Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího rozšířeného senátu)

1. června 2022 *

„Hospodářská a měnová unie – Bankovní unie – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků (SRM) – Postup řešení krize v případě selhání nebo pravděpodobného selhání hospodářského subjektu – Přijetí ze strany SRB programu řešení krize společnosti Banco Popular Español – Přenesení pravomoci – Právo být vyslechnut – Právo vlastnit majetek – Povinnost uvést odůvodnění – Články 14, 18 a 20 nařízení (EU) č. 806/2014“

Ve věci T-628/17,

Aeris Invest Sàrl, se sídlem v Lucemburku (Lucembursko), zastoupená M. Roca Junyentem, R. Vallina Hosetem, G. Serrano Fenollosou, E. Galán Burgosem a M. Varela Suárezem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené L. Flynnem a A. Steiblytė, jako zmocněnci,

a

Jednotnému výboru pro řešení krizí (SRB), zastoupenému J. King a M. Fernández Rupérez, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s B. Meyringem, S. Schelem, F. Fernández de Trocóniz Roblesem, T. Klupschem a S. Iancem, advokáty,

žalovaným,

podporovaným

Španělským královstvím, zastoupeným L. Aguilera Ruizem a J. Rodríguez de la Rúa Puigem, jako zmocněnci,

Evropským parlamentem, zastoupeným P. López-Carceller, M. Martínez Iglesias, L. Visaggiem, J. Etiennem, M. Menegattim a M. Sammutem, jako zmocněnci,

Radou Evropské unie, zastoupenou A. de Gregorio Merinem, J. Bauerschmidtem, H. Marcos Fraile a A. Westerhof Löfflerovou, jako zmocněnci,

a

* Jednací jazyk: španělština.

společností Banco Santander, SA, se sídlem v Santanderu (Španělsko), zastoupenou J. Rodríguez Cárcamem, A. Rodríguez Condem, D. Sarmiento Ramírez-Escuderem a J. Remón Peñalverem, advokáty,

vedlejšími účastníky řízení,

jejímž předmětem je žaloba založená na článku 263 SFEU a znějící zaprvé na zrušení rozhodnutí výkonného zasedání SRB SRB/EES/2017/08 ze dne 7. června 2017 o přijetí programu řešení krize pro Banco Popular Español S. A. a zadruhé na zrušení rozhodnutí Komise (EU) 2017/1246 ze dne 7. června 2017, kterým se schvaluje program řešení krize pro Banco Popular Español (Úř. věst. 2017, L 178, s. 15),

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát),

ve složení M. van der Woude, předseda, M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (zpravodaj) a G. Steinfatt, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, hlavní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. června 2021,

vydává tento

Rozsudek

I. Právní rámec

1 V návaznosti na finanční krizi, k níž došlo v roce 2008, bylo rozhodnuto o tom, že bude v Evropské unii vytvořena bankovní unie, která bude podložena rozsáhlým a podrobným jednotným souborem pravidel pro finanční služby na celém vnitřním trhu a bude se skládat z jednotného mechanismu dohledu a nových rámců pro pojištění vkladů a restrukturalizaci.

2 Prvním krokem k vytvoření bankovní unie bylo zavedení jednotného mechanismu dohledu (MSU) prostřednictvím nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63). Podle bodu 12 odůvodnění tohoto nařízení by měl jednotný mechanismus dohledu zajistit, aby politika Unie týkající se obezřetnostního dohledu nad úvěrovými institucemi byla zavedena soudržně a efektivně, aby jednotný soubor pravidel pro finanční služby byl uplatňován stejným způsobem na úvěrové instituce ve všech dotčených členských státech a aby tyto úvěrové instituce podléhaly dohledu nejvyšší kvality, jenž nebude omezován úvahami jiné než obezřetnostní povahy. Za tímto účelem svěřuje nařízení č. 1024/2013 Evropské centrální bance (ECB) zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi, s cílem přispět k bezpečnosti a odolnosti úvěrových institucí a stabilitě finančního systému v rámci Unie a každého členského státu.

3 Následně byla přijata směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského

parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190). V bodě 1 odůvodnění této směrnice je uvedeno:

„Finanční krize ukázala, že se na úrovni Unie výrazně nedostává vhodných nástrojů, s jejichž pomocí by bylo možné účinně zacházet s nezdravými úvěrovými institucemi a investičními podniky […] nebo institucemi v selhání. Tyto nástroje jsou potřeba zejména k tomu, aby se předešlo platební neschopnosti, nebo pokud již platební neschopnost nastane, aby se negativní následky minimalizovaly zachováním systémově významných funkcí dotčené instituce. V době krize byly tyto problémy hlavním faktorem, který přinutil členské státy zachraňovat instituce za použití peněz daňových poplatníků. Cílem důvěryhodného rámce pro ozdravné postupy a řešení krize je v co největší míře předcházet nutnosti takových opatření.“

4 Cílem směrnice 2014/59 je zavést společná minimální pravidla pro harmonizaci vnitrostátních ustanovení upravujících řešení krize bank na území Unie a stanovit spolupráci mezi orgány příslušnými k řešení krize v případech selhání přeshraničních bank. V tomto ohledu se zvláště v čl. 3 odst. 1 směrnice 2014/59 stanoví, že každý členský stát určí jeden či výjimečně více orgánů příslušných k řešení krize, které jsou oprávněny používat nástroje k řešení krize a vykonávat pravomoci k řešení krize.

5 Vzhledem k tomu, že zaprvé směrnice 2014/59 nezajistila centralizaci rozhodovacího procesu v oblasti řešení krizí; že v podstatě zavedla společné nástroje k řešení krize a pravomoci k řešení krize, jež jsou dostupné vnitrostátním orgánům jednotlivých členských států, a že přiznala členským státům určitou posuzovací pravomoc, pokud jde o uplatnění těchto nástrojů a o používání vnitrostátních mechanismů financování pro řešení krize, a zadruhé, že tato směrnice nebránila kategoricky tomu, aby členské státy přijímaly různá a případně i rozdílná rozhodnutí ohledně řešení krizí přeshraničních skupin, bylo rozhodnuto o zavedení jednotného mechanismu pro řešení krizí.

6 Dalším krokem k vytvoření bankovní unie bylo tudíž přijetí nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1).

7 V bodě 12 odůvodnění nařízení č. 806/2014 se uvádí:

„Zajištění účinných rozhodnutí o řešení krize bank v selhání v rámci Unie, včetně využití finančních prostředků získaných na unijní úrovni, je pro dokončení vnitřního trhu finančních služeb zásadní. Na vnitřním trhu může selhání bank v jednom členském státě ovlivnit stabilitu finančních trhů v Unii jako celku. Zajištění účinných a jednotných pravidel řešení krize a rovných podmínek jeho financování ve všech členských státech je v nejlepším zájmu nejen členských států, v nichž banky působí, ale i všech členských států obecně jako prostředek k zajištění rovných podmínek hospodářské soutěže a lepšího fungování vnitřního trhu. Bankovní systémy na vnitřním trhu jsou silně vzájemně propojeny, bankovní skupiny jsou mezinárodní a banky drží vysoký podíl zahraničních aktiv. Při neexistenci jednotného mechanismu pro řešení krizí by bankovní krize v členských státech účastnících se jednotného mechanismu dohledu měly silnější negativní systémový dopad i v nezúčastněných členských státech. Zavedení jednotného mechanismu pro řešení krizí zajistí neutrální přístup k zacházení s bankami v selhání, a tudíž zvýší stabilitu bank zúčastněných členských států a zamezí přelévání krizí do nezúčastněných

členských států, a usnadní tak fungování vnitřního trhu jako celku. Mechanismy pro spolupráci týkající se institucí usazených v zúčastněných i nezúčastněných členských státech by měly být jasné a žádný členský stát nebo skupina členských států by neměl být přímo ani nepřímo diskriminován jako případné místo pro finanční služby.“

8 Jak stanoví čl. 1 první pododstavec nařízení č. 806/2014, toto nařízení má za cíl stanovit jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize subjektů uvedených v článku 2, které jsou usazeny v zúčastněných členských státech, tj. bank, jejichž domovský orgán dohledu je ECB nebo vnitrostátní příslušný orgán v členských státech, jejichž měnou je euro, nebo v členských státech, jejichž měnou není euro, a které navázaly úzkou spolupráci v souladu s článkem 7 nařízení (EU) č. 1024/2013 (viz bod 15 odůvodnění nařízení č. 806/2014).

9 Článek 1 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 stanoví, že tato jednotná pravidla a tento jednotný postup jsou uplatňovány Jednotným výborem pro řešení krizí (SRB) zřízeným článkem 42 společně s Radou Evropské unie a Evropskou komisí a vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí stanoveného tímto nařízením. Dále je stanoveno, že tento jednotný mechanismus pro řešení krizí je podporován Jednotným fondem pro řešení krizí.

10 Podle čl. 16 odst. 1 nařízení č. 806/2014 rozhodne SRB o opatření k řešení krize ve vztahu k finanční instituci, která je usazena v zúčastněném členském státě, pokud jsou splněny všechny tři podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 téhož nařízení.

11 První z těchto podmínek požaduje, aby byl subjekt v selhání nebo aby bylo jeho selhání pravděpodobné. Splnění této podmínky posoudí ECB po konzultaci se SRB nebo případně SRB a tato podmínka je považována za splněnou, pokud se subjekt nachází v alespoň jedné ze situací uvedených v čl. 18 odst. 4 nařízení č. 806/2014.

12 Druhá z podmínek předpokládá, že neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání daného subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu.

13 Z třetí podmínky vyplývá, že opatření k řešení krize je nezbytné ve veřejném zájmu, což znamená, že je nezbytné pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize a že likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře dosaženo nebylo.

14 Článek 14 nařízení č. 806/2014 definuje tyto účely řešení krize: zajistit kontinuitu zásadních funkcí; zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize; chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu; chránit vkladatele a investory a chránit finanční prostředky a aktiva klientů.

15 Článek 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví, že před přijetím rozhodnutí o opatření k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů SRB zajistí, aby osoba nezávislá na jakémkoli veřejném orgánu, včetně SRB a vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize, a na dotčeném subjektu provedla poctivé, obezřetné a realistické ocenění aktiv a závazků dotčeného subjektu.

16 Podle čl. 20 odst. 15 nařízení č. 806/2014 je ocenění nedílnou součástí rozhodnutí o použití nástroje k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k řešení krize nebo rozhodnutí o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů.

17 Jsou-li splněny podmínky stanovené čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014, SRB přijme program řešení krize.

18 Při jednání v rámci postupu řešení krize musí SRB, Rada a Komise zajistit, aby byla opatření k řešení krize přijímána v souladu s určitými zásadami vyjmenovanými v článku 15 nařízení č. 806/2014, mezi něž patří zásada, podle níž nejprve nesou ztráty akcionáři instituce v režimu řešení krize, jakož i zásada, podle níž žádnému věřiteli nevzniknou větší ztráty, než jaké by mu vznikly, pokud by subjekt, jehož se týká opatření k řešení krize, byl likvidován v běžném úpadkovém řízení.

19 V programu řešení krize SRB určí, jaké nástroje k řešení krize budou použity. Článek 22 odst. 2 nařízení č. 806/2014 vyjmenovává různé nástroje k řešení krize, jež jsou dostupné, a sice nástroj převodu činnosti, nástroj překlenovací instituce, nástroj oddělení aktiv a nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů.

20 Za podmínek stanovených v článku 21 nařízení č. 806/2014 může SRB rovněž v rámci programu řešení krize vykonávat pravomoc k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů dotčeného subjektu. Podle článku 19 nařízení č. 806/2014 může opatření k řešení krize zahrnovat rovněž poskytnutí státní podpory nebo využití podpory z Jednotného fondu pro řešení krizí.

21 Podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 neprodleně po přijetí programu řešení krize jej SRB předá Komisi. Komise do 24 hodin od okamžiku, kdy jí SRB předal program řešení krize, tento program buď potvrdí, nebo proti němu vznese námitku s ohledem na diskreční aspekty programu řešení krize v případech, které nejsou zahrnuty v třetím pododstavci tohoto odstavce, tj. dodržení kritéria veřejného zájmu nebo podstatnou změnu výše prostředků z Jednotného fondu pro řešení krizí. V souvislosti s těmito posledně uvedenými diskrečními aspekty může Komise do 12 hodin od okamžiku, kdy jí SRB předal program řešení krize, navrhnout Radě, aby proti programu řešení krize, který přijal SRB, vznesla námitku z důvodu toho, že tento program řešení krize nesplňuje kritérium veřejného zájmu, nebo aby schválila podstatnou změnu výše prostředků z Jednotného fondu pro řešení krizí, kterou stanovil SRB v programu řešení krize, nebo proti ní vznesla námitku. Program řešení krize může vstoupit v platnost pouze tehdy, nevznesla-li Rada nebo Komise námitku do 24 hodin od okamžiku, kdy jí SRB tento program předal.

22 Článek 18 odst. 9 nařízení č. 806/2014 stanoví, že SRB zajistí, aby relevantní vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize přijaly opatření k řešení krize nezbytná k provedení programu řešení krize. Program řešení krize je určen posledně jmenovaným orgánům a obsahuje pokyny pro tyto orgány, které přijmou veškerá nezbytná opatření k jeho provedení v souladu s článkem 29 téhož nařízení na základě výkonu pravomocí k řešení krize.

23 Po přijetí opatření k řešení krize SRB zajistí na základě čl. 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014, aby bylo provedeno ocenění nezávislou osobou s cílem vyhodnotit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by instituce v režimu řešení krize vstoupila do běžného úpadkového řízení. Podle čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení č. 806/2014 může toto ocenění vést k vyplacení odškodnění akcionářům nebo věřitelům, pokud utrpěli v rámci řešení krize větší ztráty, než jaké by utrpěli při likvidaci v běžném úpadkovém řízení.

II. Skutečnosti předcházející sporu a skutkové okolnosti po podání žaloby

24 Žalobkyně, společnost Aeris Invest Sàrl, je právnickou osobou založenou podle lucemburského práva, která byla akcionářkou společnosti Banco Popular Español, S. A., (dále jen „společnost Banco Popular“) před tím, než byl ve vztahu k posledně jmenované společnosti přijat program řešení krize.

A. K postavení společnosti Banco Popular před přijetím programu řešení krize

25 Skupina Banco Popular, jejíž je společnost Banco Popular mateřskou společností, byla ke dni řešení krize šestou španělskou bankovní skupinou.

26 V roce 2016 přistoupila společnost Banco Popular ke zvýšení kapitálu o 2,5 miliardy eur.

27 Dne 5. prosince 2016 přijalo výkonné zasedání SRB plán řešení krize pro skupinu Banco Popular (dále jen „plán řešení krize z roku 2016“). Nástrojem k řešení krize, jemuž byla v plánu řešení krize z roku 2016 dána přednost, byl nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů stanovený v článku 27 nařízení č. 806/2014.

28 Dne 3. února 2017 zveřejnila společnost Banco Popular svou výroční zprávu za rok 2016, v níž oznámila jednak potřebu mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur, která vedla ke konsolidované ztrátě 3,485 miliardy eur, jednak jmenování nového předsedy.

29 Dne 10. února 2017 snížila společnost DBRS Ratings Limited (DBRS) (následně společnost DBRS Morningstar) rating společnosti Banco Popular s negativním výhledem, a to s ohledem na oslabené postavení kapitálu společnosti Banco Popular způsobené tím, že čistá ztráta byla vyšší než ta, kterou zmíněná banka předpokládala ve své výroční zprávě a která je zmíněna v bodě 28 výše, jakož i na snahu společnosti Banco Popular o snížení dosud vysokého podílu problematických aktiv.

30 Dne 3. dubna 2017 oznámila společnost Banco Popular výsledek vnitřních auditů, přičemž uvedla, že bude patrně nezbytné provést opravy výroční zprávy za rok 2016. Tyto opravy byly provedeny ve finanční zprávě společnosti Banco Popular za první čtvrtletí roku 2017.

31 Dne 10. dubna 2017 oznámil předseda správní rady na valné hromadě akcionářů společnosti Banco Popular, že banka má v úmyslu buď zvýšit kapitál, nebo uskutečnit podnikatelskou transakci v důsledku stavu kapitálu skupiny a podílu problematických aktiv v této skupině. Generální ředitel společnosti Banco Popular byl odvolán necelý rok poté, co se ujal funkce.

32 Na základě oznámení učiněného dne 3. dubna 2017, týkajícího se nutnosti opravit finanční výsledky za rok 2016, snížila společnost DBRS dne 6. dubna rating společnosti Banco Popular s ponecháním negativního výhledu. Snížení ratingu společnosti Banco Popular s negativním výhledem oznámily rovněž společnosti Standard & Poor’s, a sice dne 7. dubna, a Moody’s Investors service (dále jen „společnost Moody’s“), a sice dne 21. dubna 2017.

33 V dubnu 2017 zahájila společnost Banco Popular postup soukromého prodeje, jehož cílem byl prodej této společnosti silnému konkurentovi, což by znovu posílilo její finanční situaci. Konečné datum pro předložení nabídek potenciálních nabyvatelů společnosti Banco Popular bylo původně dne 10. června 2017 a následně bylo posunuto na konec měsíce června 2017.

34 Společnost Banco Popular předložila dne 5. května 2017 finanční zprávu za první čtvrtletí roku 2017, v níž oznámila ztráty ve výši 137 milionů eur.

35 Dne 12. května 2017 poklesl požadavek krytí likvidity *(Liquidity Coverage Requirement)* společnosti Banco Popular pod prahovou hodnotu 80 % stanovenou v čl. 460 odst. 2 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1).

36 Společnost Banco Santander, S. A., informovala dopisem ze dne 16. května 2017 společnost Banco Popular, že v rámci postupu soukromého prodeje není schopna předložit pevnou nabídku.

37 Společnost Banco Popular uvedla dne 16. května 2017 v oznámení relevantní skutečnosti pro Comisión nacional del mercado de valores (CNMV, Státní komise pro trh s cennými papíry, Španělsko), že potenciální nabyvatelé projevili zájem v postupu soukromého prodeje, ale že nebyla obdržena žádná pevná nabídka.

38 Dne 19. května 2017 snížila agentura FITCH dlouhodobý rating společnosti Banco Popular.

39 Předsedkyně SRB paní Elke König povolila dne 23. května 2017 rozhovor televiznímu kanálu Bloomberg, během něhož byla tázána zejména na postavení společnosti Banco Popular.

40 Během měsíce května 2017 informovalo několik článků v tisku o potížích společnosti Banco Popular. Jako příklad je třeba zmínit článek ze dne 11. května 2017 zveřejněný na internetových stránkách *elconfidencial.com*, který byl nazván „Saracho pověřuje JP Morgan a Lazard okamžitým prodejem společnosti Popular z důvodu hrozícího úpadku“ (Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra). V tomto článku se uvádí, že předseda banky pověřil JP Morgan a Lazard zajištěním okamžitého prodeje banky z důvodu hrozícího úpadku, vzhledem k tomu, že došlo k obrovskému odlivu vkladů soukromých i institucionálních klientů, a že jedinou cestou k dosažení životaschopnosti banky byl podle jeho názoru úplný a okamžitý prodej celé skupiny. Článek popisuje, že „vzhledem k přetrvávajícímu odlivu vkladů a k nedostupnosti vnějších zdrojů financování čelí banka vážnému riziku úpadku, což donutilo [jejího předsedu] k uplatnění nejdrastičtějšího opatření, kterým je postupné ukončení prodeje aktiv banky za účelem zlepšení kapitálových poměrů a splnění požadavků ze strany ECB“.

41 Dne 15. května 2017 byl na internetové stránce *elconfidencial.com* zveřejněn článek nazvaný „ECB provádí inspekci ve společnosti Banco Popular po dobu dvou měsíců probíhajícího procesu prodeje“ (El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta), v němž se uvádí, že plán prodeje společnosti Banco Popular připravený předsedou této společnosti byl uplatněn po inspekci ze strany ECB, která potvrdila nedostatečné rezervy. Podle tohoto článku dospěli inspektoři ECB k závěru, že potíže, jimž čelila společnost Banco Popular, souvisí s nedostatečnými rezervami určenými ke krytí její expozice ve vztahu k nemovitostem a že je nezbytné zabránit příležitostným odlivům vkladů. Tito inspektoři vyjádřili rovněž nespokojenost s účetní závěrkou za rok 2016.

42 Dne 31. května 2017 zveřejnila agentura Reuters článek nazvaný „Evropská unie byla upozorněna na riziko řešení krize společnosti Banco Popular“ (La UE, advertida de riesgo de una resolución ordenada en Banco Popular). V tomto článku je zejména zmíněno, že podle nejmenovaného vysokého unijního úředníka upozornil jeden z hlavních subjektů dohledu nad bankami v Evropě unijní úředníky na to, že by společnost Banco Popular mohla potřebovat řešení krize, pokud by se

jí nepodařilo nalézt nabyvatele. Podle tohoto článku zmíněný úředník rovněž uvedl, že předsedkyně SRB vydala v nedávné době „předběžné varování“ a že prohlásila, že SRB sleduje postup (týkající se společnosti Banco Popular) zvlášť pozorně a je připraven do něj zasáhnout.

43 Téhož dne zveřejnil SRB tiskovou zprávu, v níž zpochybnil obsah výše uvedeného článku.

44 V prvních červnových dnech roku 2017 musela společnost Banco Popular čelit masivním výběrům hotovosti.

45 Dne 5. června 2017 v ranních hodinách zaslala společnost Banco Popular společnosti Banco de España (Španělská banka, Španělsko) první žádost o nouzové poskytnutí likvidity a následně v odpoledních hodinách další žádost, v níž byla požadovaná částka zvýšena z důvodu rozsáhlých peněžních toků. Na základě žádosti Španělské banky a poté, co ECB téhož dne posoudila žádost o nouzové poskytnutí likvidity, kterou podala společnost Banco Popular, nevyjádřila rada guvernérů ECB žádné námitky proti nouzovému poskytnutí likvidity společnosti Banco Popular na období do 8. června 2017. Společnost Banco Popular obdržela část tohoto nouzového poskytnutí likvidity a následně Španělská banka uvedla, že další nouzové poskytnutí likvidity pro společnost Banco Popular již nemůže uskutečnit.

46 Společnosti DBRS a Moody’s snížily dne 6. června 2017 rating společnosti Banco Popular.

B. K dalším skutečnostem předcházejícím přijetí programu řešení krize

47 SRB pověřil dne 23. května 2017 společnost Deloitte jakožto nezávislého znalce, aby provedla ocenění společnosti Banco Popular na základě článku 20 nařízení č. 806/2014.

48 SRB požádal dne 24. května 2017 společnost Banco Popular na základě článku 34 nařízení č. 806/2014 o informace nezbytné k provedení jejího ocenění. Dne 2. června 2017 požádal dále společnost Banco Popular o poskytnutí informací o postupu veřejného prodeje a o zpřístupnění zabezpečené virtuální datové místnosti, kterou posledně jmenovaná společnost zřídila v rámci tohoto postupu.

49 Výkonné zasedání SRB přijalo dne 3. června 2017 rozhodnutí SRB/EES/2017/06 určené pro Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, Fond pro řádnou restrukturalizaci bank, Španělsko), které se týkalo prodeje společnosti Banco Popular (dále jen „rozhodnutí o prodeji“). SRB schválil okamžité zahájení postupu prodeje Banco Popular, který měl zajistit FROB, a oznámil posledně jmenovanému subjektu požadavky na prodej v souladu s článkem 39 směrnice 2014/59. SRB zejména uvedl, že FROB má oslovit všech pět potenciálních nabyvatelů, kteří byli vyzváni k předložení nabídky v postupu soukromého prodeje.

50 Dva z těchto pěti potenciálních nabyvatelů se rozhodli, že se postupu prodeje nezúčastní, a jednoho vyloučila ECB z obezřetnostních důvodů.

51 Oba potenciální nabyvatelé, kteří se rozhodli zúčastnit se postupu prodeje, jimiž byly společnosti Banco Santander a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA), podepsali dne 4. června 2017 dohodu o mlčenlivosti a dne 5. června 2017 získali přístup do virtuální datové místnosti.

52 SRB přistoupil dne 5. června 2017 k prvnímu ocenění (dále jen „ocenění 1“) podle čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014, jehož cílem bylo poskytnout skutečnosti umožňující určit, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize, které jsou definovány v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

53 ECB posoudila dne 6. června 2017 po konzultaci se SRB selhání nebo pravděpodobné selhání společnosti Banco Popular podle čl. 18 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 806/2014.

54 V tomto posouzení ECB uvedla, že během posledních měsíců se likvidita společnosti Banco Popular významně zhoršila hlavně v důsledku značného vyčerpání vkladové základny. Společnost Banco Popular byla vystavena značnému odlivu hotovosti ve všech sektorech klientely. ECB vyjmenovala události, které způsobily problémy související s likviditou, jimž musela společnost Banco Popular čelit.

55 V této souvislosti uvedla, že v únoru 2017 společnost Banco Popular při předložení roční účetní závěrky oznámila jednak potřebu mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur, která vedla v roce 2016 ke ztrátě 3,485 miliardy eur, jednak výměnu svého dlouhodobě působícího předsedy, který zavedl změnu strategie banky. Oznámení týkající se mimořádných rezerv spolu se ztrátami zaznamenanými na konci účetního období vedly k tomu, že společnost DBRS snížila dne 10. února 2017 rating společnosti Banco Popular, a vyvolaly značné znepokojení u klientů společnosti Banco Popular, jež vyústilo ve výrazný a nečekaný odliv vkladů a v častější návštěvy klientů na pobočkách banky.

56 Další mohutné rušení vkladů vyvolala podle ECB rovněž okolnost, že společnost Banco Popular zveřejnila dne 3. dubna 2017 *ad hoc* veřejné prohlášení, v němž informovala o několika vnitřních auditech, jež mohly mít významný dopad na finanční stav této instituce, jakož i ujištění, že generální ředitel této instituce byl odvolán necelý rok poté, co se ujal funkce. ECB uvedla, že tato vlna rušení vkladů byla posilována rovněž:

– skutečností, že společnost Standard & Poor’s snížila dne 7. dubna 2017 rating společnosti Banco Popular;

– skutečností, že společnost Banco Popular oznámila dne 10. dubna 2017, že nebude vyplácet dividendy a že bude zřejmě nezbytné uskutečnit navýšení kapitálu nebo převod podniku, a to vzhledem k napjatému stavu kapitálu a nutnosti vyrovnat stav problematických aktiv;

– skutečností, že společnost Moody’s snížila dne 21. dubna 2017 rating společnosti Banco Popular;

– zveřejněním výsledků za první čtvrtletí roku 2017, které byly horší, než bylo předpokládáno;

– dlouhodobě negativně zaměřenými zprávami ve sdělovacích prostředcích, jako například články z dní 11. a 15. května 2017 uvedenými v bodech 40 a 41 výše, v nichž se uvádí, že předseda společnosti Banco Popular nařídil urychlený prodej banky z důvodu bezprostředního nebezpečí úpadku nebo nedostatku likvidity a že banka musí čelit dalším významným potřebám rezerv v důsledku kontroly provedené na místě orgánem dohledu.

57 ECB rovněž konstatovala, že v období od 31. května 2017 došlo k zvlášť výraznému odlivu vkladů poté, co byla v médiích zveřejněna zpráva, že by se banka mohla ocitnout v likvidaci, pokud by právě probíhající proces prodeje nevedl velmi brzy k úspěšnému výsledku.

58 Kromě toho ECB uvedla, že i když společnost Banco Popular připravila během předchozích týdnů různá další opatření na vytvoření likvidity a začala je zavádět, rozsah již uskutečněných i dosud očekávaných příchozích toků nepostačoval k tomu, aby vyřešil nedostatečný stav likvidity, který existoval ve společnosti Banco Popular ke dni posouzení. Dále uvedla, že ani s využitím nouzového poskytnutí likvidity, proti níž rada guvernérů ECB dne 5. června 2017 nevyjádřila žádné námitky, nestačil stav likvidity k výše uvedenému datu k tomu, aby mohla společnost Banco Popular splatit své závazky do 7. června 2017.

59 ECB měla za to, že opatření, která již společnost Banco Popular přijala, nebyla natolik účinná, aby zvrátila zhoršování stavu její likvidity. Zdůraznila, že se společnost Banco Popular snažila zavést alternativní opatření, aby si zajistila schopnost splácet své splatné závazky, a sice uskutečnění převodu podniku, tj. jeho prodeje silnějšímu konkurentovi. Přesto však ECB dospěla k závěru, že s ohledem na zhoršování stavu likvidity ve společnosti Banco Popular, jakož i na okolnost, že posledně jmenovaná neprokázala schopnost zlepšit v blízké budoucnosti stav své likvidity, a také na okolnost, že vyjednávání nevedlo zatím ke kladnému výsledku, nelze předpokládat, že by taková soukromá transakce mohla být potvrzena ve lhůtě, která by společnosti Banco Popular umožnila splácet její splatné dluhy nebo jiné závazky.

60 ECB konstatovala, že nyní neexistují dostupná opatření dohledu či včasného zásahu, jež by umožnila okamžitě zlepšit stav likvidity ve společnosti Banco Popular a jež by této společnosti zajistila dostatek času na to, aby uskutečnila převod podniku nebo nějaké jiné řešení. Opatření, jež může zavést ECB jakožto příslušný orgán na základě vnitrostátního právního předpisu provádějícího článek 104 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. 2013, L 176, s. 338), a články 27 až 29 směrnice 2014/59 nebo článek 16 nařízení č. 1024/2013, nemohla vzhledem k rozsahu a tempu zaznamenaného zhoršování likvidity zajistit, že bude společnost Banco Popular schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky.

61 ECB tedy měla za to, že existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že Banco Popular nebude v blízké budoucnosti pravděpodobně schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, přičemž vzala v úvahu zejména nadměrné odlivy vkladů, rychlost, s jakou banka ztrácela svou hotovost, a neschopnost banky vytvářet jiné likvidity. Z toho ECB vyvodila, že v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. a) a čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014 se má za to, že je společnost Banco Popular v selhání nebo že je její selhání každopádně v blízké budoucnosti pravděpodobné.

62 Správní rada společnosti Banco Popular oznámila dne 6. června 2017 ECB, že dospěla k závěru, že se tato banka nachází v situaci pravděpodobného selhání.

63 Téhož dne připravil FROB dopis obsahující informace o postupu prodeje (dále jen „dopis o postupu“), v němž bylo uvedeno, že nabídky mohou být předkládány do půlnoci dne 6. června 2017.

64 Společnost BBVA, která byla jedním ze dvou potenciálních nabyvatelů společnosti Banco Popular, oznámila téhož dne FROB, že nepředloží žádnou nabídku.

65 Společnost Deloitte odevzdala rovněž dne 6. června 2017 SRB druhé ocenění (dále jen „ocenění 2“) vypracované na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014. Cílem ocenění 2 bylo posoudit hodnotu aktiv a závazků společnosti Banco Popular, posoudit, jak by bylo zacházeno s akcionáři

a věřiteli, pokud by společnost Banco Popular byla předmětem běžného úpadkového řízení, jakož i poskytnout informace umožňující přijmout rozhodnutí týkající se akcií a nástrojů účasti, které mají být převedeny, a umožňující SRB určit obchodní podmínky pro účely nástroje převodu činnosti. Tímto oceněním byla ekonomická hodnota společnosti Banco Popular konkrétně odhadnuta na 1,3 miliardy eur podle optimistického scénáře, na minus 8,2 miliardy eur podle pesimistického scénáře a na minus 2 miliardy eur podle nejlepšího odhadu.

66 Společnost Banco Santander předložila dne 7. června 2017 pevnou nabídku.

67 SRB informovala dopisem ze dne 7. června 2017 FROB, že společnost Banco Santander předložila dne 7. června ve 3:12 hodin nabídku a že cena, kterou nabídla společnost Banco Santander za prodej akcií společnosti Banco Popular, činí jedno euro. FROB uvedl, že jeho řídící výbor považuje společnost Banco Santander za úspěšného uchazeče v soutěžním řízení o prodeji společnosti Banco Popular, a rozhodl se navrhnout SRB, aby v rozhodnutí SRB o přijetí programu řešení krize společnosti Banco Popular označil společnost Banco Santander za nabyvatele.

C. K programu řešení krize společnosti Banco Popular ze dne 7. června 2017

68 Dne 7. června 2017 přijalo výkonné zasedání SRB na základě nařízení č. 806/2014 rozhodnutí SRB/EES/2017/08 o přijetí programu řešení krize pro Banco Popular (dále jen „program řešení krize“).

69 Podle článku 1 programu řešení krize se SRB vzhledem ke splnění podmínek stanovených v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 rozhodl zavést ve společnosti Banco Popular režim řešení krize, a to počínaje datem přijetí rozhodnutí.

70 V tomto smyslu měl SRB za to zaprvé, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné; zadruhé, že neexistují alternativní opatření, která by mohla v přiměřené lhůtě zabránit selhání společnosti Banco Popular, a zatřetí, že opatření k řešení krize, které má podobu nástroje převodu činnosti společnosti Banco Popular, je nezbytné ve veřejném zájmu. SRB v této souvislosti uvedl, že řešení krize je nezbytné a přiměřené z hlediska splnění dvou účelů uvedených v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014, tj. zajistit kontinuitu zásadních funkcí banky a zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu.

71 V článku 5 odst. 1 programu řešení krize rozhodl SRB následovně:

„Nástroj k řešení krize použitý v případě společnosti Banco Popular spočívá v převodu činnosti podle článku 24 nařízení č. 806/2014 prostřednictvím převodu akcií na nabyvatele. Odpis a konverze kapitálových nástrojů se provedou bezprostředně před použitím nástroje převodu činnosti.“

72 Článek 6 programu řešení krize se týká odpisu kapitálových nástrojů a nástroje převodu činnosti. V článku 6 odst. 1 SRB uvedl, jaká opatření přijal na základě své pravomoci k odpisu stanovené v článku 21 nařízení č. 806/2014.

73 V tomto smyslu rozhodl SRB v čl. 6 odst. 1 programu řešení krize následovně:

– nejprve odepsat nominální hodnotu základního kapitálu společnosti Banco Popular ve výši 2 098 429 046 eur, což vede ke zrušení 100 % akcií společnosti Banco Popular;

– dále konvertovat celou jistinu nástrojů vedlejšího kapitálu tier 1 vydaných společností Banco Popular, které jsou v oběhu ke dni programu řešení krize, na nově vydané akcie společnosti Banco Popular, „nové akcie I“;

– poté odepsat nominální hodnotu „nových akcií I“ na nulu, což vede ke zrušení 100 % těchto „nových akcií I“;

– nakonec konvertovat celou jistinu nástrojů kapitálu tier 2 vydaných společností Banco Popular, které jsou v oběhu ke dni rozhodnutí o řešení krize, na nově vydané akcie společnosti Banco Popular, „nové akcie II“.

74 Článek 6 odst. 3 programu řešení krize stanoví, že tato opatření spočívající v odpisu a konverzi jsou založena na ocenění 2, podepřeném výsledky transparentního a otevřeného procesu prodeje, který uskutečnil FROB.

75 V článku 6 odst. 5 programu řešení krize SRB uvedl, že vykonává pravomoci, které mu byly svěřeny článkem 24 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014 týkajícím se převodu činnosti, a nařídil, aby „nové akcie II“ byly převedeny na společnost Banco Santander, SA, nezatížené žádným právem či výsadou třetí osoby, za zaplacení kupní ceny ve výši 1 eura. Je upřesněno, že nabyvatel již s převodem souhlasil.

76 SRB rovněž uvedl, že převod „nových akcií II“ má být uskutečněn na základě závazné nabídky nabyvatele ze dne 7. června 2017 a že by jej měl provést FROB na základě Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión (zákon č. 11/2015 o ozdravných postupech a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků) ze dne 18. června 2015 (BOE č. 146, ze dne 19. června 2015, s. 50797, dále jen „zákon č. 11/2015“).

77 Dne 7. června 2017 v 5:13 hodin byl program řešení krize předložen ke schválení Komisi.

78 Komise přijala dne 7. června 2017 v 6:30 hodin rozhodnutí (EU) 2017/1246, kterým se schvaluje program řešení krize pro Banco Popular (Úř. věst. 2017, L 178, s. 15), a oznámila jej SRB. Program řešení krize vstoupil tedy v platnost téhož dne.

79 Z bodu 4 odůvodnění rozhodnutí 2017/1246 vyplývá:

„Komise s programem řešení krize souhlasí. Zejména souhlasí s odůvodněním SRB, proč je řešení krize nezbytné ve veřejném zájmu v souladu s článkem 5 nařízení (EU) č. 806/2014.“

80 Téhož dne přijal FROB v souladu s článkem 29 nařízení č. 806/2014 opatření nezbytná k provedení programu řešení krize. V rámci toho FROB schválil převod nových akcií společnosti Banco Popular, které jsou výsledkem konverze nástrojů kapitálu tier 2 („nové akcie II“), na společnost Banco Santander.

D. Ke skutečnostem po přijetí rozhodnutí o řešení krize

81 Společnost Deloitte předala dne 14. června 2018 SRB ocenění rozdílného zacházení stanovené v čl. 20 odst. 16 až 18 nařízení č. 806/2014, provedené s cílem vyhodnotit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by společnost Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení (dále jen „ocenění 3“). Dne 31. července 2018 společnost Deloitte zaslala SRB dodatek k tomuto ocenění, v němž byly opraveny některé formální chyby.

82 Dne 28. září 2018 se společnost Banco Santander v návaznosti na fúzi sloučením stala univerzální právní nástupkyní společnosti Banco Popular.

83 SRB přijal dne 17. března 2020 rozhodnutí SRB/EES/2020/52, jehož cílem bylo určit, zda má být akcionářům a věřitelům dotčeným opatřeními k řešení krize provedenými ve vztahu ke společnosti Banco Popular vyplaceno odškodnění. Tisková zpráva k tomuto rozhodnutí byla zveřejněna dne 20. března 2020 v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. 2020, C 91, s. 2). V tomto rozhodnutí dospěl SRB k závěru, že akcionáři a věřitelé dotčení krizí společnosti Banco Popular nemají nárok na odškodnění z Jednotného fondu pro řešení krizí podle čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení č. 806/2014.

III. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

84 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 18. září 2017 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

85 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 15. listopadu 2017 navrhl SRB Tribunálu na základě čl. 92 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu, aby nařídil provedení důkazu týkající se předložení určitých dokumentů uvedených v příloze. Rozhodnutím ze dne 30. listopadu 2017 Tribunál rozhodl, že tomuto návrhu na provedení důkazu v daném stadiu řízení nevyhoví.

86 Společnost Banco Santander podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 6. listopadu 2017, Rada podáním došlým dne 30. listopadu 2017, Španělské království podáním došlým dne 5. prosince 2017 a Evropský parlament podáním došlým dne 13. prosince 2017 požádali o vedlejší účastenství v tomto řízení na podporu návrhových žádání SRB a Komise. Rozhodnutími ze dne 6. srpna 2018 předseda osmého senátu Tribunálu povolil vedlejší účastenství Španělského království, Parlamentu a Rady a usnesením ze dne 12. dubna 2019 povolil vedlejší účastenství společnosti Banco Santander. Španělské království, Parlament, Rada a společnost Banco Santander předložili spisy vedlejšího účastníka řízení, k nimž se žalobkyně a SRB v určené lhůtě vyjádřili.

87 Dne 16. února 2018 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu vyzval SRB, aby předložil poslední nedůvěrné znění programu řešení krize, jakož i nedůvěrné znění ocenění 2, které bylo zveřejněno na jeho internetových stránkách. SRB předložil tyto dokumenty v určené lhůtě.

88 Dne 6. července 2018 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu položil hlavním účastníkům řízení písemné otázky. Hlavní účastníci řízení vyhověli této žádosti v určené lhůtě.

89 Vzhledem k tomu, že bylo změněno složení senátů Tribunálu, na základě čl. 27 odst. 5 jednacího řádu byl soudce zpravodaj přidělen ke třetímu senátu, kterému byla tudíž přidělena projednávaná věc.

90 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 21. ledna 2020 předložila žalobkyně nový důvod na základě článku 84 jednacího řádu. Komise, SRB, Španělské království, Parlament, Rada a společnost Banco Santander předložili vyjádření v určených lhůtách.

91 Na návrh třetího senátu Tribunál rozhodl na základě článku 28 jednacího řádu o předání věci k projednání rozšířenému soudnímu kolegiu.

92 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 2. října 2020 podala žalobkyně nový důkazní návrh na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu. Komise, SRB, Španělské království, Parlament, Rada a společnost Banco Santander předložili vyjádření v určené lhůtě.

93 Dne 16. března 2021 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu vyzval SRB k předložení určitých dokumentů. Dopisem ze dne 30. března 2021 SRB odpověděl, že požadované dokumenty jsou částečně důvěrné a že by mohly být předloženy, pokud by Tribunál nařídil provádění důkazů.

94 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 19. dubna 2021 podala žalobkyně nový důkazní návrh a návrh na organizační procesní opatření. Komise, SRB, Parlament, Rada a společnost Banco Santander předložili vyjádření v určené lhůtě.

95 Usnesením ze dne 12. května 2021 Tribunál nařídil SRB zaprvé na základě čl. 24 prvního pododstavce jednacího řádu Soudního dvora Evropské unie a zadruhé na základě čl. 91 písm. b), čl. 92 odst. 3 a článku 103 jednacího řádu, aby předložil úplná znění programu řešení krize, ocenění 2, posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular, jež provedla ECB dne 6. června 2017, dopisu ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, včetně přílohy tohoto dopisu, a dopisu ze dne 18. května 2017, který ECB zaslala společnosti Banco Popular. Tribunál rovněž nařídil SRB, aby předložil nedůvěrná znění dopisu ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, včetně přílohy tohoto dopisu, a dopisu ze dne 18. května 2017, který ECB zaslala společnosti Banco Popular.

96 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 17. května 2021 podala žalobkyně návrh na organizační procesní opatření. Komise, SRB, Španělské království, Parlament, Rada a společnost Banco Santander předložili vyjádření v určené lhůtě.

97 Usnesením ze dne 9. června 2021 Tribunál odstranil ze spisu důvěrná znění dokumentů, jež předložil SRB v rámci výkonu usnesení ze dne 12. května 2021, a předal žalobkyni, jakož i Španělskému království, Parlamentu, Radě a společnosti Banco Santander dopis ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, vyjma přílohy tohoto dopisu.

98 Vzhledem k překážce na straně dvou členů třetího rozšířeného senátu určil předseda Tribunálu k doplnění senátu dva jiné soudce.

99 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání, které se konalo dne 17. června 2021.

100 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 30. července 2021 žalobkyně podala návrh na opětovné zahájení ústní části řízení podle čl. 113 odst. 2 písm. c) jednacího řádu. Rozhodnutím ze dne 27. srpna 2021 předseda třetího rozšířeného senátu Tribunálu tento návrh zamítl, neboť v projednávané věci nebyla splněna ani jedna z podmínek stanovených v čl. 113 odst. 2 jednacího řádu, takže skutečnosti, na nichž žalobkyně zakládala svůj návrh na opětovné zahájení ústní části řízení, nemohly mít rozhodující vliv na rozhodnutí přijaté Tribunálem.

101 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil program řešení krize a rozhodnutí 2017/1246 (dále jen společně „napadená rozhodnutí“);

– uložil SRB náhradu nákladů řízení.

102 Komise a SRB navrhují, aby Tribunál:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

103 Španělské království, Rada a společnost Banco Santander navrhují, aby Tribunál:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

104 Parlament navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu v rozsahu, v němž je založena na námitce protiprávnosti nařízení č. 806/2014;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

IV. Právní otázky

A. K novému důkaznímu návrhu ze dne 19. dubna 2021

105 Podáním došlým Tribunálu dne 19. dubna 2021 podala žalobkyně nový důkazní návrh na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu. Tento důkaz se týká žádosti o přístup k dokumentům, kterou žalobkyně zaslala SRB dne 4. května 2018 a jejímž předmětem bylo získání konečného následného ocenění společnosti Banco Popular a odpovědi, kterou zaslal SRB dne 19. června 2018.

106 Komise, SRB a společnost Banco Santander uvádějí, že tyto dokumenty nejsou pro účely projednávaného sporu relevantní.

107 Podle čl. 85 odst. 3 jednacího řádu mohou hlavní účastníci řízení výjimečně předložit nebo navrhnout další důkazy před ukončením ústní části řízení, za podmínky, že je toto prodlení odůvodněné.

108 Podle ustálené judikatury se musí legalita unijního aktu posuzovat podle skutkových a právních okolností existujících k datu, kdy byl akt přijat (viz rozsudek ze dne 3. září 2015, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Komise, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 22 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že při posouzení legality tohoto aktu je vyloučeno zohlednění skutečností, ke kterým došlo po dni, k němuž byl unijní akt přijat (viz rozsudek ze dne 17. prosince 2014, Si.mobil v. Komise, T-201/11, EU:T:2014:1096, bod 64 a citovaná judikatura).

109 Postačí konstatovat, že nový důkazní návrh, který podala žalobkyně, se týká korespondence mezi žalobkyní a SRB ve věci žádosti o přístup k dokumentům pocházejícím z doby od května do června 2018. Tyto dokumenty tedy nemohou zpochybnit legalitu napadených rozhodnutí, neboť vznikly dlouho po datu, kdy byla tato rozhodnutí přijata.

110 Žalobkyně navíc nevysvětluje, která z informací obsažených v této korespondenci je podle jejího názoru relevantní pro vyřešení sporu, a neuvádí, který z argumentů vznesených v žalobě nebo v replice je podle ní touto korespondencí podpořen.

111 Je tedy třeba se domnívat, že nový důkazní návrh, který podala žalobkyně dne 19. dubna 2021, není relevantní pro účely posouzení legality napadených rozhodnutí, aniž je nutné zkoumat, zda žalobkyně odůvodnila opožděné předložení těchto dokumentů, které vzhledem k jejich dataci měla k dispozici již před podáním repliky.

B. K věci samé

112 Žalobkyně uplatňuje na podporu žaloby deset žalobních důvodů. První žalobní důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění a práva na obhajobu, jež jsou zakotveny v článcích 15 a 296 SFEU a v článcích 42 a 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“). Druhý žalobní důvod vychází z porušení zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* a článku 88 nařízení č. 806/2014. Třetí žalobní důvod vychází z námitky protiprávnosti v rozsahu, v němž články 21 a 24 nařízení č. 806/2014 porušují zásady týkající se přenesení pravomoci. Čtvrtý žalobní důvod vychází z námitky protiprávnosti v rozsahu, v němž články 15 a 22 nařízení č. 806/2014 omezují právo vlastnit majetek zakotvené v článku 17 Listiny a zásadu proporcionality stanovenou v čl. 5 odst. 4 SEU. Pátý žalobní důvod vychází z námitky protiprávnosti v rozsahu, v němž články 18 a 20 nařízení č. 806/2014 porušují právo být vyslechnut, které je zakotveno v článcích 17 a 41 Listiny. Šestý žalobní důvod vychází z porušení práva vlastnit majetek zakotveného v článku 17 Listiny a z porušení čl. 5 odst. 4 SEU. Sedmý žalobní důvod vychází z porušení práva být vyslechnut, které je zakotveno v článcích 17 a 41 Listiny. Osmý žalobní důvod vychází z porušení článku 18 nařízení č. 806/2014, povinnosti řádné péče a článku 296 SFEU. Devátý žalobní důvod vychází z porušení článků 14 a 20 nařízení č. 806/2014, povinnosti řádné péče a článku 296 SFEU. Desátý žalobní důvod vychází z porušení článku 14 nařízení č. 806/2014, povinnosti řádné péče a článku 296 SFEU.

113 Žalobkyně v replice uplatňuje dva nové důvody. Jedenáctý důvod vychází z porušení čl. 20 odst. 14 nařízení č. 806/2014 vykládaného ve spojení s čl. 20 odst. 11 a 15 téhož nařízení, jakož i z porušení podstatných formálních náležitostí. Dvanáctý důvod vychází z porušení čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 vykládaného ve spojení s čl. 20 odst. 3 a 5 téhož nařízení.

114 Úvodem je třeba připomenout, že v judikatuře je vymezen rozsah přezkumu vykonávaného Tribunálem jak v situacích, v nichž je napadený akt založen na posouzení velmi složitých vědeckých a technických skutečností, tak pokud jde o komplexní ekonomická posouzení.

115 Zaprvé v situacích, kdy orgány Unie disponují širokou posuzovací pravomocí, zejména ohledně posouzení velmi složitých vědeckých a technických skutečností pro určení povahy a rozsahu přijímaných opatření, musí být přezkum prováděný soudem Unie omezen na přezkum toho, zda výkon takové pravomoci není postižen zjevným pochybením nebo zneužitím pravomoci nebo zda tyto orgány zjevně nepřekročily meze své posuzovací pravomoci. V takovém kontextu nemůže totiž soud Unie svým posouzením vědeckých a technických skutečností nahradit posouzení orgánů, kterým jako jediným svěřila SFEU tuto úlohu (rozsudky ze dne 21. července 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, bod 60, a ze dne 7. března 2013, Bilbaína de Alquitranes a další v. ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, bod 76; viz rovněž rozsudek ze dne 11. května 2017, Deza v. ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, bod 163 a citovaná judikatura).

116 Zadruhé, přezkum komplexních ekonomických posouzení, jejž provádějí unijní soudy, je přezkumem omezeným, jenž se nutně omezuje na prověření, že byla dodržena procesní pravidla a pravidla týkající se odůvodnění, jakož i na přezkum věcné správnosti skutkových zjištění a neexistence zjevně nesprávného posouzení a zneužití pravomoci. Unijnímu soudu tudíž v rámci tohoto přezkumu rovněž nepřísluší nahradit hospodářské posouzení příslušného unijního orgánu

vlastním posouzením (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. července 1985, Remia a další v. Komise, 42/84, EU:C:1985:327, bod 34; ze dne 10. prosince 2020, Comune di Milano v. Komise, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, bod 100 a citovaná judikatura, a ze dne 16. ledna 2020, Iberpotash v. Komise, T-257/18, EU:T:2020:1, bod 96 a citovaná judikatura).

117 Vzhledem k tomu, že rozhodnutí, jež má SRB přijímat v rámci řešení krize, jsou založena na velmi složitých ekonomických a technických posouzeních, je třeba se domnívat, že na přezkum, který má soud vykonat, se použijí zásady vyplývající z judikatury uvedené v bodech 115 a 116 výše.

118 Přestože je však přiznána SRB posuzovací pravomoc v ekonomické a technické oblasti, neznamená to, že by unijní soud nesměl přezkoumat způsob, jakým SRB vykládal údaje ekonomické povahy, na nichž se zakládá jeho rozhodnutí. Jak totiž rozhodl Soudní dvůr, i v případě komplexního posouzení musí unijní soud ověřit nejen věcnou správnost dovolávaných důkazních materiálů, jejich věrohodnost a soudržnost, ale musí rovněž přezkoumat, zda tyto skutečnosti představují veškeré relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda o ně lze opřít závěry, které z nich byly vyvozeny (viz rozsudky ze dne 22. listopadu 2007, Španělsko v. Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, bod 57 a citovaná judikatura; ze dne 26. března 2019, Komise v. Itálie, C-621/16 P, EU:C:2019:251, bod 104 a citovaná judikatura, a ze dne 10. prosince 2020, Comune di Milano v. Komise, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, bod 115 a citovaná judikatura).

119 Proto, aby bylo prokázáno, že se SRB dopustil zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, které může odůvodnit zrušení programu řešení krize, musí být důkazy předložené žalobkyní dostatečné k tomu, aby zbavily hodnověrnosti posouzení skutkového stavu uvedená ve zmíněném programu (obdobně viz rozsudky ze dne 14. června 2018, Lubrizol France v. Rada, C-223/17 P, nezveřejněný, EU:C:2018:442, bod 39; ze dne 12. prosince 1996, AIUFFASS a AKT v. Komise, T-380/94, EU:T:1996:195, bod 59, a ze dne 13. prosince 2018, Comune di Milano v. Komise, T-167/13, EU:T:2018:940, bod 108 a citovaná judikatura).

120 Tribunál považuje za účelné přezkoumat nejprve námitky protiprávnosti vznesené ve třetím, čtvrtém a pátém žalobním důvodu, poté osmý žalobní důvod, a nakonec ostatní žalobní důvody.

1. Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z námitky protiprávnosti v rozsahu, v němž články 21 a 24 nařízení č. 806/2014 porušují zásady týkající se přenesení pravomoci

121 Žalobkyně tvrdí, že články 21 a 24 nařízení č. 806/2014 porušují zásady týkající se přenesení pravomocí orgány, které jsou zakotveny v rozsudcích ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7), a ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada (C-270/12, EU:C:2014:18). Při přenesení pravomoci k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů, která je stanovena v článku 21 nařízení č. 806/2014, a pravomoci k převodu činnosti, která je stanovena v článku 24 téhož nařízení, na SRB nebyly dodrženy tři podmínky uvedené v těchto rozsudcích, což znamená, že nebyly přesně určeny cíle; že nebyly vymezeny okolnosti a podmínky, za nichž by mohly být tyto pravomoci vykonávány; a že nebylo zaručeno dodržení zásady proporcionality.

122 Komise, Parlament a Rada v podstatě tvrdí, že unijní normotvůrce nepřenesl na SRB diskreční pravomoci, neboť program řešení krize, který SRB přijal, zakládá závazné právní účinky pouze pokud jej schválí Komise nebo Rada. V souladu s rozsudkem ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7) musí být pravomoci stanovené v článcích 21 a 24 nařízení

č. 806/2014 schváleny Komisí. Vzhledem k tomu, že pravomoc rozhodovat o otázkách zahrnujících diskreční posouzení je vyhrazena Komisi nebo Radě, posledně jmenované orgány mají i právní a politickou odpovědnost za stanovení unijní politiky řešení krizí.

123 Je třeba zdůraznit, že smlouvy neobsahují žádné ustanovení, jímž by bylo stanoveno přiznání pravomocí unijní instituci nebo agentuře. Z toho vyplývá, že ani v článku 290 SFEU, který stanoví, že legislativním aktem lze na Komisi přenést pravomoc přijímat nelegislativní akty s obecnou působností, a ani v článku 291 SFEU, který členským státům, Komisi a v některých zvláštních případech Radě svěřuje prováděcí pravomoci, není uvedena žádná zmínka o agenturách (stanovisko generálního advokáta N. Jääskinena k věci Spojené království v. Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2013:562, bod 75).

124 Zásady týkající se přenesení pravomoci tedy vyplývají z judikatury, zvláště pak z rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7). V rozsudku ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada (C-270/12, EU:C:2014:18), byly tyto zásady následně použity na případ, kdy unijní normotvůrce přiznal autonomní pravomoci agentuře.

125 V bodě 41 rozsudku ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada (C-270/12, EU:C:2014:18), Soudní dvůr uvedl, že v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7), zdůraznil v podstatě, že důsledky přenesení pravomocí jsou velmi odlišné v závislosti na tom, zda se jedná o jasně definované prováděcí pravomoci, jejichž použití tedy může podléhat přísné kontrole na základě objektivních kritérií stanovených delegujícím orgánem, nebo o „diskreční pravomoc zahrnující široký prostor pro uvážení, která může v závislosti na svém použití představovat skutečnou hospodářskou politiku“.

126 V rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7), Soudní dvůr rovněž uvedl, že první typ přenesení pravomocí nemůže znatelně změnit důsledky výkonu pravomocí, kterých se týká, zatímco u druhého typu přenesení pravomocí tím, že nahrazuje rozhodnutí delegujícího orgánu rozhodnutími pověřeného orgánu, dochází ke „skutečnému přesunu odpovědnosti“ (rozsudek ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, bod 42).

127 Úvodem je třeba uvést, že postup přijímání opatření k řešení krize, který zavedl normotvůrce v nařízení č. 806/2014, navazoval na vyjádření, jež uvedla právní služba Rady v posudku k návrhu nařízení Komise ze dne 7. října 2013, který měl posoudit slučitelnost postupu původně stanoveného v návrhu nařízení se zásadami týkajícími se přenesení pravomocí, v té podobě, jak jsou vykládány v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7).

128 V původním návrhu nařízení, který byl v tomto posudku zkoumán, byly pravomoci rozděleny mezi Komisi a SRB odlišným způsobem, než jaký byl s konečnou platností přijat v nařízení č. 806/2014. Komise měla zvláště pravomoc zavést v subjektu režim řešení krize, vytvořit rámec pro užívání nástrojů k řešení krize a rozhodovat o tom, zda a jakým způsobem musí být užívány pravomoci k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů, a SRB měl pravomoc k tomu, aby v souladu s rámcem určeným Komisí přijímal opatření určená vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize.

129 Právní služba Rady ve svém posudku uvedla, že některá opatření, jež mohl SRB zahrnout do rozhodnutí o řešení krize, nebyla dostatečně přesně definována. Právní služba Rady měla za to, že obecná systematika a struktura návrhu nařízení, podle něhož Komise přijímá základní rozhodnutí o řešení krize a SRB je povinen jednat v mezích kritérií určených Komisí, jsou v souladu s unijním

právem, v té podobě, jak je vykládáno v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7). Přesto se však domnívala, že pravomoci, jež náleží SRB v oblasti provádění nástrojů k řešení krize a rozhodnutí přijatých Komisí, mají zřejmě do určité míry diskreční povahu a překračují rámec výkonu čistě technických pravomocí. Vyvodila z toho závěr, že by mohlo být nezbytné buď začlenit do nařízení další ustanovení, jimiž by byl řádně vymezen způsob, jakým bude SRB používat nástroje k řešení krize, nebo zapojit do výkonu těchto pravomocí unijní orgán, jemuž by byly uděleny prováděcí pravomoci.

130 Unijní normotvůrce vzal v úvahu tento posudek právní služby Rady a změnil mechanismus přijímání opatření k řešení krize. V rozsahu, v němž přijímání opatření k řešení krize vyžaduje diskreční pravomoc, normotvůrce tuto pravomoc vyhradil orgánu a nikoli SRB.

131 Vyplývá to zvláště z bodů 24 a 26 odůvodnění nařízení č. 806/2014, v nichž se uvádí:

„(24) Vzhledem k tomu, že pouze orgány Unie mohou stanovit unijní politiku řešení krizí a že při přijímání každého konkrétního programu řešení krize zůstává prostor pro uvážení, je nutné stanovit odpovídající zapojení Rady a Komise jako orgánů, které mohou vykonávat prováděcí pravomoci podle článku 291 [SFEU]. Posouzení diskrečních aspektů rozhodnutí o řešení krize, která přijal výbor, by měla provádět Komise. S ohledem na značný dopad rozhodnutí o řešení krize na finanční stabilitu členských států a na Unii jako takovou, a také na fiskální svrchovanost členských států, je důležité, aby byla prováděcí pravomoc k přijímání určitých rozhodnutí o řešení krize svěřena Radě. Mělo by tedy příslušet Radě, aby na návrh Komise prováděla účinnou kontrolu posouzení provedeného výborem a týkajícího se existence veřejného zájmu a aby posoudila případnou podstatnou změnu částky z fondu, jež má být použita na konkrétní opatření k řešení krize. […]

(26) […] Výbor, pokud se domnívá, že jsou splněna všechna kritéria pro vyvolání řešení krize, by měl přijmout program řešení krize. Postup související s přijímáním programu řešení krize, který zahrnuje Komisi a Radu, posiluje potřebnou funkční nezávislost výboru při respektování zásady přenesení pravomocí na agentury, jak ji vykládá Soudní dvůr Evropské unie […]. Toto nařízení proto stanoví, že program řešení krize přijatý výborem vstupuje v platnost pouze tehdy, pokud proti němu do 24 hodin od jeho přijetí výborem Rada ani Komise nevznesla žádné námitky nebo pokud jej Komise schválila. Důvody, kvůli nimž může Rada na návrh Komise vznést vůči programu řešení krize přijatému výborem námitky, by měly být přísně omezeny na existenci veřejného zájmu a na podstatné změny výše prostředků z fondu, kterou navrhl výbor, ze strany Komise. […] Komise by měla jako pozorovatel na zasedáních výboru průběžně kontrolovat, zda je program řešení krize přijatý výborem plně v souladu s tímto nařízením, představuje odpovídající vyvážení jednotlivých cílů a přítomných zájmů, respektuje veřejný zájem a zda je zachována integrita vnitřního trhu. Vzhledem k tomu, že opatření k řešení krize vyžadují velmi rychlý rozhodovací proces, měly by Rada a Komise úzce spolupracovat a Rada by neměla zdvojovat přípravné práce, které již Komise uskutečnila. […]“

132 Pokud jde o postup řešení krize, čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 v tomto smyslu stanoví, že Komise buď potvrdí program řešení krize, nebo vznese námitku s ohledem na jeho diskreční aspekty, a že program řešení krize může vstoupit v platnost pouze tehdy, nevznesla-li Rada nebo Komise do 24 hodin od jeho předání ze strany SRB námitku.

133 Podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 je tedy k tomu, aby mohl program řešení krize zakládat právní účinky, nezbytné, aby jej potvrdil unijní orgán, a sice Komise nebo Rada, s ohledem na jeho diskreční aspekty. Unijní normotvůrce tak přiznal orgánu právní a politickou odpovědnost za stanovení unijní politiky řešení krizí a zabránil tím „skutečnému přesunu odpovědnosti“ ve smyslu rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7).

134 Jak tvrdí Komise, Parlament a Rada, tím, že evropský normotvůrce zavedl postup přijímání opatření k řešení krize, který je stanoven nařízením č. 806/2014, a že rozhodováním o diskrečních aspektech takového opatření výslovně pověřil unijní orgány, nepřenesl na SRB žádnou autonomní pravomoc.

135 Ve světle výše uvedených úvah je třeba přezkoumat pravomoci, které SRB přiznávají článek 21 nařízení č. 806/2014, který se týká pravomoci k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů, a článek 24 téhož nařízení, který se týká nástroje převodu činnosti, tj. články, které jsou předmětem námitky protiprávnosti vznesené žalobkyní.

136 Nejprve je třeba uvést, že pro účely zvolení nástroje převodu činnosti a výkonu pravomoci k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů v rámci opatření k řešení krize se předpokládá, že jsou splněny podmínky pro přijetí programu řešení krize, které jsou uvedeny v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014. Především je vyžadováno, aby opatření k řešení krize bylo nezbytné ve veřejném zájmu, ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014.

137 Podle čl. 18 odst. 7 třetího pododstavce písm. a) nařízení č. 806/2014 může Komise poté, co SRB předal program řešení krize, navrhnout Radě, aby proti tomuto programu řešení krize vznesla námitku z důvodu toho, že program řešení krize přijatý SRB nesplňuje kritérium veřejného zájmu uvedené v odst. 1 prvním pododstavci písm. c) tohoto článku.

138 Rozhodnutí zavést vůči subjektu režim řešení krize je podmíněno dodržením podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 a ověření nezbytnosti daného opatření z hlediska veřejného zájmu je spojeno s výkonem diskreční pravomoci, který si žádá široký prostor pro uvážení. Z tohoto důvodu unijní normotvůrce nepověřil kontrolou dodržení této podmínky SRB, nýbrž Komisi a případně Radu.

139 Článek 18 odst. 5 nařízení č. 806/2014 stanoví, že „[p]ro účely odst. 1 prvního pododstavce písm. c) tohoto článku se opatření k řešení krize považují za opatření ve veřejném zájmu, pokud jsou nezbytná pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 12, jsou ve vztahu k uvedeným účelům přiměřená a likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře dosaženo nebylo“.

140 Článek 14 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví:

„Při jednání v rámci postupu řešení krize uvedeného v článku 18 výbor, Rada, Komise a případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize v rámci svých pravomocí zohledňují účel řešení krize a volí nástroje a pravomoci k řešení krize, jimiž lze z jejich pohledu nejlépe dosáhnout jednotlivých účelů řešení krize relevantních pro okolnosti daného případu.“

141 Přísluší tedy Komisi, aby při posouzení dodržení kritéria týkajícího se veřejného zájmu zjistila, zda jsou zvolené nástroje k řešení krize, jakož i výkon pravomoci k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů, vhodné a přiměřené z hlediska účelů řešení krize. Vyplývá z toho také, že Komise musí

posoudit, zda program řešení krize, který přijal SRB, vyhovuje konkrétním podmínkám daného subjektu, zvláště s ohledem na důvody, z nichž se má za to, že je tento subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné.

142 Je tedy třeba se domnívat zaprvé, že volba nástroje převodu činnosti, který je stanoven v článku 24 nařízení č. 806/2014, jakožto nástroje řešení krize, posiluje přiměřenost daného opatření ve vztahu ke kritériu veřejného zájmu a že nařízení č. 806/2014 výslovně stanoví, že je věcí Komise, aby jej buď potvrdila, nebo proti němu vznesla námitky. Je tedy třeba mít za to, že tento článek nepřiznává SRB diskreční pravomoc.

143 Pokud jde zadruhé o výkon pravomoci k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů, která je stanovena v článku 21 nařízení č. 806/2014, je třeba uvést, že tento článek několikrát odkazuje na postup stanovený v článku 18 téhož nařízení, zvláště pak čl. 21 odst. 9, v němž se stanoví, že „[j]sou-li jedna nebo více podmínek uvedených v odstavci 1 tohoto článku splněny a podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 jsou splněny rovněž, použije se postup stanovený v čl. 18 odst. 6, 7 a 8“. Z toho vyplývá, že rozhodnutí o odpisu a konverzi kapitálových nástrojů dotyčného subjektu podléhá postupu, jímž se přijímá program řešení krize a jenž je stanoven v článku 18 nařízení č. 806/2014, a především potvrzení ze strany Komise.

144 Pravomoc k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů patří ostatně mezi pravomoci k řešení krize uvedené v čl. 14 odst. 1 nařízení č. 806/2014, jejichž uplatňování musí být přiměřené ve vztahu k účelům řešení krize a Komise u nich musí posoudit dodržení kritéria veřejného zájmu. Je tedy třeba mít za to, že článek 21 nařízení č. 806/2014 nepřiznává SRB diskreční pravomoc.

145 Dále je zapotřebí připomenout, že volba nástroje převodu činnosti a výkon pravomoci k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů představují základní prvky programu řešení krize, a jako takové zakládají právní účinky pouze v případě, že je potvrdí unijní orgán, a sice Komise nebo Rada.

146 Je tedy třeba mít za to, že články 21 a 24 nařízení č. 806/2014 nestanoví přenesení autonomních pravomocí na SRB ve smyslu rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7).

147 Žalobkyně svými argumenty v podstatě tvrdí, že přenesení pravomocí, jež SRB přiznávají články 21 a 24 nařízení č. 806/2014, nedodržuje podmínky, jež ukládá rozsudek ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada (C-270/12, EU:C:2014:18), a jež jsou uvedeny v bodě 121 výše.

148 Vzhledem k tomu, že bylo konstatováno, že články 21 a 24 nařízení č. 806/2014 nestanoví přenesení pravomocí na SRB, v projednávané věci tudíž nejsou použitelné podmínky, které uložil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada (C-270/12, EU:C:2014:18), a které se týkají zjištění, zda je přenesení autonomních pravomocí přiznaných agentuře v souladu se zásadami zakotvenými v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7). Argumenty žalobkyně, které mají prokázat, že podmínky uložené tímto rozsudkem nebyly splněny, jsou tedy irelevantní.

149 Z výše uvedeného vyplývá, že námitka protiprávnosti článků 21 a 24 nařízení č. 806/2014 musí být zamítnuta.

2. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z námitky protiprávnosti v rozsahu, v němž články 15 a 22 nařízení č. 806/2014 omezují právo vlastnit majetek zakotvené v článku 17 Listiny a porušují zásadu proporcionality stanovenou v čl. 5 odst. 4 SEU

150 Žalobkyně vznáší na základě článku 277 SFEU námitku protiprávnosti článků 15 a 22 nařízení č. 806/2014. Tvrdí v podstatě, že tato ustanovení tím, že nutí akcionáře k tomu, aby byli první, kdo za všech okolností ponesou ztráty, zaprvé omezují právo vlastnit majetek zaručené článkem 17 Listiny, přičemž toto omezení nemůže být považováno za odůvodněné ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny, a zadruhé porušují zásadu proporcionality, kterou zaručuje čl. 5 odst. 4 SEU.

151 Žalobkyně tvrdí, že články 15 a 22 nařízení č. 806/2014 omezují právo akcionářů vlastnit majetek tím, že nutí akcionáře k tomu, aby nesli ztráty plynoucí z řešení krize. Tyto články brání tomu, aby byla hledána méně omezující řešení, a nesplňují tudíž podmínky stanovené v čl. 52 odst. 1 Listiny. Žalobkyně v této souvislosti tvrdí, že nelze stanovit obecnou domněnku, podle níž existuje veřejný zájem na tom, aby ztráty nejprve nesli akcionáři, bez možnosti přezkoumat jiná opatření. Žalobkyně má za to, že by mělo být umožněno, aby orgán veřejné moci posoudil v každém konkrétním případě zvlášť veřejný zájem na nevyužití veřejných prostředků nebo na nevyužití prostředků z Jednotného fondu pro řešení krizí, v závislosti na stavu veřejných financí, na situaci na trhu, na hospodářském kontextu a na solventnosti dané instituce.

152 Žalobkyně rovněž tvrdí, že články 15 a 22 nařízení č. 806/2014 porušují zásadu proporcionality zaručenou čl. 5 odst. 4 SEU v rozsahu, v němž by měl mít SRB možnost ověřit v každém případě zvlášť, zda existuje veřejný zájem na tom, aby ztráty nesli akcionáři, nebo zda by mělo mít přednost právo vlastnit majetek, v závislosti na konkrétních okolnostech každého případu. Tyto články zavádějí také diskriminaci některých kategorií věřitelů, zvláště s ohledem na čl. 27 odst. 3 nařízení č. 806/2014.

153 Nejprve je třeba připomenout, že ustanovení, jejichž legalitu žalobkyně zpochybňuje, se týkají obecných zásad řešení krize a obecných zásad pro nástroje k řešení krize.

154 Článek 15 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví:

„Při jednání v rámci postupu řešení krize uvedeného v článku 18 přijmou výbor, Rada, Komise a případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize veškerá vhodná opatření s cílem zajistit, aby byla opatření k řešení krize přijímána v souladu s těmito zásadami:

a) nejprve nesou ztráty akcionáři instituce v režimu řešení krize;

[…]“

155 Článek 22 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví:

„Rozhodne-li se výbor použít nástroj k řešení krize na subjekt nebo skupinu uvedené v čl. 7 odst. 2 nebo na subjekt nebo skupinu uvedené v čl. 7 odst. 4 písm. b) a odst. 5, pokud jsou splněny podmínky pro uplatnění zmíněných ustanovení, a toto opatření k řešení krize by mělo za následek ztráty, které by nesli věřitelé, nebo konverzi jejich pohledávek, vydá vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize pokyn k výkonu pravomoci k odpisu a konverzi příslušných kapitálových nástrojů podle článku 21 bezprostředně před použitím nástroje k řešení krize nebo současně s jeho použitím.“

156 Je třeba se domnívat, že odpis a konverze kapitálových nástrojů, jež jsou stanoveny v článku 22 nařízení č. 806/2014, představují použití zásady stanovené v článku 15 téhož nařízení, podle níž nejprve nesou ztráty akcionáři.

157 Článek 17 odst. 1 Listiny stanoví:

„Každý má právo vlastnit zákonně nabytý majetek, užívat jej, nakládat s ním a odkazovat jej. Nikdo nesmí být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu, v případech a za podmínek, které stanoví zákon, a při poskytnutí spravedlivé náhrady v přiměřené lhůtě. Užívání majetku může rovněž být upraveno zákonem v míře nezbytné z hlediska obecného zájmu."

158 Článek 52 odst. 1 Listiny stanoví:

„Každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého."

159 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury právo vlastnit majetek, které je zaručeno v čl. 17 odst. 1 Listiny, není absolutní výsadou a jeho výkon může být předmětem omezení odůvodněných cíli obecného zájmu, které Unie sleduje. Jak plyne z čl. 52 odst. 1 Listiny, lze tudíž využívání práva vlastnit majetek omezit za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají sledovaným cílům obecného zájmu a nepředstavují vzhledem k sledovanému cíli nepřiměřený a neúnosný zásah, jímž by byla dotčena samotná podstata takto zaručených práv (viz rozsudek ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, body 69 a 70 a citovaná judikatura; rozsudky ze dne 16. července 2020, Adusbef a další, C-686/18, EU:C:2020:567, bod 85, a ze dne 23. května 2019, Steinhoff a další v. ECB, T-107/17, EU:T:2019:353, bod 100).

160 Z výše uvedeného vyplývá, že právo vlastnit majetek není absolutním právem a že může být omezeno pod podmínkou, že jsou tyto meze stanoveny v platných předpisech a jsou nezbytné pro dosažení obecného cíle a tomuto cíli přiměřené.

161 Především vyplývá z judikatury, že finanční služby hrají v hospodářství Unie ústřední roli. Banky a úvěrové instituce jsou pro podniky působící na jednotlivých trzích zásadním zdrojem financování. Banky jsou navíc často propojeny a mnoho z nich působí v mezinárodním měřítku. Existuje proto nebezpečí, že se selhání jedné či více bank rychle rozšíří i na další banky v dotčeném členském státě nebo v jiných členských státech. To s sebou následně nese riziko přelití negativních účinků do dalších hospodářských odvětví (rozsudky ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 50; ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 72, a ze dne 25. března 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, bod 108).

162 Podle Soudního dvora je naléhavým veřejným zájmem cíl spočívající v zajištění stability finančního systému při současném zamezení nadměrným veřejným výdajům a minimalizaci narušení hospodářské soutěže (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 69).

163 Soudní dvůr již rozhodl, že s ohledem na cíl zajistit stabilitu bankovního systému v eurozóně a s přihlédnutím k bezprostřednímu riziku finančních ztrát, jimž by byli vystaveni vkladatelé dotčených bank, pokud by došlo k úpadku těchto bank, by určitá omezení práva vlastnit majetek mohla být odůvodněná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 74).

164 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že ačkoli existuje jasný veřejný zájem na tom, aby v celé Unii byla zajištěna silná a důsledná ochrana investorů, tento zájem nemůže vždy převažovat nad veřejným zájmem spočívajícím v zajištění stability finančního systému (rozsudky ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 91, a ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další, C-41/15, EU:C:2016:836, bod 54).

165 V bodě 61 odůvodnění nařízení č. 806/2014 se v tomto ohledu uvádí, že omezení práv akcionářů a věřitelů by měla být v souladu se zásadami stanovenými v článku 52 Listiny a že nástroje k řešení krize by proto měly být použity pouze na subjekty, jež jsou v selhání nebo jejichž selhání je pravděpodobné, a pouze pokud je to nezbytné ke splnění cíle finanční stability v obecném zájmu.

166 Je třeba uvést, že čl. 15 odst. 1 a čl. 22 odst. 1 nařízení č. 806/2014 výslovně stanoví, že jsou prováděny v rámci opatření k řešení krize, což znamená, že odpovídají účelům řešení krize.

167 Článek 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014 v tomto ohledu stanoví, že účely řešení krize jsou následující: zajistit kontinuitu zásadních funkcí, zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize, chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu, chránit vkladatele a chránit finanční prostředky a aktiva klientů.

168 Je tudíž třeba mít za to, že účel týkající se zajištění stability finančního systému, který má plnit opatření k řešení krize, představuje cíl obecného zájmu, který může v souladu s judikaturou uvedenou v bodech 162 až 164 výše odůvodnit určitá omezení práva vlastnit majetek. Omezení práva akcionářů vlastnit majetek, jež mohou plynout z článků 15 a 22 nařízení č. 806/2014, odpovídají témuž cíli obecného zájmu, který uznává Unie, a mohou tedy být odůvodněny v souladu s požadavky uvedenými v čl. 52 odst. 1 Listiny.

169 Kromě toho je třeba uvést, že použití článků 15 a 22 nařízení č. 806/2014 vyžaduje, aby byly splněny podmínky pro přijetí opatření k řešení krize.

170 Co se týče podmínek pro přijetí opatření k řešení krize, čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví, že subjekt dotčený opatřením k řešení krize musí být v selhání nebo jeho selhání musí být pravděpodobné; že nesmí existovat přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru nebo opatření orgánů dohledu, a že opatření musí být nezbytné ve veřejném zájmu.

171 Je rovněž třeba uvést, že jak vyplývá zvláště z čl. 18 odst. 8 nařízení č. 806/2014, opatření k řešení krize je alternativou k běžnému úpadkovému řízení.

172 V souvislosti s akcionáři bank Soudní dvůr rozhodl, že v souladu s obecnou úpravou postavení akcionářů akciových společností nesou tito v plném rozsahu riziko spojené se svými investicemi (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 73).

173 V oblasti státních podpor Soudní dvůr rozhodl, že vzhledem k tomu, že akcionáři odpovídají za dluhy banky do výše jejího základního kapitálu, nelze skutečnost, že body 40 až 46 sdělení Komise o použití pravidel pro poskytování státní podpory ve prospěch bank v souvislosti s finanční krizí od 1. srpna 2013 (dále jen „sdělení o bankovnictví“) (Úř. věst. 2013, C 216, s. 1) vyžadují, aby se tito akcionáři v zájmu překonání nedostatku kapitálu banky podíleli před přiznáním státní podpory na absorpci ztrát banky ve stejném rozsahu jako v případě, že by taková státní podpora nebyla poskytnuta, považovat za zásah do jejich práva vlastnit majetek (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 74).

174 V případě subjektu dotčeného opatřením k řešení krize je třeba se obdobně domnívat, že použití zásady stanovené v článku 15 nařízení č. 806/2014, podle níž nejprve nesou ztráty akcionáři, a výkon pravomoci k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů, která je stanovena v článku 22 téhož nařízení, představují následek skutečnosti, že akcionáři daného subjektu musí nést rizika spojená s jejich investicemi, jakož i skutečnosti, že musí nést ekonomické dopady toho, že tento subjekt vstoupil vzhledem ke svému selhání do režimu řešení krize.

175 Žalobkyně vznáší několik argumentů na podporu tvrzení, že články 15 a 22 nařízení č. 806/2014 porušují zásadu proporcionality v rozsahu, v němž neumožňují provést analýzu v každém případě zvlášť ani hledat jiná řešení.

176 Z ustálené judikatury vyplývá, že zásada proporcionality, jež je jednou z obecných zásad unijního práva, vyžaduje, aby akty orgánů Unie nepřekračovaly meze toho, co je vhodné a nezbytné k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou, a pokud se nabízí volba mezi více vhodnými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nepříznivé následky nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům [viz rozsudky ze dne 30. dubna 2019, Itálie v. Rada (kvóty pro odlov mečouna obecného v Středozemním moři), C-611/17, EU:C:2019:332, bod 55 a citovaná judikatura, a ze dne 6. května 2021, Bayer CropScience a Bayer v. Komise, C-499/18 P, EU:C:2021:367, bod 166 a citovaná judikatura]. Tato zásada je připomenuta i v čl. 5 odst. 4 SEU, jakož i v článku 1 protokolu o uplatňování zásad subsidiarity a proporcionality, připojeného ke Smlouvě o EU a Smlouvě o FEU.

177 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že články 15 a 22 nařízení č. 806/2014 se použijí za všech okolností, aniž jsou zohledněny okolnosti každého případu zvlášť.

178 Je pravda, že článek 15 nařízení č. 806/2014 obsahuje zásadu, jíž se musí řídit každé opatření k řešení krize, neboť akcionáři musí nést rizika spojená s jejich investicemi. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury uvedené v bodě 173 nepředstavuje podíl akcionářů na ztrátách banky zásah do jejich práva vlastnit majetek.

179 Přestože žalobkyně zřejmě tvrdí opak, použití této zásady nemůže nicméně pokaždé, kdy se subjekt stane předmětem opatření k řešení krize, automaticky vést k výkonu pravomoci k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů, která je stanovena v článku 22 nařízení č. 806/2014.

180 Pokud jde o účast akcionářů a věřitelů, článek 21 nařízení č. 806/2014 stanoví v tomto smyslu podmínky, za nichž dochází k výkonu pravomoci k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů.

181 Kromě toho je třeba uvést, že článek 22 nařízení č. 806/2014 neukládá použití žádného konkrétního nástroje k řešení krize. Náleží SRB a Komisi, aby podle okolností každého jednotlivého případu rozhodly o nejvhodnějším nástroji k řešení krize.

182 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že články 15 a 22 nařízení č. 806/2014 brání tomu, aby byla hledána méně omezující řešení, například použití Jednotného fondu pro řešení krizí, veřejných prostředků nebo úvěrů, podle daných okolností. Je třeba se domnívat, že tento argument vychází z nesprávného pochopení mechanismu pro řešení krizí.

183 Zaprvé totiž vyplývá z čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014, že opatření k řešení krize se přijímají a potažmo pravomoc k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů se v této souvislosti vykonává, pouze pokud neexistuje žádné alternativní opatření soukromého sektoru nebo opatření orgánů dohledu.

184 Méně omezující řešení, která navrhuje žalobkyně, nelze tudíž považovat za alternativní opatření ve vztahu k zapojení akcionářů a věřitelů do opatření k řešení krize.

185 Kromě toho se zdá, že si žalobkyně neuvědomila skutečnost, že opatření k řešení krize představuje alternativu k likvidaci daného subjektu v běžném úpadkovém řízení. Pokud by obtíže, jimž čelila banka, mohly být vyřešeny s pomocí úvěrů, ať již veřejné nebo soukromé povahy, nemohlo by dojít k zahájení postupu řešení krize, neboť by nebyla splněna podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014.

186 Zadruhé je třeba uvést, že podle článku 19 nařízení č. 806/2014 není vyloučeno, aby byla v rámci opatření k řešení krize poskytnuta státní podpora nebo podpora z Jednotného fondu pro řešení krizí. Přestože tedy žalobkyně tvrdí opak, SRB a Komise mohou podle okolností daného případu rozhodnout o povolení využití veřejných prostředků nebo prostředků z Jednotného fondu pro řešení krizí.

187 Zatřetí žalobkyně v replice dodává, že články 15 a 22 nařízení č. 806/2014 neumožňují uplatnění pružnějších způsobů řešení, například úvěrů ze strany orgánů veřejné moci nebo poskytnutí likvidity ze strany ECB, zvláště v případě nedostatku likvidity, který není nejvážnějším problémem, jemuž může banka čelit.

188 Prostřednictvím tohoto argumentu žalobkyně zřejmě vytýká normotvůrci, že kromě opatření k řešení krize nezahrnul do článku 22 nařízení č. 806/2014 další způsob, jakým by mohly být řešeny obtíže, jimž může banka čelit. Postačí konstatovat, že tento argument je neúčinný, neboť situace, v níž banka nesplňuje podmínky k tomu, aby se stala předmětem opatření k řešení krize, nespadá do působnosti nařízení č. 806/2014.

189 Přestože žalobkyně tvrdí opak, nedostatek likvidity může každopádně přivést banku do situace, kdy není schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, nebo kdy existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude, což odpovídá jedné ze situací stanovených v čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014, v níž se má za to, že je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné.

190 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že články 15 a 22 nařízení č. 806/2014 porušují rovněž zásadu proporcionality v rozsahu, v němž zavádějí diskriminaci některých kategorií věřitelů a v němž je držitelům vkladů přiznáno neodůvodněné výhodnější zacházení.

191 Je třeba připomenout, že zásada rovného zacházení je obecnou zásadou unijního práva, která je zakotvena v článcích 20 a 21 Listiny a která vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (rozsudky ze dne 9. března 2017, Milkova, C-406/15, EU:C:2017:198, bod 55; ze dne

16. prosince 2020, Rada a další v. K. Chrysostomides & Co. a další, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028, bod 191, a ze dne 3. června 2021, Maďarsko v. Parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, bod 98).

192 V tomto ohledu postačí uvést především to, že čl. 15 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 stanoví, že „po akcionářích nesou ztráty věřitelé instituce v režimu řešení krize v souladu s pořadím priority jejich pohledávek podle článku 17, není-li v tomto nařízení výslovně stanoveno jinak“. Článek 15 odst. 1 písm. f) nařízení č. 806/2014 stanoví, že věřitelům stejné třídy se dostane rovného zacházení.

193 Článek 21 odst. 10 nařízení č. 806/2014 rovněž stanoví, že „[v]ýbor zajistí, aby vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize bezodkladně vykonaly pravomoci k odpisu či konverzi v souladu s pořadím pohledávek podle článku 17“. Toto ustanovení stanoví pořadí pohledávek a rozlišuje v tomto ohledu několik kategorií věřitelů, držitele nástrojů kmenového kapitálu tier 1, držitele nástrojů vedlejšího kapitálu tier 1 a držitele nástrojů kapitálu tier 2.

194 Akcionáři a věřitelé, kteří jsou držiteli takto seřazených nástrojů, nejsou ve srovnatelném postavení, což je dáno jejich příslušností k některé z výše uvedených kategorií, a může jim být přiznáno různé zacházení podle pořadí jejich pohledávek. Článek 15 odst. 1 písm. f) nařízení č. 806/2014 kromě toho zaručuje, že bude dodržena zásada zákazu diskriminace věřitelů.

195 Postavení akcionářů banky není kromě toho srovnatelné s postavením vkladatelů. Na rozdíl od akcionářů nejsou vkladatelé považováni za investory, kteří musí nést ekonomická rizika plynoucí z investice do kapitálu banky.

196 Podle čl. 14 odst. 2 písm. d) nařízení č. 806/2014 je navíc ochrana vkladatelů jedním z cílů řešení krize, což je připomenuto i v čl. 15 odst. 1 písm. h) téhož nařízení. Tímto způsobem je v nařízení č. 806/2014 zajištěn soulad opatření k řešení krize se zásadami vyplývajícími ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/49/EU ze dne 16. dubna 2014 o systémech pojištění vkladů (Úř. věst. 2014, L 173, s. 149).

197 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně neprokázala, že články 15 a 22 nařízení č. 806/2014 představují nepřiměřené omezení práva vlastnit majetek.

198 Přestože žalobkyně tvrdí opak, je ostatně třeba vzít v úvahu skutečnost, že nařízení č. 806/2014 stanovilo mechanismus, jehož cílem je zaručit, že omezení práva akcionářů vlastnit majetek, jež by mohla plynout z opatření k řešení krize, nebudou nepřiměřená.

199 Bod 62 odůvodnění nařízení č. 806/2014 v tomto ohledu stanoví, že zásah do majetkových práv by neměl být nepřiměřený, a dotčeným akcionářům a věřitelům by proto neměly vzniknout větší ztráty, než které by jim vznikly, pokud by v době přijetí rozhodnutí o řešení krize došlo k likvidaci subjektu.

200 Mezi obecné zásady řešení krize patří podle čl. 15 odst. 1 písm. g) nařízení č. 806/2014 zásada, podle níž se žádný věřitel nesmí dostat do méně výhodného postavení a podle níž:

„žádnému věřiteli nevzniknou větší ztráty, než jaké by mu vznikly, pokud by subjekt uvedený v článku 2 byl likvidován v běžném úpadkovém řízení, v souladu se zárukami stanovenými v článku 29.“

201 Článek 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014 stanoví, že aby se vyhodnotilo, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by instituce v režimu řešení krize vstoupila do běžného úpadkového řízení, po řešení krize se provede ocenění. Podle čl. 20 odst. 17 nařízení č. 806/2014 toto ocenění určí, zda existuje rozdíl mezi zacházením, jehož by se dostalo akcionářům a věřitelům, pokud by daná instituce vstoupila do běžného úpadkového řízení v okamžiku přijetí rozhodnutí o opatření k řešení krize, a skutečným zacházením, kterého se akcionářům a věřitelům dostalo v rámci řešení krize.

202 Pokud se při tomto ocenění prokáže, že akcionáři nebo věřitelé utrpěli v rámci řešení krize větší ztráty, než by utrpěli při likvidaci v běžném úpadkovém řízení, SRB jim může na základě čl. 76 odst. 1 nařízení č. 806/2014 vyplatit odškodnění z Jednotného fondu pro řešení krizí.

203 Tímto způsobem nařízení č. 806/2014 zaručuje, že akcionářům a věřitelům se nesmí v důsledku řešení krize dostat horšího zacházení, než jakého by se jim dostalo v rámci běžného úpadkového řízení, a pro případ potřeby stanoví i nástroj odškodnění. V zájmu dodržení práva vlastnit majetek, které je zakotveno v čl. 17 odst. 1 Listiny, stanoví nařízení č. 806/2014 nástroj, který zaručuje spravedlivou náhradu za ztrátu, která by akcionářům a věřitelům vznikla v případě, že by program řešení krize vedl k omezení jejich práva vlastnit majetek.

204 Přestože žalobkyně tvrdí opak, jedinou alternativou k řešení krize je úpadkové řízení. Postačí totiž připomenout, že podle čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 může být opatření k řešení krize přijato, pouze pokud je daný subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné a pokud neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu.

205 V tomto ohledu je třeba uvést, že v oblasti státních podpor Soudní dvůr rozhodl, že ztráty akcionářů bank v obtížích budou v každém případě stejně rozsáhlé bez ohledu na to, zda vznikly následkem rozsudku o prohlášení konkurzu z důvodu neposkytnutí státní podpory anebo následkem postupu při poskytování takové podpory podmíněné tím, aby nejprve došlo ke sdílení nákladů (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 75).

206 Soudní dvůr uvedl, že v bodě 46 sdělení o bankovnictví se stanoví, že „by měla být dodržena zásada ‚žádný věřitel nesmí být v nevýhodnějším postavení' “ a že „[p]odřízení věřitelé by tak v ekonomickém vyjádření neměli dostat méně, než kolik by byla hodnota jejich nástroje, kdyby nebyla poskytnuta státní podpora“ (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 77).

207 Podle Soudního dvora z tohoto bodu plyne, že opatření ke sdílení nákladů, jimiž je podmíněno poskytnutí státní podpory ve prospěch ztrátové banky, nemohou představovat zásah do práva na vlastnictví podřízených věřitelů, který by tito věřitelé v případě neposkytnutí takové podpory neutrpěli v následném insolvenčním řízení. Za těchto podmínek nelze s úspěchem tvrdit, že taková opatření ke sdílení nákladů, jako jsou opatření stanovená sdělením o bankovnictví, představují zásah do práva akcionářů a podřízených věřitelů na vlastnictví (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, body 78 a 79).

208 Obdobně je tedy třeba se domnívat, že použití zásady stanovené v článku 15 nařízení č. 806/2014, podle níž se žádný věřitel nesmí dostat do méně výhodného postavení, zaručuje akcionářům subjektu, který se stal předmětem opatření k řešení krize, spravedlivou náhradu v souladu s požadavky vyplývajícími z článku 17 Listiny.

209 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 21. ledna 2020 podala dále žalobkyně nový žalobní návrh na základě čl. 84 odst. 2 jednacího řádu. Tvrdí, že usnesení ze dne 10. října 2019, Aeris Invest v. SRB (T-599/18, nezveřejněné, napadené kasačním opravným prostředkem, EU:T:2019:740), má přímý dopad na námitku protiprávnosti článků 15 a 22 nařízení č. 806/2014 a že tvrzení uvedená ve čtvrtém žalobním důvodu musí být doplněna s ohledem na toto usnesení.

210 Komise, SRB, Španělské království, Rada a společnost Banco Santander tvrdí, že argumenty, které vznesla žalobkyně dne 21. ledna 2020, představují nový důvod, který je nepřípustný.

211 Vzhledem k tomu, že žalobkyně na jednání uvedla, že se nejedná o nový důvod, ale o rozšíření čtvrtého žalobního důvodu, Tribunál se spokojí s přezkumem nových argumentů vznesených dne 21. ledna 2020 v rozsahu, v němž mají podpořit námitku protiprávnosti vznesenou ve čtvrtém žalobním důvodu.

212 Žalobkyně tvrdí, že z bodů 48 a 49 usnesení ze dne 10. října 2019, Aeris Invest v. SRB (T-599/18, nezveřejněné, napadené kasačním opravným prostředkem, EU:T:2019:740), proti němuž podala kasační opravný prostředek, vyplývá, že nařízení č. 806/2014 nestanoví náhradu pro akcionáře zbavené jejich práva vlastnit majetek v takových případech, jako je případ společnosti Banco Popular. Podle tohoto ocenění nemají akcionáři společnosti Banco Popular nárok na náhradu ani v případě, že je skutečná hodnota společnosti Banco Popular vyšší než hodnota přiznaná na základě ocenění 2. Žalobkyně z toho vyvozuje, že nařízení č. 806/2014 nestanoví přiměřený systém náhrady pro akcionáře zbavené jejich práva vlastnit majetek a že námitka protiprávnosti tedy musí být přijata. Dodává, že náhrada stanovená v čl. 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014 není přiměřená ani dostatečná.

213 Je třeba připomenout, že v usnesení ze dne 10. října 2019, Aeris Invest v. SRB (T-599/18, nezveřejněné, napadené kasačním opravným prostředkem, EU:T:2019:740), Tribunál zamítl žalobu na neplatnost, kterou podala žalobkyně proti rozhodnutí SRB o neprovedení konečného následného ocenění společnosti Banco Popular. Tribunál v bodě 47 tohoto usnesení konstatoval, že nástroj převodu činnosti, který byl použit na společnost Banco Popular, nespadá do případů uvedených v čl. 20 odst. 12 nařízení č. 806/2014, v nichž může být poskytnuta náhrada na základě konečného následného ocenění. V bodech 48 a 49 tohoto usnesení, na něž žalobkyně odkazuje, dospěl Tribunál k těmto závěrům:

„48 Dále je třeba konstatovat, že čl. 20 odst. 12 nařízení č. 806/2014 neumožňuje odškodnění bývalých akcionářů a věřitelů subjektu, jehož kapitálové nástroje byly plně konvertovány, odepsány a převedeny na třetí osobu.

49 Žalobkyně v tomto ohledu nesprávně tvrdí, že následné ocenění má přímý dopad na právní postavení bývalých akcionářů společnosti Banco Popular a že pokud by byl odhad tržní hodnoty společnosti Banco Popular vyšší než odhad vyplývající z ocenění 2, tito akcionáři by měli nárok na náhradu podle článku 20 nařízení č. 806/2014.“

214 Postačí uvést, že v usnesení ze dne 10. října 2019, Aeris Invest v. SRB (T-599/18, nezveřejněné, napadené kasačním opravným prostředkem, EU:T:2019:740), se Tribunál vyjádřil výlučně k postavení žalobkyně v rámci řešení krize společnosti Banco Popular, přičemž měl za to, že náhrada stanovená v čl. 20 odst. 12 nařízení č. 806/2014 není v projednávaném případě použitelná.

215 Z toho vyplývá, že úvahy omezené na projednávaný případ, jež uvedl Tribunál v usnesení ze dne 10. října 2019, Aeris Invest v. SRB (T-599/18, nezveřejněné, napadené kasačním opravným prostředkem, EU:T:2019:740), nejsou relevantní pro účely posouzení legality nařízení č. 806/2014. Žalobkyně ostatně nezmiňuje ve svém podání došlém dne 21. ledna 2020 žádnou souvislost mezi tímto usnesením a články 15 a 22 nařízení č. 806/2014, jejichž protiprávnost uplatňuje ve čtvrtém žalobním důvodu.

216 Kromě toho je třeba uvést, že usnesení ze dne 10. října 2019, Aeris Invest v. SRB (T-599/18, nezveřejněné, napadené kasačním opravným prostředkem, EU:T:2019:740), napadla žalobkyně kasačním opravným prostředkem, takže není konečné.

217 Z toho vyplývá, že nové argumenty, které vznesla žalobkyně dne 21. ledna 2020, nejsou relevantní pro účely posouzení námitky protiprávnosti vznesené ve čtvrtém žalobním důvodu.

218 Ze všeho, co bylo uvedeno výše, vyplývá, že články 15 a 22 nařízení č. 806/2014 nepředstavují nepřiměřený a neúnosný zásah, jímž by byla dotčena samotná podstata práva vlastnit majetek, jež náleží akcionářům subjektu dotčeného opatřením k řešení krize, ale že se musí mít za to, že zavádějí odůvodněné a přiměřené omezení jejich práva vlastnit majetek v souladu s čl. 17 odst. 1 a čl. 52 odst. 1 Listiny, jakož i s čl. 5 odst. 4 SEU.

219 Námitka protiprávnosti vznesená ve čtvrtém žalobním důvodu musí být tudíž zamítnuta.

3. K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z námitky protiprávnosti v rozsahu, v němž články 18 a 20 nařízení č. 806/2014 porušují právo být vyslechnut, které je zakotveno v článcích 17 a 41 Listiny

220 Žalobkyně vznáší na základě článku 277 SFEU námitku protiprávnosti článků 18 a 20 nařízení č. 806/2014 v rozsahu, v němž tato ustanovení porušují právo být vyslechnut, které je zakotveno v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, a to tím, že nestanoví vyslechnutí akcionářů subjektu, který se stal předmětem opatření k řešení krize. Toto nevyslechnutí je neslučitelné i s procesními zárukami práva vlastnit majetek stanoveného v článku 17 Listiny, vykládaného ve spojení s článkem 1 protokolu č. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, podle nichž musí být v případě zásahu do práva jednotlivce na vlastnictví nabídnuta dotčené osobě adekvátní příležitost, aby předložila věc příslušným orgánům

221 Komise, SRB a Parlament tvrdí, že mají-li akcionáři podniku v režimu řešení krize právo být vyslechnuti, které je zakotveno v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, toto právo bude uznáno i v případě neexistence výslovného ustanovení v nařízení č. 806/2014. Okolnost, že článek 18 nařízení č. 806/2014 neobsahuje žádné ustanovení, které by výslovně stanovilo vyslechnutí akcionářů, nemůže způsobit neplatnost tohoto nařízení, jelikož žádné ustanovení toto vyslechnutí nezakazuje.

222 Úvodem je třeba konstatovat, že žalobkyně napadá nevyslechnutí akcionářů subjektu, který se stal předmětem opatření k řešení krize, během řízení vedoucího k přijetí tohoto opatření, avšak nevznáší žádný argument k článku 20 nařízení č. 806/2014, který se týká ocenění. Je tedy třeba mít za to, že prostřednictvím námitky protiprávnosti vznesené v pátém žalobním důvodu žalobkyně zpochybňuje platnost článku 18 nařízení č. 806/2014, který se týká postupu řešení krize, v rozsahu, v němž toto ustanovení omezuje její právo být vyslechnuta, zaručené v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, a to tím, že nestanoví vyslechnutí akcionářů ze strany SRB v době před přijetím opatření k řešení krize.

223 Je třeba připomenout, že čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny stanoví, že právo na řádnou správu zahrnuje právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout.

224 Právo být vyslechnut zaručuje každému možnost užitečným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu správního řízení před přijetím každého rozhodnutí, které by se mohlo nepříznivě dotknout jeho zájmů. Dále je třeba upřesnit, že právo být vyslechnut sleduje dvojí cíl. Jednak slouží šetření věci a co nejpřesnějšímu a nejsprávnějšímu zjištění skutkových okolností a jednak umožňuje zajistit účinnou ochranu dotčené osoby. Účelem práva být vyslechnut je především zaručit, že každé rozhodnutí nepříznivě zasahující do právního postavení bude přijato s plnou znalostí okolností věci, a má zejména za cíl umožnit příslušnému orgánu napravit pochybení nebo dotčené osobě uplatnit takové skutečnosti týkající se její osobní situace, jež mohou ovlivnit, zda rozhodnutí bude, či nebude přijato, anebo zda bude mít takový, či jiný obsah (viz rozsudek ze dne 4. června 2020, ESVČ v. De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, body 68 a 69 a citovaná judikatura).

225 Je třeba uvést, že Soudní dvůr zdůraznil význam práva být vyslechnut a jeho velmi širokou působnost v unijním právním řádu, když měl za to, že toto právo musí být dodrženo v každém řízení, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení. Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že toto právo musí být dodrženo dokonce i když použitelná právní úprava takovou náležitost výslovně nestanoví (viz rozsudky ze dne 22. listopadu 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, body 85 a 86 a citovaná judikatura; ze dne 18. června 2020, Komise v. RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, bod 67 a citovaná judikatura, a ze dne 7. listopadu 2019, ADDE v. Parlament, T-48/17, EU:T:2019:780, bod 89 a citovaná judikatura).

226 Vzhledem k tomu, že je zásada práva na obhajobu, která zahrnuje i právo být vyslechnut, základní a obecnou zásadou unijního práva, nelze její uplatnění právním předpisem vyloučit ani omezit a její dodržování musí být zajištěno jak v případě, že není specificky upravena, tak v případě, že právní předpis uvedenou zásadu nerespektuje (viz rozsudek ze dne 18. června 2014, Španělsko v. Komise, T-260/11, EU:T:2014:555, bod 62 a citovaná judikatura).

227 Právo být vyslechnut – jakožto zásada a základní právo v rámci unijního právního řádu – je totiž dáno v případě, že správa hodlá přijmout akt nepříznivě zasahující do právního postavení, tj. akt, který může nepříznivě zasáhnout zájmy dotyčného jednotlivce či členského státu, a jeho uplatnění nezávisí na tom, zda sekundární právo obsahuje výslovné pravidlo v tomto ohledu (viz rozsudek ze dne 18. června 2014, Španělsko v. Komise, T-260/11, EU:T:2014:555, bod 64).

228 V této souvislosti je třeba především uvést, že nařízení č. 806/2014 v souladu se svým bodem 121 odůvodnění dodržuje základní práva a ctí práva, svobody a zásady uznané zejména v Listině, a zejména právo na obranu, a mělo by být prováděno v souladu s těmito právy a zásadami. Nařízení č. 806/2014 kromě toho neobsahuje žádné ustanovení, které by vylučovalo nebo výslovně omezovalo právo být vyslechnut během postupu řešení krize, jež náleží akcionářům a věřitelům dotčeného subjektu.

229 Podobně jako činí Komise a Rada, je navíc třeba uvést, že předmětem opatření k řešení krize, které přijal SRB na základě řízení podle článku 18 nařízení č. 806/2014, je řešení krize určitého subjektu. Subjekt, který je předmětem řešení krize, musí být považován za osobu, jíž je určeno individuální opatření a jíž zaručuje čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny dodržení práva být vyslechnut.

230 Je tedy třeba vzít v úvahu skutečnost, že akcionáři a věřitelé tohoto subjektu nejsou příjemci opatření k řešení krize, neboť se nejedná o individuální rozhodnutí, které by jim bylo určeno.

231 Současně je však třeba uvést, že podle čl. 21 odst. 1 nařízení č. 806/2014 může SRB vykonávat pravomoc k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů subjektu dotčeného opatřením k řešení krize v rámci postupu podle článku 18 tohoto nařízení.

232 Postup podle článku 18 nařízení č. 806/2014 sice nepředstavuje individuální řízení zahájené proti akcionářům a věřitelům dotčeného subjektu, avšak může vést k přijetí opatření k řešení krize, které by se mohlo nepříznivě dotknout jejich zájmů.

233 V judikatuře Soudního dvora uvedené v bodě 225 výše bylo právo být vyslechnut vykládáno široce, a sice v tom smyslu, že toto právo musí být zaručeno každé osobě v řízení, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního postavení. Nelze tedy vyloučit, že by akcionáři podniku, který se stal předmětem opatření k řešení krize, mohli uplatnit své právo být vyslechnuti v rámci postupu řešení krize.

234 V souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny, který je uveden v bodě 158 výše, však může být výkon práva být vyslechnut omezen.

235 Je tedy třeba přezkoumat, zda skutečnost, že nařízení č. 806/2014 neobsahuje žádné ustanovení, které by výslovně stanovilo vyslechnutí akcionářů a věřitelů dotčeného subjektu v rámci postupu uvedeného v článku 18 tohoto nařízení, představuje takové omezení výkonu práva být vyslechnut, které je v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny.

236 Soudní dvůr rozhodl, že základní práva včetně dodržení práva na obhajobu nepředstavují absolutní práva, nýbrž mohou obsahovat omezení za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají cílům obecného zájmu sledovaným dotčeným opatřením a nejsou vzhledem ke sledovanému cíli nepřiměřeným a nepřípustným zásahem do samotné podstaty takto zaručených práv (viz rozsudky ze dne 10. září 2013, G. a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 33 a citovaná judikatura, a ze dne 20. prosince 2017, Prequ'Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, bod 50 a citovaná judikatura).

237 SRB, Španělské království, Parlament a Rada v této souvislosti tvrdí, že omezení práva akcionářů být vyslechnuti je odůvodněno zaprvé cílem, jímž je zajištění stability finančních trhů, a zadruhé nezbytností zajistit účinnost rozhodnutí o řešení krize, jež musí být přijímána neprodleně.

238 Především je třeba uvést, že některé z bodů odůvodnění nařízení č. 806/2014, zejména body 12, 58 a 61 odůvodnění tohoto nařízení, uvádějí, že jedním z cílů, jež sledují mechanismy pro řešení krizí zavedené tímto nařízením, je stabilita finančních trhů.

239 Podle čl. 18 odst. 5 nařízení č. 806/2014 se navíc opatření k řešení krize považují za opatření ve veřejném zájmu, pokud jsou nezbytná pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 14 téhož nařízení, jsou ve vztahu k uvedeným účelům přiměřená a likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře nebylo dosaženo. Mezi účely řešení krize uvedené v článku 14 nařízení č. 806/2014 patří konkrétně „zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize, mimo jiné v rámci tržní infrastruktury, a udržením tržní disciplíny", jakož i „chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu".

240 V této souvislosti je třeba připomenout, že z judikatury uvedené v bodě 161 výše vyplývá, že finanční služby mají pro unijní hospodářství zásadní význam a že existuje nebezpečí, že se selhání jedné či více bank rychle rozšíří i na další banky v domovském státě nebo v jiných členských státech. Z judikatury uvedené v bodě 162 výše navíc vyplývá, že účel spočívající v zajištění stability finančního systému při současném zamezení nadměrným veřejným výdajům a minimalizaci narušení hospodářské soutěže je naléhavým veřejným zájmem.

241 Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) měl ve svém rozhodnutí ze dne 1. dubna 2004, Camberrow MM5 AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, bod 6), za to, že v hospodářsky tak citlivých oblastech, jako je stabilita bankovního systému, náleží státům široká posuzovací pravomoc, a tudíž okolnost, že akcionář nemá možnost se účastnit postupu vedoucího k prodeji banky, není nepřiměřená vzhledem k oprávněným cílům spočívajícím v ochraně práv věřitelů a v zajištění řádné správy insolvence banky.

242 Je třeba zmínit rovněž rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další (C-41/15, EU:C:2016:836), vydaný na základě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu článků 8, 25 a 29 druhé směrnice Rady 77/91/EHS ze dne 13. prosince 1976 o koordinaci ochranných opatření, která jsou na ochranu zájmů společníků a třetích osob vyžadována v členských státech od společností ve smyslu čl. [54 druhého pododstavce SFEU] při zakládání akciových společností a při udržování a změně jejich základního kapitálu, za účelem dosažení rovnocennosti těchto opatření (Úř. věst. 1977, L 26, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 126). Tato věc se týkala mimořádného opatření vnitrostátních orgánů, které mělo prostřednictvím zvýšení základního kapitálu zabránit úpadku takové společnosti, který by podle předkládajícího soudu ohrozil finanční stabilitu Unie. Soudní dvůr měl za to, že ochrana, kterou druhá směrnice 77/91 poskytuje akcionářům a věřitelům akciové společnosti, pokud jde o její základní kapitál, se na takové vnitrostátní opatření, které bylo přijato ve stavu vážného narušení hospodářství a finančního systému členského státu a jehož cílem je náprava systémového ohrožení finanční stability Unie, které je důsledkem nedostatku vlastních finančních prostředků dotyčné společnosti, nevztahuje (rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další, C-41/15, EU:C:2016:836, bod 50). Soudní dvůr dodal, že ustanovení druhé směrnice 77/91 tedy nebrání takovému mimořádnému opatření týkajícímu se základního kapitálu akciové společnosti, jako je předmětný soudní příkaz, které za účelem prevence systémového rizika a zajištění finanční stability Unie vydaly vnitrostátní orgány ve stavu vážného narušení hospodářství a finančního systému členského státu bez schválení valné hromady této společnosti (viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další, C-41/15, EU:C:2016:836, bod 51 a citovaná judikatura).

243 Tyto úvahy se obdobně použijí na postavení bývalých akcionářů banky v režimu řešení krize podle nařízení č. 806/2014.

244 Dále je třeba uvést, že součástí cíle obecného zájmu spočívajícího v ochraně stability finančních trhů je i jeden z účelů řešení krize uvedených v čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 806/2014, a sice účel zajistit kontinuitu zásadních funkcí subjektu dotčeného opatřením k řešení krize.

245 V článku 2 odst. 1 bodě 35 směrnice 2014/59 jsou zásadní funkce instituce definovány jako „činnosti, služby nebo operace, jejichž přerušení by v jednom nebo více členských státech pravděpodobně vedlo k narušení služeb, jež mají zásadní význam pro reálnou ekonomiku, nebo k narušení finanční stability vzhledem k velikosti, podílu na trhu, vnější a vnitřní propojenosti, složitosti či přeshraniční činnosti instituce či skupiny, se zvláštním ohledem na nahraditelnost těchto činností, služeb či operací“.

246 Článek 6 odst. 1 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2016/778 ze dne 2. února 2016, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o okolnosti a podmínky, za nichž lze úplně nebo částečně odložit úhradu mimořádných následných příspěvků, o kritéria pro určení činností, služeb a operací v souvislosti se zásadními funkcemi a o kritéria pro určení oborů podnikání a souvisejících služeb v souvislosti s hlavními liniemi podnikání (Úř. věst. 2016, L 131, s. 41), stanoví v této souvislosti kritéria týkající se určení zásadních funkcí. Jedná se o funkci, kterou zajišťuje instituce pro třetí strany, které nejsou přidruženy k instituci ani skupině, a jejíž náhlé narušení by pravděpodobně mělo podstatný negativní dopad na třetí strany, mělo by za následek šíření krize nebo narušení celkové důvěry účastníků trhu kvůli systémovému významu funkce pro třetí strany a systémovému významu instituce nebo skupiny při zajišťování dotyčné funkce.

247 Účel týkající se zajištění kontinuity zásadních funkcí subjektu dotčeného opatřením k řešení krize, který je stanoven v čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 806/2014, má zabránit přerušení těchto funkcí, které by mohlo poškodit nejen daný trh, ale i finanční stabilitu Unie jako celku.

248 Vzhledem k tomu, že účelem opatření k řešení krize je uchovat nebo obnovit zdravou finanční situaci úvěrové instituce, zejména tím, že představuje alternativu k likvidaci této instituce, se tedy musí mít za to, že skutečně odpovídá cíli obecného zájmu, který uznává Unie (obdobně viz rozsudek ze dne 25. března 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, bod 108).

249 Z výše uvedeného vyplývá, že postup řešení krize, který je zaveden nařízením č. 806/2014 a popsán v článku 18 tohoto nařízení, sleduje cíl obecného zájmu ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny, a sice cíl týkající se zajištění stability finančních trhů, kterým lze odůvodnit omezení práva být vyslechnut.

250 Z několika bodů odůvodnění nařízení č. 806/2014 navíc vyplývá, že stane-li se opatření k řešení krize nezbytným, musí být přijato rychle. Jde konkrétně o body 26, 31, 53 a zejména bod 56 odůvodnění tohoto nařízení, v němž se uvádí, že v zájmu minimalizace narušení finančního trhu a hospodářství by mělo řešení krize proběhnout během krátké doby.

251 Soudní dvůr měl v této souvislosti za to, že cílem nařízení č. 806/2014 je proto v souladu s bodem 8 jeho odůvodnění zavést účinnější mechanismy řešení krize bank, které musí být základním nástrojem k tomu, aby se zabránilo škodám, jež vyplynuly ze selhání bank v minulosti, a že takový cíl přitom vyžaduje rychlé přijetí rozhodnutí, jak dokládají krátké lhůty stanovené v článku 18 uvedeného nařízení, aby nebyla ohrožena finanční stabilita (rozsudek ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 55).

252 Článek 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 v tomto ohledu zejména stanoví, že pokud ECB dospěje k závěru, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, bezodkladně tento závěr sdělí Komisi a SRB. V odstavci 2 téhož článku je stanoveno, že pokud SRB provádí posouzení sám, uvědomí o tom bezodkladně ECB. Pokud jsou podmínky stanovené v odstavci 1 tohoto článku splněny, SRB přijme program řešení krize, který podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 neprodleně po jeho přijetí předá Komisi. Komise má poté lhůtu 24 hodin, v níž může program řešení krize potvrdit nebo proti němu vznést námitku.

253 Z toho vyplývá, že pokud subjekt splňuje podmínky pro přijetí opatření k řešení krize, tj. zaprvé, pokud je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, zadruhé, pokud neexistuje jiná přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní

opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu, a zatřetí, pokud je řešení krize subjektu nezbytné ke splnění jednoho nebo několika účelů stanovených v článku 14 nařízení č. 806/2014, článek 18 téhož nařízení stanoví, že rozhodnutí musí být přijato během velmi krátké doby.

254 Toto rychlé přijetí rozhodnutí má zejména zajistit kontinuitu zásadních funkcí daného subjektu a zabránit dopadům selhání subjektu na finanční stabilitu. Rychlost přijetí rozhodnutí je tedy podmínkou jeho účinnosti.

255 Soudní dvůr již v tomto ohledu rozhodl, že naléhavý stav vyžadující okamžitý zásah ze strany příslušného orgánu odůvodňuje omezení práva být vyslechnut, jež náleží osobám dotčeným opatřeními přijatými v oblasti odpovědnosti za životní prostředí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 2010, ERG a další, C-379/08 a C-380/08, EU:C:2010:127, bod 67) a v oblasti zemědělství (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 2006, Dokter a další, C-28/05, EU:C:2006:408, bod 76).

256 Soudní dvůr navíc v oblasti opatření o zmrazení finančních prostředků rozhodl, že pokud jsou důvody vedoucí k prvotnímu zařazení jména osoby nebo subjektu na seznam osob, vůči nimž byla přijata omezující opatření, sděleny před tímto zařazením, může to zmařit účinnost opatření o zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů, kterou ukládá unijní právo. K dosažení cíle sledovaného použitelným nařízením musí takováto opatření, jak vyplývá z jejich povahy, využít účinku překvapení a musí být uplatněna s okamžitou účinností (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, body 338 až 340; ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 61, a ze dne 12. února 2020, Amisi Kumba v. Rada, T-163/18, EU:T:2020:57, bod 51).

257 Z důvodů, které se vážou rovněž k cíli sledovanému unijním právem a účinnosti opatření stanovených tímto právem, nemají unijní orgány ani povinnost dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se před prvotním zápisem jejich jména a názvu na seznam osob, vůči nimž byla přijata omezující opatření (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 341, a ze dne 25. dubna 2013, Gbagbo v. Rada, T-119/11, nezveřejněný, EU:T:2013:216, bod 103).

258 Tím spíše to platí v případech, kdy se omezení práva být vyslechnut netýká subjektu dotčeného procesem řešení krize, nýbrž jeho akcionářů nebo věřitelů.

259 Je rovněž třeba uvést, že ESLP ve svém rozhodnutí ze dne 1. dubna 2004, Camberrow MM5 AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799), konstatoval, že banka v úpadku byla prodána jakožto činný podnik proto, aby bylo dosaženo rychlého a jistého uspokojení jejích věřitelů, kteří čekali na uspokojení svých pohledávek několik let, a aby bylo úpadkové řízení rychle završeno. Požadavek jednoduchosti a rychlosti postupu vedoucího k prodeji banky měl proto zásadní význam. Přestože zákon stanovil, že insolvenční soud je povinen vyslechnout všechny akcionáře a věřitele banky, způsobilo by to značné zpomalení řízení a potažmo další prodlení, pokud jde o platby dlužných částek věřitelům a o završení úpadkového řízení.

260 V rozsudku ze dne 24. listopadu 2005, Capital Bank AD v. Bulgarie (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, bod 136), ESLP rozhodl, že v hospodářsky tak citlivé oblasti, jakou je stabilita bankovního systému, může v některých situacích vyvstat naléhavá

potřeba jednat s větší měrou řádné péče a bez předchozího upozornění, s cílem zabránit nenapravitelným škodám ve vztahu k bance, jejím vkladatelům a dalším jejím věřitelům, jakož i ve vztahu k celému bankovnímu a finančnímu systému.

261 Skutečnost, že by opatření k řešení krize mohlo vést k omezení práva vlastnit majetek, které náleží akcionářům a věřitelům dotčeného subjektu, nemůže ostatně odůvodnit povinnost přiznat jim právo na to, aby byli vyslechnuti před přijetím tohoto opatření.

262 V této souvislosti již Tribunál zdůraznil v bodě 282 rozsudku ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další (T-680/13, EU:T:2018:486), že příslušné postupy musí dotčené osobě poskytovat vhodnou příležitost k vylíčení jejího případu příslušným orgánům. K tomu, aby se Tribunál ujistil, že tento požadavek, který je inherentním požadavkem článku 1 dodatkového protokolu č. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, byl dodržen, je třeba posoudit příslušné postupy z obecného pohledu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 368 a citovaná judikatura; ze dne 25. dubna 2013, Gbagbo v. Rada, T-119/11, nezveřejněný, EU:T:2013:216, bod 119, a ESLP, 20. července 2004, Bäck v. Finsko, CE:ECHR:2004:0720JUD 003759897, bod 56). Uvedený požadavek tedy nelze vykládat v tom smyslu, že dotčená osoba musí mít za všech okolností možnost uplatnit své stanovisko u příslušných orgánů před přijetím opatření, která zasahují do jejího práva vlastnit majetek (v tomto smyslu viz ESLP, 19. září 2006, Maupas a další v. Francie, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, body 20 a 21).

263 Tribunál měl za to, že tak je tomu zejména v případě, kdy, jako v souvislosti s opatřením k řešení krize, dotčená opatření nepředstavují sankci a jsou součástí zvláště naléhavého kontextu. V tomto ohledu Tribunál poznamenal, že cílem bylo předejít bezprostřednímu nebezpečí kolapsu dotčených bank a zachovat tak stabilitu finančního systému jednoho z členských států, aby se zabránilo rozšíření nákazy do jiných členských států eurozóny. Zavedení postupu předchozí konzultace, v němž by mohly tisíce vkladatelů a akcionářů dotčených bank u KCB užitečně uplatnit své stanovisko před přijetím škodlivých nařízení, by nevyhnutelně zpozdilo provádění opatření k zabránění takového kolapsu. To by představovalo značné riziko pro dosažení cíle zachování stability finančního systému tohoto členského státu a tím zabránění šíření nákazy do ostatních členských států eurozóny (viz rozsudek ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další, T-680/13, EU:T:2018:486, bod 282 a citovaná judikatura).

264 Toto posouzení potvrdil Soudní dvůr, který měl za to, že Tribunál správně opřel své úvahy o rozsudek ESLP ze dne 21. července 2016, Mamatas a další v. Řecko (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), z něhož vyplývá, že požadavek, podle něhož každé omezení práva vlastnit majetek musí být stanoveno zákonem, nelze vykládat v tom smyslu, že dotyčné osoby měly být před přijetím tohoto zákona konzultovány, zejména kdyby takováto předchozí konzultace nevyhnutelně zpomalila uplatnění opatření určených k zabránění kolapsu dotčených bank (rozsudek ze dne 16. prosince 2020, Rada a další v. K. Chrysostomides & Co. a další, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028, bod 159).

265 Kromě toho je třeba mít za to, že nezbytnost rychlého jednání, při němž nejsou akcionáři ani věřitelé hospodářského subjektu informováni o hrozícím postupu řešení krize, který se tohoto subjektu týká, má zabránit zhoršení postavení tohoto subjektu, které by snížilo účinnost opatření k řešení krize. Pokud by totiž byli akcionáři nebo držitelé pohledávek dané banky informováni o tom, že tato banka by se mohla stát předmětem postupu řešení krize, což znamená, že je považována za subjekt, který je v selhání nebo jehož selhání je pravděpodobné, mohlo by je to

podnítit k prodeji jejich cenných papírů na trzích a současně by to mohlo vést i k výraznému odlivu vkladů, což by mělo za následek zhoršení finanční situace banky a mohlo by to ztížit, či dokonce znemožnit přijetí řešení, jež by mohlo zabránit likvidaci dané banky.

266 Jak v této souvislosti vyplývá z bodu 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014, veškeré informace poskytnuté v souvislosti s rozhodnutím před jeho vydáním, ať již se jedná o to, zda jsou splněny podmínky zahájení řešení krize, či o použití konkrétního nástroje nebo opatření v rámci zvoleného postupu, mají dopad na veřejné a soukromé zájmy, jichž se dané kroky dotýkají.

267 Je tedy třeba mít za to, že pokud by nařízení č. 806/2014 stanovilo konzultaci akcionářů a věřitelů dotčeného subjektu před přijetím opatření k řešení krize, vedlo by to ke značnému zpomalení postupu a ohrozilo by to jak splnění účelů daného opatření, tak i jeho účinnost.

268 S ohledem na naléhavost přijetí opatření k řešení krize by ostatně nebylo ani možné, aby byli akcionáři předem konzultováni, a to zejména z důvodu jejich obtížné identifikace. Jak totiž uvádějí Španělské království a Rada, o akciích a dluhopisech se průběžně jedná na trzích, takže je v praxi nemožné zjistit, které konkrétní investory z řad jednotlivců a institucí by bylo zapotřebí oslovit.

269 K argumentu žalobkyně, podle něhož by mohlo nařízení č. 806/2014 stanovit vyslechnutí akcionářů po přijetí opatření k řešení krize, postačí uvést, jak učinil i Parlament, že takové vyslechnutí by nemohlo změnit obsah tohoto opatření a nemohlo by tudíž vést k jeho zrušení.

270 Ze všeho, co bylo uvedeno výše, vyplývá, že vyslechnutí akcionářů a věřitelů subjektu dotčeného opatřením k řešení krize před přijetím tohoto opatření by ohrozilo účely týkající se stability finančních trhů a kontinuity zásadních funkcí subjektu, jakož i požadavky kladené na rychlost a účinnost postupu řešení krize.

271 Skutečnost, že neexistuje žádné ustanovení, které by stanovilo vyslechnutí akcionářů a věřitelů dotčeného subjektu v rámci postupu stanoveného v článku 18 nařízení č. 806/2014, představuje omezení práva být vyslechnut, které je odůvodněné a nezbytné ke splnění cíle obecného zájmu, je v souladu se zásadou proporcionality ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny a neporušuje žádnou z procesních záruk týkajících se práva vlastnit majetek, které jsou stanoveny v článku 17 Listiny.

272 Námitka protiprávnosti článku 18 nařízení č. 806/2014 musí být tudíž zamítnuta.

4. K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 18 nařízení č. 806/2014, povinnosti řádné péče a článku 296 SFEU

273 Žalobkyně tvrdí, že SRB přijetím programu řešení krize porušil článek 18 nařízení č. 806/2014, svou povinnost řádné péče a článek 296 SFEU, neboť neprokázal splnění podmínek pro řešení krize. Žalobkyně ve svém vyjádření ke spisu vedlejšího účastníka řízení, který předložilo Španělské království, upřesňuje, že prostřednictvím tohoto žalobního důvodu nepoukazuje na nesprávné posouzení, ale na nesplnění povinnosti řádné péče a povinnosti uvést odůvodnění v rámci použití článku 18 nařízení č. 806/2014.

274 Žalobkyně tvrdí, že SRB během přijímání programu řešení krize nepřezkoumal pozorně a nestranně všechna relevantní hlediska dané situace tak, aby použil článek 18 nařízení č. 806/2014 v souladu s povinností řádné péče, a své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil. Prostřednictvím první části žalobního důvodu žalobkyně v podstatě tvrdí, že SRB neprokázal, že

byla splněna podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014, podle níž je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné. Tvrdí zaprvé, že SRB nevzal v úvahu skutečnost, že společnost Banco Popular byla solventní a že její selhání tudíž nebylo prokázáno, a zadruhé, že neodůvodnil, že selhání společnosti Banco Popular způsobil konkrétní problém související s likviditou. Prostřednictvím druhé části žalobního důvodu žalobkyně vytýká SRB, že neprokázal splnění podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014, podle níž s ohledem na časové možnosti a další relevantní okolnosti neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu, přijatá ve vztahu k subjektu. SRB nepřezkoumal existenci alternativních opatření orgánů dohledu, jimiž mohly být problémy související s likviditou společnosti Banco Popular vyřešeny.

a) K první části, týkající se čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014

275 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že SRB nesplnil povinnost řádné péče nebo přinejmenším povinnost uvést odůvodnění, neboť nevzal v úvahu určité skutečnosti prokazující solventnost společnosti Banco Popular.

276 Je třeba připomenout zaprvé, že dne 6. června 2017 ECB posoudila po konzultaci SRB v souladu s čl. 18 odst. 1 druhým pododstavcem nařízení č. 806/2014 situaci selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular. V tomto posouzení zohlednila ECB zvláště značný odliv vkladů, rychlost, s jakou banka přišla o svou likviditu, a její neschopnost vytvořit likviditu novou, a poté dospěla k závěru, že existují objektivní skutečnosti nasvědčující tomu, že společnost Banco Popular nebude v blízké budoucnosti pravděpodobně schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky. ECB z toho vyvodila, že se má za to, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání každopádně v blízké budoucnosti pravděpodobné, ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) a čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014.

277 Zadruhé, správní rada společnosti Banco Popular informovala dopisem ze dne 6. června 2017 ECB, že dospěla k závěru, že selhání banky je pravděpodobné.

278 Společnost Banco Popular se ve svém dopise ze dne 6. června 2017, který byl určen ECB, zmiňuje o svém oznámení zaslaném ECB podle článku 414 nařízení č. 575/2013, který se týká porušení minimálních požadavků v oblasti krytí likvidity, a odkazuje na posouzení provedené její správní radou a obsažené v příloze, podle něhož je společnost Banco Popular v selhání, jakož i na údaje a analýzy, o něž správní rada opřela tento závěr.

279 V tomto dopise je uvedeno:

„V souladu s čl. 21 odst. 4 zákona č. 11/2015 a s články 45 a 46 nařízení [Komise] v přenesené pravomoci (UE) 2016/1075 [ze dne 23. března 2016, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o regulační technické normy upřesňující obsah ozdravných plánů, plánů řešení krize a skupinových plánů řešení krize, minimální kritéria, která má příslušný orgán posoudit v souvislosti s ozdravnými plány a skupinovými ozdravnými plány, podmínky vnitroskupinové finanční podpory, požadavky na nezávislé odhadce, smluvní uznání pravomoci k odpisu a konverzi, postupy a obsah požadavků na oznamování a oznámení o pozastavení, jakož i běžné fungování kolegií k řešení krize (Úř. věst. 2016, L 184, s. 1)], společnost Banco Popular tímto oznamuje, že její správní rada dospěla k závěru, že selhání banky je pravděpodobné.“

280 Správní rada společnosti Banco Popular v tomto dopise uznala, že banka čelí vážným problémům souvisejícím s likviditou a že je její selhání pravděpodobné. Přestože žalobkyně tvrdí opak, je třeba mít za to, že tento dopis nemůže být vyloučen jakožto irelevantní.

281 Zatřetí SRB připomněl v článku 2 programu řešení krize výsledek ocenění, jež provedla ECB, a v čl. 2 odst. 2 dospěl k závěru, že podle ocenění, jež provedla ECB, je splněna podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014.

282 V projednávané věci bylo tedy konstatováno, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, na základě čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014, v němž se stanoví, že pro účely odst. 1 pododstavce písm. a) téhož článku se má za to, že je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, je-li splněna tato podmínka:

„[S]ubjekt není schopen splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude."

283 Je třeba poukázat na to, že ECB ani SRB nevycházely ze situace stanovené v čl. 18 odst. 4 písm. b) nařízení č. 806/2014, podle něhož se má za to, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, pokud „aktiva subjektu jsou nižší než jeho závazky, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude".

284 Platební neschopnost subjektu není tedy podmínkou pro konstatování selhání nebo pravděpodobného selhání podle čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014, a není tedy ani podmínkou pro přijetí programu řešení krize.

285 Z bodu 57 odůvodnění nařízení č. 806/2014 v této souvislosti vyplývá:

„Rozhodnutí zavést v subjektu režim řešení krize by mělo být přijato předtím, než se finanční subjekt dostane do rozvahové platební neschopnosti a než se zcela vyčerpá jeho vlastní kapitál. Řešení krize by mělo být zahájeno ihned po zjištění, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné a že žádná alternativní opatření v rámci soukromého sektoru by v přiměřené lhůtě tomuto selhání nezabránila. […]"

286 Přestože tedy žalobkyně tvrdí opak, platební neschopnost společnosti Banco Popular nebyla jediným předpokladem pro závěr, že je tato společnost v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014. Skutečnost, že se subjekt nedostane do rozvahové platební neschopnosti, totiž neznamená, že disponuje dostatečnou likviditou, tj. disponibilními prostředky, z nichž může splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky.

287 V tomto ohledu je třeba upozornit zvláště na výňatek z dopisu předsedkyně Rady dohledu ECB ze dne 25. července 2017 zaslaného členovi Parlamentu zmíněnému žalobkyní, z něhož vyplývá:

„Rozhodnutí ECB, podle něhož je banka v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, bylo přijato s ohledem na nedostatečnou likviditu. K tomuto datu nepostačovaly objektivní skutečnosti k tomu, aby ECB s ohledem na stav kapitálu banky konstatovala, že je banka v selhání nebo je její selhání pravděpodobné. ECB samozřejmě sledovala zblízka nejen stav likvidity, ale i stav kapitálu banky. Strukturální problémy banky (vysoká míra problematických aktiv, nízké krytí a nedostatečná rentabilita) se odrážejí v příslušných požadavcích na kapitál, jež ECB zavedla."

288 Vzhledem k tomu, že situace, která je stanovena v čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014, nevyžaduje, aby byl dotčený subjekt v platební neschopnosti, skutečnosti, jichž se dovolává žalobkyně s cílem prokázat solventnost společnosti Banco Popular, jsou neúčinné a žalobkyně nesprávně tvrdí, že SRB nezohledněním těchto skutečností porušil povinnost řádné péče nebo svou povinnost uvést odůvodnění.

289 Kromě toho žalobkyně uvádí, že SRB dospěl k závěru, že společnost Banco Popular je v selhání z důvodu problémů souvisejících s likviditou, a to na základě článku 18 nařízení č. 806/2014, přestože problémy související s likviditou nepatří mezi situace uvedené v čl. 18 odst. 4 nařízení č. 806/2014. Podpůrně uvádí, že SRB nesplnil povinnost uvést odůvodnění, neboť nebylo vysvětleno, z jakého důvodu spadá problém související s likviditou mezi případy uvedené v čl. 18 odst. 4 nařízení č. 806/2014.

290 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že s odkazem na posouzení, jež provedla ECB, SRB konstatoval v bodě 23 odůvodnění programu řešení krize, že stav likvidity se ve společnosti Banco Popular od října 2016 výrazně zhoršil z důvodu odlivu vkladů ve všech segmentech klientely. SRB z toho vyvodil závěr, že banka nemá dostatečné možnosti k tomu, aby upevnila stav své likvidity a zajistila si tak stabilní postavení pro splácení svých splatných závazků.

291 SRB vyjmenoval v programu řešení krize jednotlivé události, jež vedly od února 2017 k rychlému zhoršení stavu likvidity ve společnosti Banco Popular. SRB odkázal zvláště na výroční zprávu společnosti Banco Popular za rok 2016, která byla zveřejněna v únoru 2017 a v níž byla oznámena konsolidovaná ztráta ve výši 3,485 miliardy eur spolu s potřebou mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur a se jmenováním nového předsedy, jakož i na finanční zprávu za první čtvrtletí roku 2017, která byla zveřejněna v květnu 2017 a v níž byly oznámeny horší výsledky, než jaké byly očekávány na trhu. SRB upozornil na to, že některé ratingové agentury snížily v únoru, dubnu a červnu 2017 rating společnosti Banco Popular. Uvedl rovněž, že dlouhodobě negativně zaměřené zprávy ve sdělovacích prostředcích, které se týkaly finančních výsledků a údajně bezprostředního rizika úpadku nebo nedostatku likvidity ve společnosti Banco Popular, vedly ke zvýšenému odlivu vkladů.

292 Kromě toho SRB uvedl, že dne 12. května 2017 poklesl požadavek krytí likvidity ve společnosti Banco Popular pod minimální prahovou hodnotu 80 % stanovenou v čl. 460 odst. 2 písm. c) nařízení č. 575/2013 a že společnosti Banco Popular se k datu programu řešení krize nepodařilo znovu dosáhnout souladu s touto prahovou hodnotou.

293 Článek 412 odst. 1 nařízení č. 575/2013 definuje požadavek krytí likvidity takto:

„Instituce drží likvidní aktiva, přičemž součet hodnot těchto aktiv pokrývá odtok likvidity minus přítok likvidity za krizových podmínek tak, aby bylo zajištěno, že instituce udržují likviditní rezervy, které jsou přiměřené, aby čelily případné nerovnováze mezi přítokem likvidity a odtokem likvidity za vážných krizových podmínek po dobu třiceti dní. V krizové situaci mohou instituce použít svá likvidní aktiva na krytí svého čistého odtoku likvidity.“

294 Jak dále uvádí SRB, tato hlediska jsou zmíněna v obecných pokynech Evropského orgánu pro bankovnictví (EBA) ze dne 6. srpna 2015, pokud jde o výklad různých podmínek, za nichž se instituce považuje za instituci, jež je v selhání nebo jejíž selhání je pravděpodobné, podle čl. 32 odst. 6 směrnice 2014/59 (EBA/GL/2015/07) (dále jen „obecné pokyny EBA“).

295 Tyto obecné pokyny, které jsou použitelné od 1. ledna 2016, mají poskytnout soubor objektivních skutečností umožňujících určit, zda je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, v souladu s okolnostmi stanovenými v čl. 32 odst. 4 písm. a) až c) směrnice 2014/59. Znění čl. 32 odst. 4 písm. c) směrnice 2014/59 je totožné se zněním čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014.

296 Článek 5 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 stanoví, že SRB, Rada a Komise vynaloží veškeré úsilí, aby splnily obecné pokyny a doporučení orgánu EBA, jež se týkají úkolů, jaké tyto orgány vykonávají.

297 Z obecných pokynů EBA vyplývá, že instituce musí být považována za instituci, jež je v selhání nebo jejíž selhání je pravděpodobné, ve smyslu čl. 32 odst. 4 písm. c) směrnice 2014/59, pokud porušuje regulační požadavky v oblasti likvidity, pokud není schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, nebo pokud existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude.

298 Ze skutečností, jež mají být zohledněny, jsou v obecných pokynech EBA zmíněny zejména tyto: zaprvé veškeré závažné nepříznivé události mající vliv na vývoj stavu likvidity daného subjektu a na životaschopnost profilu jeho financování, jakož i na jeho schopnost dodržovat minimální požadavky na likviditu stanovené nařízením č. 575/2013 a další požadavky uložené článkem 105 tohoto nařízení nebo veškeré vnitrostátní minimální požadavky na likviditu; zadruhé jakýkoli závažný nepříznivý vývoj stávajících a budoucích závazků daného subjektu, při jehož ocenění musí být případně zohledněny očekávané a mimořádné odtoky likvidity včetně jakéhokoli náznaku případných výrazných odlivů od bank; zatřetí veškeré události, které by mohly silně poškodit pověst daného subjektu, zvláště jakékoli významné snížení jeho ratingu ze strany nejméně jedné ratingové agentury, má-li za následek značné odlivy kapitálu nebo neschopnost obnovit financování nebo aktivaci souboru smluvních podmínek v závislosti na externím ratingu.

299 Jednotlivé skutečnosti, jež vzaly ECB a SRB v úvahu v souladu s obecnými pokyny EBA a jež žalobkyně ostatně nijak nezpochybnila, umožnily dospět k závěru, že k datu, kdy byl přijat program řešení krize, byla společnost Banco Popular v selhání nebo bylo její selhání pravděpodobné, ve smyslu čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014.

300 Žalobkyně tedy nesprávně tvrdí, že SRB vycházel z neúplné analýzy ocenění, jež provedla ECB v souvislosti se selháním či pravděpodobným selháním společnosti Banco Popular, opíral-li se o skutečnosti, které neprokazovaly existenci problému souvisejícího s likviditou.

301 Žalobkyně rovněž nesprávně tvrdí, že problémy související s likviditou nepatří mezi situace selhání či pravděpodobného selhání, které jsou uvedeny v článku 18 nařízení č. 806/2014. A konečně vzhledem k tomu, že program řešení krize výslovně odkazuje na posouzení, jež provedla ECB a v němž bylo konstatováno selhání či pravděpodobné selhání společnosti Banco Popular na základě čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014, žalobkyně nemůže tvrdit, že SRB nesplnil povinnost uvést odůvodnění tím, že nevysvětlil, z jakého důvodu spadá problém související s likviditou mezi případy uvedené v čl. 18 odst. 4 tohoto nařízení.

302 Přestože žalobkyně tvrdí opak, z výše uvedených skutečností vyplývá ostatně také to, že problémy související s likviditou, jimž čelila společnost Banco Popular, nemohly být považovány za pouhé dílčí problémy. Potvrzuje to navíc i okolnost, že tato banka sama informovala ECB, že je v selhání z důvodu problémů souvisejících s likviditou.

303 A konečně argument žalobkyně, podle něhož byly problémy s likviditou ve společnosti Banco Popular výsledkem událostí plynoucích z prohlášení učiněných předsedkyní SRB a nemohly být tudíž přičítány společnosti Banco Popular, není relevantní pro posouzení legality napadených rozhodnutí. SRB totiž v článku 2 programu řešení krize konstatoval na základě čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, přičemž vycházel z posouzení, jež provedla ECB. Okolnosti a důvody, jež vedly SRB ke konstatování selhání společnosti Banco Popular, nebyly relevantní.

304 Žalobkyně tedy neprokázala to, že SRB neprokázal splnění podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014, takže první část musí být zamítnuta.

b) Ke druhé části, týkající se čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014

305 Žalobkyně tvrdí, že SRB nesplnil povinnost řádné péče a překročil meze své posuzovací pravomoci, neboť nepřezkoumal alternativní opatření orgánů dohledu, jež by umožnila vyřešit problémy související s likviditou ve společnosti Banco Popular, a podpůrně tvrdí, že SRB nesplnil povinnost uvést odůvodnění.

306 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že existuje několik skutečností prokazujících, že společnost Banco Popular měla možnost obdržet nouzové poskytnutí likvidity, a že z programu řešení krize nevyplývá, že SRB tyto skutečnosti přezkoumal. Zadruhé SRB nevzal v úvahu to, že mělo být oznámeno zvýšení kapitálu a že upsání tohoto zvýšení zaručily v plném rozsahu společnosti Barclays Bank a Deutsche Bank.

307 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že nouzové poskytnutí likvidity bylo schváleno, neboť společnost Banco Popular poskytla dostatečné záruky, a že posledně jmenovaná jej obdržela pouze zčásti a další část byla stále dostupná. Tato částka byla považována za dostatečnou k vyřešení nedostatku likvidity ve společnosti Banco Popular. Žalobkyně tvrdí, že společnost Banco Popular poskytla dostatečné záruky, které podle tisku dosahovaly výše 40 miliard eur, což ve světle kritérií vyplývajících z právních předpisů představuje postačující částku.

308 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že ECB ve svém posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular uvedla, že ačkoli společnost Banco Popular připravila během týdnů předcházejících tomuto posouzení různá opatření k vytvoření dalších likvidit a začala tato opatření uplatňovat, rozsah již uskutečněných a dosud očekávaných vstupních toků nepostačoval ke dni tohoto posouzení k nápravě neuspokojivého stavu likvidity ve společnosti Banco Popular. Žalobkyně dále uvedla, že ani s využitím nouzového poskytnutí likvidity, proti němuž nevyjádřila rada guvernérů ECB dne 5. června 2017 žádné námitky, stav likvidity nepostačoval k uvedenému datu k tomu, aby bylo zaručeno, že společnost Banco Popular bude schopna splatit své závazky nejpozději do 7. června 2017.

309 SRB konstatoval v bodě 26 písm. c) odůvodnění programu řešení krize, že společnost Banco Popular obdržela dne 5. června 2017 první nouzové poskytnutí likvidity, proti němuž nevyjádřila ECB žádné námitky, ale že jí nicméně Španělská banka nebyla schopna přidělit další nouzové poskytnutí likvidity.

310 V této souvislosti je třeba poznamenat, že Španělská banka požádala v dopise ze dne 5. června 2017 ECB o souhlas s nouzovým poskytnutím likvidity společnosti Banco Popular s datem splatnosti dne 14. června 2017, určeným k vyřešení závažného nedostatku likvidity, jemuž posledně jmenovaná společnost čelila. Téhož dne zaslala Španělská banka ECB další dopis

obsahující žádost o rozšíření nouzového poskytnutí likvidity ve prospěch společnosti Banco Popular s datem splatnosti dne 21. června, vzhledem k tomu, že ji posledně jmenovaná informovala o velmi výrazných peněžních tocích. Tyto dva dopisy, jež byly zaslány ECB téhož dne, svědčí o rychlosti, s jakou se zhoršoval stav likvidity ve společnosti Banco Popular.

311 SRB v čl. 3 odst. 2 písm. d) programu řešení krize konstatoval, že nouzové poskytnutí likvidity bylo nedostatečné s ohledem na rychlost, s jakou se zhoršoval stav likvidity ve společnosti Banco Popular.

312 Je třeba uvést, že následujícího dne po zmíněném prvním nouzovém poskytnutí likvidity, tj. dne 6. června 2017, dospěly ECB a správní rada společnosti Banco Popular k závěru, že banka již není schopna splácet své dluhy nebo jiné závazky splatné ke dni 7. června, vzhledem k rozsahu a rychlosti odlivu likvidity. Jelikož bylo konstatováno selhání společnosti Banco Popular, další nouzové poskytnutí likvidity již nebylo možné.

313 Kromě toho je třeba připomenout, že SRB nehraje žádnou úlohu při zajišťování nouzového poskytnutí likvidity, jež spadá do pravomoci národních centrálních bank. Jak tedy SRB uvádí, není jeho věcí, aby předkládal odůvodnění, co se týče nedostupnosti nouzového poskytnutí likvidity nebo skutečnosti, že další nouzové poskytnutí likvidity nebylo v požadované lhůtě k dispozici.

314 SRB mohl proto v programu řešení krize nanejvýš konstatovat zaprvé, že ECB měla v posouzení, které se týkalo selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular, za to, že nouzové poskytnutí likvidity, jež sama schválila, neumožňovalo vyřešit nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular, a zadruhé, že Španělská banka nepovolila další nouzové poskytnutí likvidity ve prospěch společnosti Banco Popular.

315 Žalobkyně proto nemůže vytýkat SRB, že v programu řešení krize nepřezkoumal, zda měla společnost Banco Popular možnost obdržet další nouzové poskytnutí likvidity.

316 Zadruhé žalobkyně vytýká SRB, že nevzal v úvahu, že mělo být oznámeno zvýšení kapitálu a že upsání tohoto zvýšení zaručily v plném rozsahu společnosti Barclays Bank a Deutsche Bank. Podle žalobkyně mohlo toto opatření umožnit obnovení ztracené důvěry a společně s poskytnutím úvěru nebo nouzového poskytnutí likvidity mohlo vyřešit dílčí krizi. Dodává, že někteří akcionáři společnosti Banco Popular byli připraveni využít případného zvýšení kapitálu.

317 Co se týče dopisů společností Barclays Bank a Deutsche Bank, jejichž výňatky jsou přiloženy k replice, tyto dopisy neobsahují žádný pevný závazek zmíněných bank týkající se podílu na zvýšení kapitálu společnosti Banco Popular, ale odrážejí pouze diskuse o případném budoucím zvýšení kapitálu. Tyto dopisy svědčí o tom, že k datu jejich zaslání se návrh na zvýšení kapitálu společnosti Banco Popular nacházel teprve ve velmi rané fázi přípravy.

318 Společnost Barclays Bank odkazuje ve svém dopise ze dne 3. června 2017 zaslaném společnosti Banco Popular výlučně na nedávné diskuse ohledně zvýšení kapitálu, které byly vedeny s cílem pokrýt potřebu společnosti Banco Popular týkající se dalších finančních prostředků a dosáhnout mnohem vyšších úrovní kapitálu, za účelem zmírnění obtíží vyplývajících ze zvýšené expozice v oblasti nemovitého majetku a jiných problematických aktiv, jimž musela zmíněná společnost čelit. Tento dopis tudíž zaprvé neobsahuje nic, co by nasvědčovalo tomu, že společnost Barclays

Bank byla připravena podílet se na tomto zvýšení kapitálu, a zadruhé posledně jmenovaná společnost nezmiňuje nedostatek likvidity, jemuž byla společnost Banco Popular vystavena, a nenavrhuje žádné řešení, které by tento nedostatek mělo vyřešit.

319 Společnost Deutsche Bank se v dopise ze dne 5. června 2017 zaslaném společnosti Banco Popular zmiňuje pouze o tom, že má zájem zajistit 50 % z možného zvýšení kapitálu o 4 miliardy eur. Společnost Deutsche Bank uvádí pouze, že „existují samozřejmě určité podmínky, avšak v tomto dopise vycházíme z přesvědčení, že za okolností, které mohou podle našeho názoru reálně nastat, by mohlo dojít ke zvýšení [kapitálu], které by banku stabilizovalo“. Tento dopis tudíž nemůže být chápán v tom smyslu, že obsahuje pevný závazek společnosti Deutsche Bank, a netýká se způsobu, jakým by byl vyřešen nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular.

320 Z prohlášení některých akcionářů společnosti Banco Popular, která jsou přiložena k vyjádření ke spisu vedlejšího účastníka řízení předloženého Španělským královstvím, ostatně vyplývá, že k datu řešení krize se návrh akcionářů společnosti Banco Popular na zvýšení kapitálu nacházel teprve v přípravné fázi. V této souvislosti je třeba citovat výňatek z prohlášení pana Del Valle Ruíze, v němž dotyčný uvádí, že spolu s dalším investorem jednali dne 2. června 2017 o uspořádání schůzky s investiční bankou ohledně optimálního způsobu, jakým by mělo být zajištěno zvýšení kapitálu, a že tato schůzka byla sjednána na 5. června 2017.

321 Je třeba uvést, že argument žalobkyně se opírá o čistě teoretickou hypotézu, podle níž mohla být tato zvýšení kapitálu uskutečněna v natolik krátké době, aby bylo možné zabránit selhání či pravděpodobnému selhání společnosti Banco Popular. Dále je třeba uvést, že žalobkyně nevysvětluje, do jaké míry mohlo zvýšení kapitálu vyřešit problémy související s likviditou, jimž čelila společnost Banco Popular, a že i sama žalobkyně uznala, že toto opatření nemohlo být zavedeno, aniž by bylo doplněno úvěrem nebo nouzovým poskytnutím likvidity. A konečně je třeba konstatovat, že pokud sama banka dne 6. června 2017 oznámila, že je v selhání, učinila tak proto, že tato opatření byla podle jejího názoru neproveditelná.

322 Jak tvrdí SRB, nebylo tedy nutné, aby program řešení krize zkoumal a posléze zamítl opatření, která neumožňovala poskytnout společnosti Banco Popular likviditu nezbytnou k tomu, aby mohla čelit odlivu vkladů, a která nemohla být provedena během doby dostatečné k tomu, aby bylo zabráněno selhání této společnosti. Podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 mohl SRB právem omezit své posouzení výlučně na opatření, jež mohla být skutečně zavedena s ohledem na časové možnosti a na dané okolnosti.

323 Zatřetí žalobkyně vytýká SRB, že nepřezkoumal alternativní opatření orgánů dohledu stanovená článkem 86 směrnice 2013/36.

324 Je třeba konstatovat, že čl. 86 odst. 1 směrnice 2013/36 stanoví, že „[p]říslušné orgány zajistí, aby instituce měly důkladné strategie, zásady, postupy a systémy pro účely identifikace, měření, řízení a sledování rizika likvidity pro vhodný soubor časových horizontů, včetně horizontu jednoho dne (intra-day), aby bylo zajištěno, že instituce udržují přiměřenou výši likviditních rezerv“. Podle odstavce 3 tohoto článku, o němž se zmiňuje žalobkyně, „[p] říslušné orgány zajistí, aby instituce zohlednily povahu, rozsah a složitost svých činností a měly profily rizik likvidity, které jsou v souladu s profily požadovanými pro dobře fungující a spolehlivý systém a nepřesahují rámec požadovaného“.

325 Stejně jak to činí Komise, stačí konstatovat, že toto ustanovení nemůže být považováno za vhodné řešení problémů souvisejících s likviditou ve společnosti Banco Popular. Selhání nebo pravděpodobné selhání společnosti Banco Popular totiž vyplývalo právě ze skutečnosti, že posledně jmenovaná nebyla schopna dodržet tyto požadavky v oblasti likvidity.

326 Žalobkyně tedy neprokázala, že SRB nesplnil povinnost řádné péče, ani to, že porušil povinnost uvést odůvodnění, tím, že nepřezkoumal alternativní opatření orgánů dohledu, jichž se žalobkyně dovolávala, a neprokázala ani to, že SRB neprokázal splnění podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014.

327 Druhá část a osmý žalobní důvod musí být tudíž zamítnuty jako neopodstatněné.

5. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění a práva na obhajobu, jež jsou zakotveny v článcích 15 a 296 SFEU a v článcích 42 a 47 Listiny

328 Žalobkyně tvrdí, že SRB porušil povinnost uvést odůvodnění a právo na obhajobu, jež jsou zakotveny v článcích 15 a 296 SFEU a v článcích 42 a 47 Listiny, vzhledem k tomu, že odůvodnění programu řešení krize je nedostatečné a rozporné a že program řešení krize nebyl v plném rozsahu zpřístupněn, neboť byl prohlášen důvěrným.

329 Tento žalobní důvod je rozdělen v podstatě na dvě části, z nichž první vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění a druhá z porušení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu.

a) K první části, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění

330 Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že odůvodnění požadované článkem 296 SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést přezkum. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudky ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, body 85 a 87 a citovaná judikatura, a ze dne 21. října 2020, ECB v. Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:845, bod 41 a citovaná judikatura).

331 Navíc stupeň podrobnosti odůvodnění aktu musí být přiměřený materiálním možnostem a technickým podmínkám nebo lhůtě, ve kterých musí být akt vydán (viz rozsudky ze dne 6. listopadu 2012, Éditions Odile Jacob v. Komise, C-551/10 P, EU:C:2012:681, bod 48 a citovaná judikatura, a ze dne 23. května 2019, KPN v. Komise, T-370/17, EU:T:2019:354, bod 139 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 27. ledna 2021, KPN v. Komise, T-691/18, nezveřejněný, EU:T:2021:43, bod 162).

332 Žalobkyně tvrdí, že odůvodnění programu řešení krize je nedostatečné a rozporné.

333 Zaprvé poukazuje na rozpor mezi bodem 24 odůvodnění programu řešení krize, který se týká problémů souvisejících s likviditou ve společnosti Banco Popular, a bodem 26 odůvodnění, který se týká opatření zaměřených na problém související se solventností.

334 Tyto dva body se týkají popisu situace ve společnosti Banco Popular před přijetím programu řešení krize. V bodě 24 odůvodnění programu řešení krize SRB vyjmenovává okolnosti, které způsobily nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular. Bod 26 odůvodnění se týká opatření, jež společnost Banco Popular zamýšlela před přijetím programu řešení krize zavést, aby se pokusila vyřešit své problémy související s likviditou. Mezi těmito dvěma body odůvodnění tudíž nejsou shledány žádné rozpory.

335 Přestože žalobkyně zřejmě tvrdí opak, bod 26 odůvodnění se netýká řešení, jež SRB navrhl v programu řešení krize s cílem vyřešit problémy související s likviditou ve společnosti Banco Popular. Skutečnost, že opatření zvažovaná společností Banco Popular během týdnů předcházejících řešení krize a zmíněná v bodě 26 odůvodnění programu řešení krize představovala podle žalobkyně opatření, jež by se mohla týkat problému týkajícího se solventnosti, a nikoli problému souvisejícího s likviditou, není relevantní.

336 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že SRB nevysvětlil, proč by měl být nástroj převodu činností považován za opatření, které je vhodné a přiměřené pro vyřešení problému souvisejícího s likviditou.

337 Jak uvádí v tomto ohledu SRB, nástroj převodu činnosti, který je definován v článku 24 nařízení č. 806/2014, se použije na všechny situace, v nichž je subjekt považován za subjekt, který je v selhání nebo jehož selhání je pravděpodobné. Neexistuje žádná skutečnost, která by umožňovala předpokládat, že tento nástroj není uzpůsoben pro nedostatek likvidity.

338 SRB kromě toho vysvětlil v článcích 4 a 5 programu řešení krize nezbytnost a přiměřenost nástroje převodu činnosti z hlediska účelů řešení krize a uvedl, že ostatní nástroje k řešení krize, stanovené v článku 22 nařízení č. 806/2014, neumožňovaly dosáhnout těchto účelů ve stejné míře.

339 Konkrétněji měl SRB v čl. 5 odst. 3 programu řešení krize za to, že ostatní nástroje k řešení krize, které jsou stanoveny v čl. 22 odst. 2 nařízení č. 806/2014, nemohou splnit ve stejné míře účely řešení krize. Co se týče nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů, SRB byl toho názoru, že ani v kombinaci s nástrojem oddělení aktiv by nemohlo být zaručeno, že zmíněný nástroj okamžitě umožní účinně vyřešit nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular a obnovit tak její finanční zdraví a dlouhodobou životaschopnost. Co se týče nástroje překlenovací instituce, SRB měl za to, že s ohledem na skutečnost, že účelem překlenovací instituce je zachovat přístup k zásadním funkcím a zajistit prodej společnosti Banco Popular v podstatě do dvou let, a vzhledem k tomu, že nástroj převodu činnosti umožňuje dosáhnout téhož výsledku během krátké doby, má být posledně jmenovaný nástroj chápán v tom smyslu, že umožňuje splnit účely řešení krize účinněji než nástroj překlenovací instituce, byť kombinovaný s nástrojem oddělení aktiv.

340 Tímto způsobem SRB odůvodnil, proč nástroj převodu činnosti představuje opatření k řešení krize vhodné pro účely selhání společnosti Banco Popular, konkrétně pro nedostatek likvidity.

341 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že z ocenění 2 vyplývá další rozpor, a sice to, že zatímco podle názoru SRB byla společnost Banco Popular solventní, tato společnost měla zápornou hodnotu minus 8,2 miliardy eur.

342 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že společnost Deloitte v ocenění 2 uvedla, že výsledek jejího ocenění se pohybuje v rozmezí od 1,3 miliardy eur do minus 8,2 miliardy eur, přičemž nejlepší odhad se pohyboval uprostřed tohoto rozmezí na hodnotě minus 2 miliardy eur.

343 Toto posouzení se týká hodnoty zcizení společnosti Banco Popular, tj. částky, kterou je potenciální nabyvatel ochoten zaplatit za společnost Banco Popular za podmínek existujících k datu, kdy byl přijat program řešení krize. Nejedná se tudíž o účetní hodnotu společnosti Banco Popular, ale o její ekonomickou hodnotu.

344 Pokud tedy byla z účetního hlediska konstatována solventnost společnosti Banco Popular, tato skutečnost není v rozporu se záporným oceněním hodnoty zcizení této společnosti.

345 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že důvěrné údaje měly zásadní význam pro pochopení daných úvah a že jí není známo, v čem spočíval nedostatek likvidity společnosti Banco Popular. Uvádí, že bod 25 programu řešení krize obsahuje pouze zmínku, že „výše uvedené okolnosti způsobily významné odlivy vkladů […]“.

346 Postačí konstatovat, že okolnosti, které způsobily v době od února 2017 do data řešení krize nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular, byly vysvětleny v bodě 24 odůvodnění programu řešení krize.

347 SRB navíc v bodě 23 odůvodnění programu řešení krize konstatoval v souvislosti s posouzením, které provedla ECB, že od října 2016 se stav likvidity ve společnosti Banco Popular výrazně zhoršil z důvodu odlivů vkladů ve všech segmentech klientely. Vyvodil z toho, že banka neměla tolik možností, aby mohla obnovit stav své likvidity s cílem zabezpečit si stabilní postavení pro splácení svých splatných závazků.

348 V bodě 26 písm. c) odůvodnění programu řešení krize SRB rovněž konstatoval, že společnost Banco Popular obdržela dne 5. června 2017 první nouzové poskytnutí likvidity se souhlasem ECB, avšak Španělská banka neměla možnost jí udělit další nouzové poskytnutí likvidity.

349 Je třeba mít za to, že tyto skutečnosti postačují k pochopení závažnosti nedostatku likvidity, jemuž musela společnost Banco Popular čelit.

350 Skutečnost, že ECB konstatovala, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné vzhledem ke zhoršení stavu její likvidity, je dostatečná k pochopení důvodů vedoucích k přijetí daných opatření ze strany SRB a není nezbytné znát přesnou výši odlivů vkladů.

351 Jak se uvádí v bodě 25 první větě odůvodnění programu řešení krize, tento program obsahuje důvěrné údaje o výši odlivů vkladů. Žalobkyně nevysvětluje, proč považuje tyto údaje za zásadní pro pochopení úvah obsažených v programu řešení krize.

352 Žalobkyně odkazuje v této souvislosti na přílohu C.7 repliky, která podle jejího názoru vysvětluje chybějící údaje. Tato příloha obsahuje srovnávací tabulku tří postupně zveřejněných znění programu řešení krize, ve které je uvedeno pouze to, že tato tabulka nebyla doplněna, pokud jde o bod 25 odůvodnění.

353 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně neprokázala porušení povinnosti uvést odůvodnění a že první část musí být zamítnuta.

b) Ke druhé části, vycházející z porušení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu

354 Žalobkyně tvrdí, že neměla přístup k celému programu řešení krize, neboť jeho zásadní části nebyly zveřejněny a její žádosti o přístup byly zamítnuty. Nebyly jí tudíž známy důvody, které vedly SRB k tomu, aby ji zbavil jejího práva vlastnit majetek, což představuje porušení jejího práva na obhajobu a jejího práva na účinnou soudní ochranu, jež jsou zakotvena v článku 47 Listiny. Tvrdí, že je pro ni nezbytné, aby měla přístup k celému znění programu řešení krize, aby mohla vykonávat své právo na obhajobu, a že důvěrnost programu řešení krize není odůvodněna.

355 Je třeba připomenout, že co se týče zásady účinné soudní ochrany, čl. 47 první pododstavec Listiny stanoví, že každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že účinnost soudního přezkumu zaručeného tímto ustanovením zejména vyžaduje, aby dotyčná osoba mohla hájit svá práva za co nejpříznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud s žalobou směřující proti určitému subjektu (viz rozsudek ze dne 29. dubna 2021, Banco de Portugal a další, C-504/19, EU:C:2021:335, bod 57 a citovaná judikatura).

356 V této souvislosti z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že účinnost soudního přezkumu zaručeného článkem 47 Listiny předpokládá, že dotyčný bude mít možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se ho týká, buď přečtením samotného rozhodnutí, nebo na základě sdělení těchto důvodů na jeho žádost – aniž je dotčena pravomoc příslušného soudu požadovat jejich sdělení od dotčeného orgánu – aby mu bylo umožněno hájit jeho práva za co nejpříznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud, jakož i k tomu, aby byl tento soud plně schopen provést přezkum legality dotčeného vnitrostátního aktu (viz rozsudky ze dne 26. dubna 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, bod 55 a citovaná judikatura; ze dne 24. listopadu 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 a C-226/19, EU:C:2020:951, bod 43 a citovaná judikatura, a ze dne 3. února 2021, Ramazani Shadary v. Rada, T-122/19, nezveřejněný, EU:T:2021:61, bod 50 a citovaná judikatura).

357 Ke sdělení programu řešení krize je třeba připomenout, že příjemcem tohoto programu není žalobkyně, nýbrž FROB. Žalobkyně musí být považována za třetí osobu, a nemá tudíž právo na to, aby jí byl program řešení krize sdělen.

358 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně nesprávně vychází z judikatury vydané v oblasti omezujících opatření, z níž vyplývá, že dodržení povinnosti sdělit důvody daného rozhodnutí je nezbytné k tomu, aby bylo příjemcům takových opatření umožněno hájit jejich práva za co nejpříznivějších podmínek a aby bylo dodrženo právo na účinnou soudní ochranu.

359 Na rozdíl od omezujících opatření, jimiž se určité osobě ukládá individuální opatření představující hospodářskou a finanční sankci (zmrazení finančních prostředků), totiž program řešení krize nepředstavuje individuální opatření přijaté vůči akcionářům společnosti Banco Popular a potažmo vůči žalobkyni. Z toho vyplývá, že judikatura, na kterou odkazuje žalobkyně a podle níž musí být osobě, jíž se týká omezující opatření jakožto příjemce takového opatření, sděleny důvody tohoto opatření, není v projednávané věci použitelná.

360 Pokud jde o zveřejnění programu řešení krize, podle čl. 29 odst. 5 nařízení č. 806/2014 SRB na svých úředních internetových stránkách zveřejní buď kopii programu řešení krize, nebo oznámení, v němž shrne dopad opatření k řešení krize, a zejména účinky na maloobchodní zákazníky.

361 V projednávané věci SRB dne 7. června 2017 zveřejnil na svých internetových stránkách oznámení, v němž informoval o přijetí programu řešení krize, a přiložil dokument shrnující dopad řešení krize v souladu s čl. 29 odst. 5 nařízení č. 806/2014. Dne 11. července 2017 SRB zveřejnil nedůvěrné znění programu řešení krize. Kromě toho SRB dne 2. února 2018 a poté dne 31. října 2018 zveřejnil na svých internetových stránkách nedůvěrná znění programu řešení krize a ocenění 1 a 2, v nichž bylo provedeno méně úprav týkajících se důvěrnosti.

362 Článek 88 odst. 5 nařízení č. 806/2014 navíc stanoví:

„Před poskytnutím jakýchkoli informací výbor zajistí, aby neobsahovaly důvěrné informace, zejména tak, že bude posouzen dopad, který by poskytnutí těchto informací mohlo mít na veřejný zájem, pokud jde o finanční, měnovou nebo hospodářskou politiku, na obchodní zájmy fyzických a právnických osob a na účel kontrol, na šetření či vyšetřování a na audity. Postup kontroly dopadů poskytování informací zahrne konkrétní posouzení dopadů jakéhokoli sdělení obsahu a podrobností plánů řešení krize podle článků 8 a 9, výsledku jakéhokoli posouzení provedeného podle článku 10 nebo programu řešení krize podle článku 18.“

363 Toto ustanovení výslovně stanoví, že před zveřejněním programu řešení krize nebo před jeho sdělením třetí osobě je SRB povinen se ujistit, že tento program neobsahuje důvěrné informace. Tato povinnost se použije i na ocenění 2, které představuje přílohu programu řešení krize a podle čl. 12 odst. 2 tohoto programu je jeho nedílnou součástí.

364 Žalobkyně tvrdí, že důvěrná povaha programu řešení krize nemůže být odůvodněna na základě nařízení č. 806/2014 a je v rozporu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331), jakož i se zásadou transparentnosti, která je zakotvena v článku 15 SFEU a v článku 42 Listiny.

365 V tomto ohledu je třeba uvést, že na základě článku 339 SFEU, čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny a čl. 88 odst. 5 nařízení č. 806/2014 je SRB povinen chránit důvěrné údaje všech subjektů včetně obchodních tajemství.

366 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že z bodu 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014 vyplývá, že povinnosti zachování důvěrnosti se použijí výlučně před tím, než se rozhodnutí o řešení krize zveřejní.

367 Bod 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014 zní takto:

„Opatření k řešení krize by měla být řádně oznámena a – s výhradou omezeného počtu výjimek stanovených v tomto nařízení – zveřejněna. Avšak vzhledem k tomu, že informace získané výborem, vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize a jejich odbornými poradci během procesu řešení krize budou nejspíše citlivé, měly by se na ně předtím, než se rozhodnutí o řešení krize zveřejní, vztahovat požadavky profesního tajemství. Je nutné vzít v úvahu skutečnost, že informace o obsahu a podrobnostech plánů řešení krize a výsledku posouzení těchto plánů mohou mít dalekosáhlé důsledky, zejména pro dotčené podniky. Je nutné předpokládat, že veškeré informace poskytnuté v souvislosti s rozhodnutím před jeho vydáním, ať již se jedná o to, zda jsou splněny podmínky zahájení řešení krize, či o použití konkrétního nástroje nebo opatření

v rámci zvoleného postupu, mají dopad na veřejné a soukromé zájmy, jichž se dané kroky dotýkají. Nepříznivý dopad na subjekt může však mít i informace o tom, že výbor a vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize se tímto subjektem zabývají. Je proto nezbytné zajistit vhodné mechanismy pro zachování důvěrnosti takových informací, jako jsou obsah a podrobnosti plánů řešení krize a výsledek posouzení provedeného v této souvislosti.“

368 Zaprvé z výše uvedeného bodu odůvodnění vyplývá, že některé údaje, které má SRB v držení a které jsou obsaženy v programu řešení krize, v ocenění 2 a v dokumentech, z nichž SRB vycházel, jsou součástí profesního tajemství a jsou důvěrné.

369 Z článku 34 odst. 1 nařízení č. 806/2014 v tomto ohledu vyplývá, že pro účely provádění úkolů uvedených v tomto nařízení může SRB buď prostřednictvím vnitrostátních orgánů příslušných k řešení krize, nebo přímo po informování těchto orgánů a za použití veškerých informací, jimiž disponují ECB nebo vnitrostátní příslušné orgány, požadovat zvláště od subjektů dotčených opatřením k řešení krize, aby poskytly veškeré informace nezbytné k provádění úkolů, jež mu byly svěřeny tímto nařízením. Odstavec 2 tohoto článku upřesňuje, že požadavky profesního tajemství nezprošťují tyto subjekty povinnosti poskytnout požadované informace. Článek 34 odst. 4 nařízení č. 806/2014 stanoví, že SRB může získávat, a to i průběžně, jakékoli informace nezbytné pro výkon svých funkcí podle tohoto nařízení, zejména informace týkající se kapitálu, likvidity, aktiv a závazků, pokud jde o jakoukoli instituci podléhající jeho pravomocem k řešení krize.

370 V souvislosti se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů, o změně směrnice Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení směrnice Rady 93/22/EHS (Úř. věst. 2004, L 145, s. 1; Zvl. vyd. 06/07, s. 263) Soudní dvůr rozhodl, že účinné fungování systému dohledu nad činnostmi investičních podniků, který je založen na dohledu vykonávaném uvnitř členského státu a výměně informací mezi příslušnými orgány různých členských států, vyžaduje, aby jak podniky, nad nimiž je vykonáván dohled, tak příslušné orgány mohly mít jistotu, že poskytnuté důvěrné informace zůstanou v zásadě nadále důvěrné (viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, bod 31 a citovaná judikatura).

371 Soudní dvůr měl za to, že neexistence takové důvěry by mohla ohrozit hladké předávání důvěrných informací, které jsou nezbytné k výkonu dohledu. Proto čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39 stanoví povinnost zachovávat služební tajemství jako obecné pravidlo nejenom pro účely ochrany konkrétních zájmů přímo dotčených podniků, ale také v obecném zájmu normálního fungování unijních trhů finančních nástrojů (viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, body 32 a 33 a citovaná judikatura).

372 Je přitom třeba uvést, že čl. 88 odst. 1 nařízení č. 806/2014, jehož předmětem jsou požadavky týkající se profesního tajemství členů SRB, obsahuje ustanovení, které je rovnocenné čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39.

373 Kromě toho je pravda, že bod 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014 se zmiňuje o povinnostech profesního tajemství, jež náleží SRB před přijetím rozhodnutím o řešení krize. Tento bod odůvodnění uvádí, že vzhledem k tomu, že některé informace, které má SRB v držení, jsou citlivé a podléhají profesnímu tajemství, nesmí být zveřejněny před přijetím opatření k řešení krize. Sdělení informací o skutečnosti, že je daný subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné a že se může stát předmětem opatření k řešení krize, by totiž mohlo zejména přivést akcionáře

k prodeji jejich cenných papírů na trzích a také by mohlo způsobit značný odliv vkladů, což by mělo za následek zhoršení finanční situace banky a tím i snížení účinnosti kroků, jež uskuteční SRB, jakož i fungování trhu.

374 Tento bod odůvodnění však také výslovně uvádí, že opatření k řešení krize „by měla být řádně oznámena a – s výhradou omezeného počtu výjimek stanovených v tomto nařízení – zveřejněna“. Je přitom třeba připomenout, že čl. 88 odst. 5 nařízení č. 806/2014, který byl citován v bodě 362 výše, výslovně stanoví, že SRB je povinen se před zveřejněním programu řešení krize ubezpečit o tom, že tento program neobsahuje důvěrné informace.

375 Z toho vyplývá, že bod 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014 nesmí být vykládán v tom smyslu, že se pravidla důvěrnosti a profesního tajemství použijí pouze před tím, než se rozhodnutí o řešení krize zveřejní.

376 Zadruhé žalobkyně odkazuje na čl. 88 odst. 1 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014, podle něhož „[i]nformace, na které se vztahují požadavky profesního tajemství, nesmějí být poskytnuty žádnému veřejnému ani soukromému subjektu s výjimkou případů, kdy je jejich poskytnutí nutné pro účely soudního řízení“.

377 Toto ustanovení tedy nelze chápat tak, že počínaje okamžikem, kdy je zahájeno soudní řízení, je SRB povinen zveřejnit rozhodnutí o řešení krize v celém rozsahu. Toto ustanovení upozorňuje na to, že soud má možnost nařídit předložení dokumentů včetně důvěrných informací, které jsou v nich obsaženy.

378 Tribunál má v tomto ohledu oprávnění vyžádat si od SRB předložení veškerých dokumentů, jež považuje za relevantní k tomu, aby mohl rozhodnout spor, a to prostřednictvím organizačního procesního opatření nebo provedením důkazu podle čl. 91 písm. b) a čl. 92 odst. 3 jednacího řádu. Na základě čl. 103 odst. 1 jednacího řádu se může Tribunál domnívat, že některé informace obsažené v těchto dokumentech mají důvěrnou povahu, a na základě toho rozhodnout, že nebudou poskytnuty dalším účastníkům řízení a zejména žalobcům.

379 Vyplývá z toho, že rozhodnutí Tribunálu nařídit předložení dokumentů nezaručuje žalobcům přístup k celému rozsahu těchto dokumentů, má-li Tribunál za to, že obsahují důvěrné údaje.

380 Je třeba uvést, že v tomto řízení Tribunál nařídil SRB dne 12. května 2021 usnesením o provedení důkazu, aby předložil určité dokumenty včetně důvěrných znění programu řešení krize, ocenění 2 a posouzení ECB ohledně selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular. V souladu s článkem 103 jednacího řádu Tribunál po přezkoumání obsahu těchto dokumentů dospěl k závěru, že části, které ve zněních těchto dokumentů zveřejněných na internetových stránkách SRB a ECB zůstaly skryty, nejsou relevantní pro vyřešení projednávaného sporu. Usnesením ze dne 9. června 2021 tedy Tribunál odstranil důvěrná znění těchto dokumentů ze spisu.

381 Zatřetí se žalobkyně spokojila s tvrzením, že důvěrnost programu řešení krize je v rozporu se zásadou transparentnosti a s ustanoveními nařízení č. 1049/2001, jež se týkají přístupu veřejnosti k dokumentům, aniž uplatnila konkrétní argument.

382 Postačí konstatovat zaprvé, že nařízení č. 1049/2001 není relevantní pro účely otázky, zda byl SRB povinen zpřístupnit program řešení krize v celém rozsahu, a zadruhé, že toto nařízení zavádí režim přístupu veřejnosti k dokumentům, který obsahuje výjimky, jejichž účelem je zaručit důvěrnost některých údajů.

383 V souvislosti s článkem 54 směrnice 2004/39, který stanovuje obecnou zásadu zákazu sdělování důvěrných informací, které mají v držení příslušné orgány, a taxativně vymezuje zvláštní případy, za nichž tento obecný zákaz výjimečně nebrání jejich předávání nebo použití, Soudní dvůr v tomto ohledu rozhodl, že tento článek nemá za cíl zřídit ve prospěch veřejnosti právo na přístup k informacím, jež mají v držení příslušné orgány, nebo podrobně upravit výkon takového práva na přístup, jež by bylo případně zakotveno vnitrostátním právem (rozsudek ze dne 19. června 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, body 38 a 39).

384 Je třeba uvést, že článek 88 nařízení č. 806/2014 stanoví požadavky v oblasti profesního tajemství a obdobným způsobem jako článek 54 směrnice 2004/39 zavádí obecnou zásadu zákazu zpřístupňování důvěrných informací, které má v držení SRB, přičemž stanoví podmínky, za nichž tento obecný zákaz výjimečně nebrání tomu, aby byly tyto informace předány.

385 Soudní dvůr rozhodl, že článek 54 směrnice 2004/39 plní jiný cíl, než který je sledován nařízením č. 1049/2001. Posledně uvedené nařízení má totiž za cíl poskytnout veřejnosti právo na co nejširší přístup k dokumentům unijních orgánů (rozsudek ze dne 19. června 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, body 40 a 41 a citovaná judikatura).

386 Právě ve světle takového cíle Soudní dvůr rozhodl, že nařízení č. 1049/2001 v zásadě ukládá unijnímu orgánu, který hodlá odepřít přístup k dokumentu, aby vysvětlil, jak může přístup k tomuto dokumentu konkrétně ohrozit zájem chráněný některou ze stanovených výjimek z dotčeného práva na přístup, aniž by tím byla dotčena možnost tohoto orgánu, aby se v tomto ohledu opíral o obecnou domněnku důvěrnosti, jež se použije na určitou kategorii dokumentů, pokud lze podobné obecné úvahy použít na žádosti o přístup k dokumentům téže povahy (viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, bod 42 a citovaná judikatura).

387 Soudní dvůr z toho vyvodil, že naproti tomu, mají-li příslušné orgány, kterým jednotlivec podal žádost o přístup k informacím, jež se týkají podniku, nad nímž je vykonáván dohled, za to, že s ohledem na kumulativní podmínky uvedené v bodě 35 tohoto rozsudku jsou informace, které jsou předmětem žádosti, důvěrné ve smyslu čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39, mohou takové žádosti vyhovět pouze v případech, jež jsou taxativně vyjmenovány v tomto článku 54 (viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, bod 43).

388 Je třeba mít za to, že se tato judikatura obdobně použije i na důvěrné informace, které má v držení SRB, ve smyslu článku 88 nařízení č. 806/2014.

389 Začtvrté se žalobkyně v replice dovolává rozhodnutí odvolacího výboru SRB ze dne 28. listopadu 2017 a ze dne 19. června 2018, jimiž byly zodpovězeny její žádosti o přístup k dokumentům podané na základě čl. 90 odst. 1 nařízení č. 806/2014 a nařízení č. 1049/2001 a v návaznosti na něž SRB v únoru a říjnu 2018 zveřejnil na svých internetových stránkách nedůvěrná znění programu řešení krize a ocenění 1 a 2, v nichž bylo provedeno méně úprav týkajících se důvěrnosti. Tvrdí, že tato rozhodnutí odvolacího výboru SRB potvrdila, že přístup

k podstatné části programu řešení krize byl odepřen neodůvodněně, a že ve znění tohoto programu, které bylo zveřejněno v únoru 2018, byl kladen přehnaný důraz na zachování důvěrnosti.

390 Je třeba uvést, že Soudní dvůr rozhodl, že nemají-li být ohroženy cíle sledované čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39, jsou příslušné orgány v zásadě povinny dodržovat povinnost zachovávat služební tajemství, kterou mají na základě tohoto ustanovení, po celou dobu, během níž je třeba informace, které mají na základě této směrnice v držení, považovat za důvěrné. Nicméně plynutí času je okolností, jež může obvykle ovlivnit analýzu otázky, zda jsou k danému okamžiku splněny podmínky, od nichž se odvíjí důvěrnost dotčených informací (viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, body 48 a 49 a citovaná judikatura).

391 Vzhledem k tomu, že čl. 88 odst. 1 nařízení č. 806/2014 obsahuje ustanovení, které je rovnocenné čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39, jak již bylo uvedeno výše, tato judikatura je obdobně použitelná i v projednávané věci.

392 První z obou rozhodnutí odvolacího výboru bylo vydáno více než šest měsíců po přijetí programu řešení krize a druhé jeden rok po tomto přijetí. Uplynutí několika měsíců od přijetí programu řešení krize tedy může ovlivnit analýzu důvěrnosti některých údajů obsažených v programu řešení krize a v oceněních 1 a 2. Z toho vyplývá, že závěr odvolacího výboru obsažený v jeho rozhodnutích ze dne 28. listopadu 2017 a dne 19. června 2018, který se týká přehnaně důvěrné povahy některých údajů, nezpochybňuje skutečnost, že bezprostředně po přijetí programu řešení krize byla tato důvěrnost odůvodněna. Odvolací výbor ostatně nenařídil zveřejnění celého rozsahu programu řešení krize nebo ocenění 2, neboť některé údaje byly nadále důvěrné.

393 Žalobkyně tedy nesprávně tvrdí, že důvěrnost některých údajů obsažených v programu řešení krize nebyla odůvodněna.

394 Dále je třeba uvést, že dne 11. července 2017 SRB zveřejnil na svých internetových stránkách nedůvěrné znění programu řešení krize. Vzhledem k tomu, že k němu žalobkyně měla přístup, jej mohla napadnout před Tribunálem prostřednictvím projednávané žaloby podané na základě článku 263 SFEU, což prokazuje existenci jejího práva na účinný procesní prostředek.

395 Po podání projednávané žaloby a v návaznosti na rozhodnutí odvolacího výboru zmíněná v bodě 389 výše SRB ostatně zveřejnil ve dnech 2. února a 31. října 2018, tj. před předložením repliky, na svých internetových stránkách nedůvěrná znění programu řešení krize a ocenění 1 a 2, v nichž bylo provedeno méně úprav týkajících se důvěrnosti. Žalobkyně měla tudíž možnost vznést argumenty k těmto zněním.

396 Žalobkyně tvrdí, že ačkoli jí okolnost, že ve dnech 2. února a 31. října 2018 byla zveřejněna znění programu řešení krize a ocenění 1 a 2, v nichž bylo provedeno méně úprav týkajících se důvěrnosti, umožnila přístup k většímu množství informací, tato okolnost nemůže napravit neexistenci odůvodnění po zahájení řízení.

397 V tomto ohledu stačí konstatovat, že tato postupná zveřejnění na internetových stránkách SRB se týkala původních znění programu řešení krize a ocenění 1 a 2. Cílem těchto zveřejnění bylo povolit veřejnosti přístup k částem těchto dokumentů, které byly původně považovány za důvěrné. Podle názoru SRB nebylo účelem zveřejnit informace, které nebyly již od počátku obsaženy v programu řešení krize nebo v oceněních 1 a 2 a které by doplňovaly odůvodnění těchto dokumentů.

398 A konečně je třeba uvést, že Soudní dvůr již rozhodl, že rozhodnutí Komise, z něhož vyplývá, že se nejedná o státní podporu uvedenou ve stížnosti, může být z pohledu povinnosti týkající se dodržování obchodního tajemství dostatečně odůvodněno, i když neobsahuje veškeré číselné hodnoty, o které se opírají úvahy tohoto orgánu (v tomto ohledu viz rozsudek ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste v. UFEX a další, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 108 až 111). Znění takového rozhodnutí bez důvěrných údajů, které jasně a jednoznačně uvádí odůvodnění daného orgánu, jakož i metodiku, kterou tento orgán použil, způsobem, který dotčeným osobám umožňuje seznámit se s tímto odůvodněním a Tribunálu provést přezkum, postačuje ke splnění povinnosti uvést odůvodnění, která témuž orgánu náleží (v tomto ohledu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Club Hotel Loutraki a další v. Komise, C-131/15 P, EU:C:2016:989, bod 55).

399 Co se ostatně týče hospodářských pojmů, které použila společnost Deloitte v ocenění 2 a které použil SRB v programu řešení krize, nelze zpochybnit, že se týkají složitých technických posouzení. Jelikož z programu řešení krize jasně vyplývaly úvahy SRB umožňující následně zpochybnit jeho opodstatněnost před příslušným soudem, bylo by nepřiměřené požadovat zvláštní odůvodnění pro každou technickou volbu nebo každou číselnou hodnotu, o které se tyto úvahy opírají (viz obdobně rozsudek ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste v. UFEX a další, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, bod 108 a citovaná judikatura).

400 Z analýzy první části tedy vyplývá, že žalobkyně neprokázala, že znění programu řešení krize a ocenění 2, jež byla zveřejněna na internetových stránkách SRB a k nimž měla přístup, byla nedostatečně odůvodněna. Kromě toho žalobkyně neupřesnila, do jaké míry byly hospodářské údaje, které byly v nedůvěrných zněních programu řešení krize a ocenění 2 utajeny, nezbytné k tomu, aby porozuměla programu řešení krize a aby uplatnila své právo na účinný procesní prostředek.

401 Je tudíž třeba mít za to, že žalobkyně nemůže tvrdit, že k výkonu jejího práva na obhajobu nebo práva na účinný procesní prostředek bylo nezbytné, aby měla přístup k celému rozsahu programu řešení krize.

402 Z výše uvedeného vyplývá, že druhá část musí být zamítnuta, a proto i první žalobní důvod v plném rozsahu.

6. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady nemo auditur propriam turpitudinem allegans *a článku 88 nařízení č. 806/2014*

403 Žalobkyně tvrdí, že SRB tím, že z důvodu krize, kterou sám způsobil, přijal akt nepříznivě zasahující do právního postavení společnosti Banco Popular a jejích akcionářů, porušil zásadu *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* a povinnost profesního tajemství stanovenou v článku 88 nařízení č. 806/2014 a v článku 339 SFEU.

404 Tvrdí, že prohlášení, jež učinila předsedkyně SRB v rozhovoru pro Bloomberg TV dne 23. května 2017 a v článku, který zveřejnila agentura Reuters dne 31. května 2017, jsou v rozporu s článkem 88 nařízení č. 806/2014, který ukládá členům a zaměstnancům SRB povinnost profesního tajemství. Žalobkyně tvrdí, že tato prohlášení vyvolala u veřejnosti paniku, která připravila společnost Banco Popular o značné finanční prostředky a způsobila tím odliv vkladů. Žalobkyně se dovolává určitých skutečností prokazujících příčinnou souvislost mezi těmito

prohlášeními a krizí společnosti Banco Popular. Informace obsažené v těchto prohlášeních předsedkyně SRB učiněných ve dnech 23. a 31. května 2017 vedly podle ní k nedostatku likvidity ve společnosti Banco Popular, která byla důvodem k řešení krize společnosti Banco Popular.

405 Mimoto žalobkyně tvrdí, že podle zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* nesmí orgán při přijetí aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení jednotlivce vycházet ze svých vlastních omylů.

406 Komise má za to, že v řízení týkajícím se legality programu řešení krize nemají okolnosti, které mohly uvést daný subjekt do obtížné situace, žádný význam a relevantní je pouze otázka, zda byly splněny právní podmínky pro přijetí tohoto programu. SRB rovněž tvrdí, že aby byl program řešení krize platný, daný subjekt musí být v selhání nebo musí být jeho selhání pravděpodobné a v okamžiku přijetí tohoto programu musí být splněny podmínky stanovené nařízením č. 806/2014, bez ohledu na důvody, které tuto situaci způsobily.

407 Co se nejprve týče okolnosti, že se žalobkyně dovolává zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, podle níž se nikdo nemůže dovolávat svého protiprávního jednání vůči druhému za účelem získání výhody, je třeba uvést, tak jak to činí Komise a SRB, že tato zásada není v projednávané věci použitelná.

408 Jak uvádí SRB, tato zásada se použije, pokud se některý z účastníků řízení snaží získat neoprávněný prospěch z vlastního protiprávního jednání. Žalobkyně však neuvádí, jakou výhodu by mohl SRB získat přijetím programu řešení krize.

409 Žádný z příkladů vyvozených z judikatury, které předložila žalobkyně, neumožňuje ostatně prokázat, že tato zásada je relevantní na podporu žaloby na neplatnost aktu přijatého unijním orgánem nebo unijní institucí. Například v bodě 55 rozsudku ze dne 11. prosince 1996, Barraux a další v. Komise (T-177/95, EU:T:1996:187), měl Tribunál za to, že argument, podle něhož tato zásada brání Radě v přijetí nařízení se zpětným účinkem, není relevantní. V bodě 63 rozsudku ze dne 10. července 2003, Komise v. Fresh Marine (C-472/00 P, EU:C:2003:399), Soudní dvůr pouze připomněl konstatování Tribunálu, podle něhož Fresh Marine přispěla ke vzniku škody svou vlastní nedbalostí. V bodě 13 rozsudku ze dne 9. února 1984, Kohler v. Účetní dvůr (316/82, EU:C:1984:49), Soudní dvůr uvedl, že argumenty Evropského účetního dvora vycházející z neexistence písemné podoby napadeného aktu, které byly uplatněny na podporu nepřípustnosti žaloby, jsou nepodložené bez ohledu na skutečnost, že přijetí těchto argumentů by mu umožnilo dovolávat se svého vlastního porušení práva s cílem upřít žalobci jeho právo na opravný prostředek.

410 Tento žalobní důvod je tedy třeba přezkoumat v rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že SRB porušil povinnost profesního tajemství stanovenou článkem 339 SFEU a článkem 88 nařízení č. 806/2014.

411 Je třeba uvést, že dokonce i kdyby se předpokládalo, že žalobkyně prokázala, že SRB rozšířil v tisku důvěrné informace, vyplývá z ustálené judikatury, že podobná vada může vést ke zrušení dotčeného rozhodnutí pouze tehdy, jestliže je prokázáno, že při neexistenci této vady by byl obsah uvedeného rozhodnutí odlišný (viz rozsudek ze dne 6. července 2000, Volkswagen v. Komise, T-62/98, EU:T:2000:180, bod 283 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise, T-279/02, EU:T:2006:103, bod 416; viz rovněž rozsudek ze dne 3. března 2011, Siemens v. Komise, T-110/07, EU:T:2011:68, bod 402 a citovaná judikatura).

412 Jak tvrdí Komise a SRB, v tomto ohledu je program řešení krize právoplatně přijat, pokud jsou splněny podmínky stanovené v článku 18 nařízení č. 806/2014, a to bez ohledu na to, z jakých důvodů se daný subjekt ocitl v selhání nebo v předpokládaném selhání.

413 Je třeba připomenout, že argumenty žalobkyně týkající se porušení článku 18 nařízení č. 806/2014 byly zamítnuty v rámci analýzy osmého žalobního důvodu.

414 V tomto ohledu je třeba uvést, že SRB přijal program řešení krize ve vztahu ke společnosti Banco Popular, neboť měl za to, že jsou splněny podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014, a že Komise tento program řešení krize schválila, neboť měla za to, že je v souladu s ustanoveními nařízení č. 806/2014. Okolnosti, které vedly k tomu, že společnost Banco Popular splňovala podmínky, které odůvodňovaly přijetí programu řešení krize, zvláště podmínku, podle níž musela tato společnost být v selhání nebo muselo být její selhání pravděpodobné, nejsou relevantní.

415 Údajná příčinná souvislost mezi prohlášeními učiněnými ve dnech 23. a 31. května 2017 a nedostatkem likvidity ve společnosti Banco Popular, jíž se žalobkyně dovolává, nemá žádný význam a nemůže vést ke zrušení napadených rozhodnutí.

416 Argument žalobkyně, podle něhož SRB nemohl platně přijmout program řešení krize, neboť prohlášení, jež učinila jeho předsedkyně v rozporu se svou povinností zachování důvěrnosti a zásadou řádné správy, způsobila nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular, musí být zamítnut jako neúčinný, pokud jde o posouzení legality programu řešení krize.

417 Mimoto žalobkyně nemůže platně tvrdit, že zveřejnění údajů, k nimž došlo ve dnech 23. a 31. května 2017, způsobila závažný nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular. Argumenty žalobkyně vycházejí z neúplného a mylného pochopení skutečností, které vedly k nedostatku likvidity ve společnosti Banco Popular, a důvodů, které způsobily její selhání nebo pravděpodobné selhání.

418 Přitom je třeba připomenout, že ECB ve svém posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular, které je uvedeno v bodech 53 až 61 výše, zmínila jednotlivé okolnosti, které vedly ke zhoršení stavu likvidity ve společnosti Banco Popular.

419 V bodě 24 programu řešení krize SRB uvedl další okolnosti, které vedly k rychlému zhoršení stavu likvidity ve společnosti Banco Popular, a sice tyto:

– v únoru 2017 společnost Banco Popular oznámila potřebu mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur, která vedla ke konsolidované ztrátě 3,485 miliardy eur, a jmenovala nového předsedu;

– dne 10. února 2017 společnost DBRS snížila rating společnosti Banco Popular;

– dne 3. dubna 2017 společnost Banco Popular zveřejnila *ad hoc* veřejné prohlášení, v němž informovala o několika vnitřních auditech, jež mohly mít významný dopad na její finanční stav, a potvrdila, že její generální ředitel byl odvolán necelý rok poté, co se ujal funkce;

– společnost Standard & Poor's snížila rating společnosti Banco Popular dne 7. dubna 2017 a společnost Moody's dne 21. dubna 2017;

– dne 12. května 2017 poklesl požadavek krytí likvidity ve společnosti Banco Popular pod 80 % a tato společnost již nebyla s to znovu dosáhnout souladu s touto prahovou hodnotou stanovenou právními předpisy;

– dlouhodobě negativně zaměřené zprávy ve sdělovacích prostředcích, které se týkaly finančních výsledků společnosti Banco Popular a údajně bezprostředního rizika úpadku nebo nedostatku likvidity, vedly ke zvýšenému odlivu vkladů;

– dne 6. června 2017 společnosti DBRS a Moody's snížily rating společnosti Banco Popular.

420 SRB uvedl, že všechny tyto okolnosti způsobily významný odliv vkladů.

421 Z těchto skutečností, jež žalobkyně nezpochybnila, vyplývá, že postavení společnosti Banco Popular se zhoršilo již před 23. květnem 2017 a že nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular byl způsoben mnoha faktory, jejichž příčinou byly špatné výsledky banky oznámené v únoru a dubnu 2017. Zejména požadavek krytí likvidity ve společnosti Banco Popular nebyl ode dne 12. května 2017 v souladu s právními požadavky.

422 Je třeba uvést, že žalobkyně si nemohla nepovšimnout všech těchto objektivních okolností, jež způsobily nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular, zvláště od měsíce dubna 2017. Nemůže platně tvrdit, že prohlášení ze dne 23. května 2017 a článek ze dne 31. května 2017 způsobily nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular, a to ani kdyby se předpokládalo, že měly původ v porušení zásady zachování důvěrnosti ze strany SRB.

423 Tento závěr není zpochybněn ani ostatními argumenty, jež žalobkyně vznesla.

424 Žalobkyně tvrdí, že ECB ve svém posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular uvedla, že počínaje dnem 31. května 2017 docházelo k velmi výraznému odlivu vkladů poté, co sdělovací prostředky oznámily, že by banka mohla čelit likvidaci, pokud by právě probíhající postup soukromého prodeje nebyl ve velmi krátké době dokončen.

425 ECB je toho názoru, že z jejího posouzení vyplývá, že oznámení neúspěšného postupu soukromého prodeje a rizika likvidace daného subjektu posílilo ztrátu vkladů ve společnosti Banco Popular. Jedná se nicméně pouze o jednu z mnoha dalších skutečností, na něž ECB upozornila a jež vedly ke zmíněnému odlivu vkladů. Žalobkyně nemůže tvrdit, že ECB uznala, že nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular způsobil článek agentury Reuters ze dne 31. května 2017.

426 ECB poukázala na výrazně negativně zaměřené zprávy ve sdělovacích prostředcích, jejichž předmětem byla v tomto období společnost Banco Popular, a cituje dokonce příklady článků zveřejněných ve dnech 11. a 15. května 2017, které jsou uvedeny v bodech 40 a 41 výše. Není možné, aby žalobkyně ze všech těchto článků ze sdělovacích prostředků vyčlenila jediný článek zmiňující jednoho z unijních úředníků, s cílem tvrdit, že pouze tento článek je příčinou odlivu likvidity ve společnosti Banco Popular.

427 Žalobkyně dále tvrdí, že prohlášení učiněná ve dnech 23. a 31. května 2017 měla vliv na pokles ceny akcií společnosti Banco Popular i na kótování jednotlivých finančních nástrojů.

428 Je třeba uvést, že vývoj cen akcií společnosti Banco Popular vykazoval v době od června 2016 do června 2017 trvalý pokles. Přestože žalobkyně tvrdí opak, z tohoto vývoje nelze vyvodit žádnou souvislost mezi prohlášením učiněným dne 23. května a článkem ze dne 31. května 2017,

na straně jedné, a cenou akcií společnosti Banco Popular, na straně druhé. Pokles ceny akcií společnosti Banco Popular lze vysvětlit nepříznivou finanční situací banky a musí být posuzován v souvislosti s postupným snižováním ratingu společnosti Banco Popular ze strany ratingových agentur, jež jsou zmíněna v bodech 32, 38 a 46 výše.

429 Žalobkyně ostatně na jednání uznala, že společnost Banco Popular byla dne 15. května 2017 vyškrtnuta z indexu MSCI (Morgan Stanley Capital International). Toto vyškrtnutí přimělo významné investiční fondy k tomu, aby prodaly své akcie společnosti Banco Popular, a přispělo k pádu akcií společnosti Banco Popular.

430 Pokud jde mimoto o vývoj podmíněných konvertibilních cenných papírů (Cocos) společnosti Banco Popular, postačí uvést, že redaktor, který připravoval dne 23. května 2017 rozhovor s předsedkyní SRB, zmínil jejich propad způsobený rizikem nezaplacení. Žalobkyně tedy nemůže tvrdit, že pokles Cocos byl důsledkem tohoto rozhovoru.

431 Každopádně je třeba uvést, že žalobkyně nevznáší žádný argument s cílem prokázat, které součásti prohlášení učiněných ve dnech 23. a 31. května 2017 představují porušení povinnosti profesního tajemství ze strany předsedkyně SRB, a že žalobkyně neprokázala existenci porušení povinnosti zachování důvěrnosti nebo profesního tajemství, které by bylo přičitatelné předsedkyni SRB.

432 Co se zaprvé týče rozhovoru s předsedkyní SRB uskutečněného na televizní stanici Bloomberg dne 23. května 2017, redaktor vznesl následující dotaz:

„Můžeme nyní hovořit o Španělsku? Rád bych našim divákům ukázal něco, co se nyní velmi často objevuje na naší radarové obrazovce zde v Bloomberg – jde o Banco Popular a podmíněné konvertibilní cenné papíry, se kterými to zrovna není v nejlepším pořádku. U této instituce je CET 1 o něco vyšší než 7 %. Na vaší radarové obrazovce vidíte stejný výsledek? » [Can I take you to Spain? I want to show our audience something that is very much on our radar screen here at Bloomberg and that is Banco Popular and the CoCos (Contingent Convertibles) which are under a little bit of pressure right now. This is an institution with a CET 1 just north of 7 per cent. Is it on your radar screen as well?]

433 Předsedkyně SRB odpověděla:

„Nerada hovořím konkrétně o jednotlivých bankách. Na naší radarové obrazovce vidíme několik bank a samozřejmě Banco Popular patří mezi případy, které sledujeme, ale těch případů je více“ (Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching).

434 Je třeba konstatovat zaprvé, že jak uvádí SRB, tato vyjádření mají obecnou platnost, neboť dohled nad institucemi patří mezi úkoly, jež SRB vykonává ve spolupráci s ECB. Informace, že společnost Banco Popular je jakožto úvěrová instituce podléhající jednotnému mechanismu dohledu „sledována“, není důvěrná.

435 Z článku ze dne 15. května 2017, který zveřejnil *elconfidencial.com* a který byl zmíněn v bodě 41 výše, navíc vyplývá, že informace, že ECB uskutečnila ve společnosti Banco Popular kontrolu, již byla zveřejněna.

436 Na druhou stranu předsedkyně SRB nezmínila během tohoto rozhovoru možnost řešení krize společnosti Banco Popular. Z výše uvedených vyjádření nelze vyvodit žádný závěr, pokud jde o budoucí uskutečnění řešení krize společnosti Banco Popular, tím méně pokud jde o nástroj k řešení krize, který by mohl SRB použít.

437 Vzhledem k tomu, že výše uvedená vyjádření nelze vykládat v tom smyslu, že nasvědčují tomu, že se společnost Banco Popular stane předmětem řešení krize, nepatří ostatně mezi případy uvedené v bodě 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014, který se týká oznamování jakýchkoli informací o rozhodnutí o řešení krize před přijetím tohoto rozhodnutí.

438 Je tedy třeba mít za to, že vyjádření předsedkyně SRB během rozhovoru uskutečněného dne 23. května 2017 neobsahují důvěrné informace a nepředstavují porušení zásady důvěrnosti ani povinnosti zachování profesního tajemství, která je stanovena v článku 88 nařízení č. 806/2014 a v článku 339 SFEU.

439 Co se zadruhé týče článku zveřejněného agenturou Reuters dne 31. května 2017 pod názvem „Evropská unie byla upozorněna na riziko řešení krize u společnosti Banco Popular“ (La UE, advertida de riesgo de una resolución ordenada en Banco Popular), v tomto článku je zmíněno, že podle nejmenovaného vysokého unijního úředníka upozornil jeden z hlavních subjektů dohledu nad bankami v Evropě unijní úředníky na to, že by společnost Banco Popular mohla potřebovat řešení krize, pokud by se jí nepodařilo nalézt nabyvatele, a že předsedkyně SRB vydala v nedávné době „předběžné varování“. Podle tohoto článku zmíněný vysoký úředník rovněž uvedl, že předsedkyně SRB prohlásila, že SRB sleduje postup (týkající se společnosti Banco Popular) zvlášť pozorně a je připraven do něj zasáhnout, a dodal, že nabídka fúze této banky by nemusela přinést výsledky.

440 Tento článek agentury Reuters dále uvádí, že podle jiného, rovněž nejmenovaného zdroje již probíhají obecné přípravy, avšak zatím nebylo přijato žádné konkrétní opatření. Podle tohoto článku tiskový mluvčí společnosti Banco Popular prohlásil, že banka zvažuje několik scénářů včetně fúze, zvýšení kapitálu a prodeje aktiv.

441 Rovněž je třeba uvést, že tento článek odkazuje na tiskovou zprávu SRB z téhož dne, v níž SRB uvedl, že nekomentuje konkrétní obtíže banky; že nemůže potvrdit spekulace ohledně údajných vyjádření učiněných předsedkyní SRB a že ve vztahu k bankám nikdy nevydal žádné varování.

442 Je třeba uvést, že žalobkyně neupřesňuje, které z informací obsažených v tomto článku jsou důvěrné, ani to, do jaké míry SRB jejich zpřístupněním porušil požadavky týkající se profesního tajemství. Žalobkyně tvrdí, že prohlášení zmíněná v tomto článku pocházejí od předsedkyně SRB a že SRB ani Komise nepředložily důkazy, jimiž by byl prokázán opak. Přitom je třeba uvést, že vyjádření unijního úředníka, jež jsou v tomto článku zmíněna, se netýkala důvěrných informací, jež mohli znát pouze členové SRB, natož těch, jež by byly známy pouze předsedkyni SRB.

443 V této souvislosti se zaprvé úředník zmínil o „předběžném varování“, jež měla vydat předsedkyně SRB. K tomu je třeba uvést, že takové prohlášení nespadá do pravomoci SRB, což SRB ostatně uvedl i ve své tiskové zprávě ze dne 31. května 2017.

444 Zadruhé, pokud jde o tvrzení zmíněného úředníka, podle něhož „předsedkyně SRB prohlásila, že SRB sleduje postup (týkající se společnosti Banco Popular) zvlášť pozorně a je připraven do něj zasáhnout“, postačí konstatovat, že tato vyjádření vycházejí v podstatě z toho, co předsedkyně

SRB veřejně prohlásila během rozhovoru, který proběhl na televizní stanici Bloomberg dne 23. května 2017, v tom smyslu, že je společnost Banco Popular „sledována“. Možnost extenzivního výkladu těchto slov ostatně SRB vyloučil ve své tiskové zprávě.

445 Co se zatřetí týče tvrzení zmíněného úředníka, podle něhož by nabídka fúze této banky nemusela přinést výsledky, z téhož článku vyplývá, že sama společnost Banco Popular uvedla, že bude muset posunout nejzazší datum pro přijímání nabídek v rámci postupu soukromého prodeje, jež bylo původně stanoveno na 10. června 2017.

446 Pokud jde začtvrté o tvrzení nejmenovaného vysokého unijního úředníka, podle něhož jeden z hlavních subjektů dohledu nad bankami v Evropě upozornil unijní úředníky na to, že by společnost Banco Popular mohla potřebovat řešení krize, pokud by se jí nepodařilo nalézt nabyvatele, je třeba uvést, že již během měsíce května bylo v několika článcích v tisku zmíněno, že se společnost Banco Popular ocitla v potížích a že zahájila postup soukromého prodeje.

447 Z článku zveřejněného dne 11. května 2017 na internetových stránkách *elconfidencial.com*, který je uveden v bodě 40 výše, v tomto ohledu vyplývá, že předseda společnosti Banco Popular nařídil okamžitý prodej banky z důvodu hrozícího úpadku. Zmínka o tom, že „jeden z hlavních subjektů dohledu nad bankami v Evropě“ informoval unijní úředníky, která byla uvedena v článku ze dne 31. května, odpovídá patrně informaci uveřejněné v tomto článku, podle níž předseda společnosti Banco Popular nařídil z důvodu vážného nebezpečí úpadku způsobeného zejména trvalým odlivem vkladů, aby byl uskutečněn prodej, s cílem vyhovět požadavkům ze strany ECB. Článek, který byl zveřejněn dne 15. května 2017 na internetových stránkách *elconfidencial.com* a který byl zmíněn v bodě 41 výše, mimoto uváděl, že po kontrole, kterou provedla ECB, zavedl předseda společnosti Banco Popular plán prodeje této společnosti.

448 Okolnost, že by společnost Banco Popular musela čelit nebezpečí úpadku, pokud by se jí v rámci zahájeného postupu prodeje nepodařilo nalézt nabyvatele, byla tedy veřejně známa již od poloviny měsíce května 2017.

449 Ačkoli žalobkyně tvrdí opak, vyplývá z toho, že sdělení nejmenovaného unijního úředníka, jež jsou v tomto článku zmíněna, neobsahují takové důvěrné informace o zavedení programu řešení krize ve vztahu ke společnosti Banco Popular, jako jsou informace uvedené v bodě 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014.

450 Žalobkyně ostatně nesprávně tvrdí, že je věcí SRB nebo Komise, aby prokázaly, že prohlášení zmíněná v tomto článku nepocházejí od předsedkyně SRB.

451 Jak tvrdí SRB, taková prohlášení mohlo kromě členů SRB nebo úředníků Komise učinit mnoho dalších osob, a to zvláště s ohledem na možnosti sdílení informací, jež jsou stanoveny zejména v čl. 88 odst. 6 nařízení č. 806/2014.

452 I kdyby se předpokládalo, že vyjádření uvedená v tomto článku pocházela z úniku informací ze strany unijního úředníka, v rozsahu, v němž není prokázáno, že za únik informací, o kterém svědčí články v tisku, na něž se žalobkyně odvolává, je odpovědna předsedkyně SRB, z judikatury vyplývá, že takovýto původ úniku informací nelze presumovat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2006, BASF v. Komise, T-15/02, EU:T:2006:74, bod 605).

453 Mimoto je třeba uvést, že dokonce i pokud je pravděpodobné, že na počátku tohoto úniku informací mohl stát SRB, pouhá možnost nepostačuje k tomu, jak tvrdí žalobkyně, aby na něj bylo přeneseno břemeno prokázání opaku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise, T-279/02, EU:T:2006:103, bod 412).

454 Skutečnost, že tento článek obsahuje údajná vyjádření předsedkyně SRB, nepostačuje tedy k prokázání jejich věrohodnosti, a to tím spíše, že osoba, která tato vyjádření zřejmě uvedla, nebyla jmenována. Přestože žalobkyně tvrdí opak, informace obsažené v tomto článku byly dementovány tiskovou zprávou SRB ze dne 31. května 2017, jejíž obsah je připomenut v bodě 441 výše.

455 Kromě toho se žalobkyně nemůže opírat o skutečnost, že údajná prohlášení předsedkyně SRB byla opakována i v článcích uveřejněných v tisku dne 1. června 2017, jež jsou uvedeny v příloze žaloby. Tyto články totiž neprokazují, že předsedkyně SRB učinila tato prohlášení dne 31. května 2017. Postačí konstatovat, že výňatek z článku uveřejněného na *bolsamania.com* dne 1. června 2017, na nějž žalobkyně odkazuje, pouze převzal obsah rozhovoru, který předsedkyně SRB poskytla televizní stanici Bloomberg dne 23. května, a že výňatek z článku uveřejněného ve *Financial Times* dne 1. června 2017 převzal obsah článku uveřejněného agenturou Reuters dne 31. května 2017.

456 Vzhledem k tomu, že neexistuje právní domněnka, podle níž prohlášení ze dne 31. května 2017 pochází od předsedkyně SRB, není tedy věcí Komise ani SRB, aby prokázaly, že dotyčná nebyla jejich původkyní.

457 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 2. října 2020 podala mimoto žalobkyně nový důkazní návrh na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu. Tento nový důkazní návrh se týká dvou vnitřních elektronických zpráv SRB zaslaných ve dnech 10. a 18. srpna 2017, jejichž předmětem jsou řízení, jež vedl SRB za účelem prošetření úniků informací souvisejících s řešením krize ve společnosti Banco Popular do tisku. Opožděné předložení těchto dokumentů žalobkyně odůvodňuje tím, že přístup k nim získala až poté, co SRB přijal dne 24. srpna 2020 rozhodnutí o zpřístupnění těchto dokumentů, a to na základě rozhodnutí odvolacího výboru SRB ze dne 15. dubna 2020, které se týkalo žádosti o přístup k těmto dokumentům podané třetí osobou. Upřesňuje, že přístup k těmto dokumentům získala v září 2020. Žalobkyně uvádí, že tyto nové důkazy mají podpořit argument, který vznesla v rámci druhého žalobního důvodu, a že tyto dokumenty prokazují, že nebylo provedeno žádné šetření úniku informací do tisku, k němuž došlo dne 23. května 2017.

458 Komise, SRB, Španělské království a Rada tvrdí, že tyto dokumenty nejsou relevantní pro posouzení legality napadených rozhodnutí.

459 Postačí konstatovat, že z okolnosti, že SRB neprovedl žádné vnitřní šetření týkající se prohlášení jeho předsedkyně ze dne 23. května 2017 nebo prohlášení, z něhož vycházel článek uveřejněný dne 31. května 2017, nelze v žádném případě vyvodit důkaz, že SRB porušil své povinnosti zachování důvěrnosti. Je tudíž třeba se domnívat, že okolnost, že po přijetí rozhodnutí o řešení krize SRB neprovedl žádné vnitřní šetření týkající se těchto prohlášení, není relevantní, pokud jde o posouzení legality napadených rozhodnutí.

460 Dokumenty předložené v tomto novém důkazním návrhu je tudíž třeba odmítnout jakožto irelevantní pro vyřešení projednávaného sporu.

461 Z výše uvedeného vyplývá, že druhý žalobní důvod musí být zamítnut jako neopodstatněný.

7. K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva vlastnit majetek, které je zakotveno v článku 17 Listiny, a z porušení čl. 5 odst. 4 SEU

462 Žalobkyně jakožto bývalá akcionářka společnosti Banco Popular tvrdí, že rozhodnutí, jež přijal SRB v programu řešení krize za účelem odpisu a konverze akcií společnosti Banco Popular a za účelem prodeje této společnosti společnosti Banco Santander, představuje omezení jejího práva vlastnit majetek zakotveného v článku 17 Listiny, které nedodržuje zásadu proporcionality stanovenou v čl. 52 odst. 1 Listiny a v čl. 5 odst. 4 SEU.

463 Je třeba připomenout, že podle čl. 52 odst. 1 Listiny, který je citován v bodě 158 výše, a podle judikatury připomenuté v bodě 159 výše může být výkon práva na vlastnictví předmětem omezení za podmínky, že jsou tato omezení stanovena použitelnými předpisy, že jsou nezbytná pro dosažení cíle obecného zájmu a že jsou přiměřená tomuto cíli.

464 Žalobkyně prostřednictvím šestého žalobního důvodu nezpochybňuje skutečnost, že omezení jejího práva vlastnit majetek, které plynulo z odpisu a konverze kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular a z prodeje posledně jmenované společnosti Banco Santander, o nichž bylo rozhodnuto v programu řešení krize, bylo stanoveno použitelnými předpisy a bylo nezbytné pro dosažení cíle obecného zájmu. Zpochybňuje pouze přiměřenost těchto opatření ve vztahu ke skutečnosti, že společnost Banco Popular čelila problému souvisejícímu s likviditou, a vytýká SRB, že nehledal jiná řešení, jež by právo akcionářů vlastnit majetek omezilo v menší míře.

465 Z ustálené judikatury, která již byla zmíněna v bodě 176 výše, vyplývá, že zásada proporcionality, jež je jednou z obecných zásad unijního práva, vyžaduje, aby akty unijních orgánů nepřekračovaly meze toho, co je vhodné a nezbytné k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit opatření nejméně omezující a dbát na to, aby způsobené nepříznivé následky nebyly nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům [viz rozsudky ze dne 30. dubna 2019, Itálie v. Rada (kvóty pro odlov mečouna obecného v Středozemním moři), C-611/17, EU:C:2019:332, bod 55 a citovaná judikatura, a ze dne 6. května 2021, Bayer CropScience a Bayer v. Komise, C-499/18 P, EU:C:2021:367, bod 166 a citovaná judikatura].

466 Je třeba uvést, že pravomoc k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular, která je stanovena v článku 21 nařízení č. 806/2014, je důsledkem použití zásady stanovené v čl. 15 odst. 1 písm. a) téhož nařízení, podle níž nejprve nesou ztráty akcionáři instituce v režimu řešení krize. Prodej společnosti Banco Popular společnosti Banco Santander je důsledkem použití nástroje převodu činnosti stanoveného v článku 22 nařízení č. 806/2014.

467 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z analýzy čtvrtého žalobního důvodu vyplývá, že články 15 a 22 nařízení č. 806/2014 nepředstavují nepřiměřený a nepřípustný zásah do samotné podstaty práva vlastnit majetek, které náleží akcionářům subjektu dotčeného opatřením k řešení krize, ale že musí být chápány v tom smyslu, že zavádějí odůvodněné a přiměřené omezení jejich práva vlastnit majetek, v souladu s ustanoveními čl. 17 odst. 1 a čl. 52 odst. 1 Listiny.

468 Tribunál již ostatně rozhodl, že opatření spočívající ve snížení jmenovité hodnoty akcií kyperské banky bylo přiměřené cíli sledovanému tímto opatřením. Uvedl přitom nejprve, že toto opatření mělo přispět k rekapitalizaci této banky a že mohlo přispět k cíli zajištění stability kyperského finančního systému a eurozóny jako celku. Dále konstatoval, že uvedené opatření nepřekračovalo meze toho, co je k dosažení tohoto cíle přiměřené a nezbytné, neboť méně omezující alternativy buď nebyly realizovatelné, nebo by neumožňovaly dosáhnout očekávaných výsledků. Konečně

měl za to, že rovněž vzhledem k významu sledovaného cíle dotyčné opatření nevytvářelo nepřiměřené nepříznivé následky. V tomto ohledu připomněl, že akcionáři banky přebírají v zásadě úplné riziko svých investic (rozsudek ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další, T-680/13, EU:T:2018:486, bod 330).

469 Za těchto okolností Tribunál rozhodl, že nelze mít za to, že snížení jmenovité hodnoty akcií této banky představuje nepřiměřený a nepřípustný zásah do samotné podstaty práva akcionářů na vlastnictví (rozsudek ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další, T-680/13, EU:T:2018:486, bod 331).

470 V projednávané věci je třeba připomenout, že SRB v programu řešení krize konstatoval, že jsou splněny podmínky stanovené v článku 18 nařízení č. 806/2014, tj. zaprvé, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, zadruhé, že neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by jejímu selhání v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu, a zatřetí, že opatření k řešení krize v podobě nástroje převodu činnosti ve vztahu ke společnosti Banco Popular je nezbytné ve veřejném zájmu. V tomto ohledu SRB uvedl, že řešení krize je nezbytné a přiměřené ve vztahu k dosažení obou účelů uvedených v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014, a sice zajistit kontinuitu zásadních funkcí banky a zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu. Komise uvedla v rozhodnutí 2017/1246, že s programem řešení krize souhlasí a že zejména souhlasí s odůvodněním SRB, proč je řešení krize nezbytné ve veřejném zájmu.

471 Vzhledem k tomu, že žalobkyně neprokázala, že podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 nejsou v projednávané věci splněny, a vzhledem k tomu, že v postavení akcionáře společnosti Banco Popular měla převzít v zásadě úplné riziko svých investic, je třeba učinit závěr, že rozhodnutí o odpisu a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular, které je obsaženo v programu řešení krize, nepředstavuje nepřiměřený a nepřípustný zásah do samotné podstaty jejího práva vlastnit majetek, ale musí být považováno za odůvodněné a přiměřené omezení jejího práva vlastnit majetek, v souladu s ustanoveními čl. 17 odst. 1 a čl. 52 odst. 1 Listiny.

472 Argumenty žalobkyně nemohou tento závěr zpochybnit.

473 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že odpis akcií a prodej společnosti Banco Popular byly nepřiměřené, neboť společnost Banco Popular byla solventní, a že nepředstavovaly vhodný způsob vyřešení problému souvisejícího s likviditou. Zpochybňuje, že by alternativou k řešení krize bylo úpadkové řízení, jelikož společnost Banco Popular byla solventní.

474 Zaprvé je třeba připomenout, že z analýzy první části osmého žalobního důvodu vyplývá, že platební neschopnost společnosti Banco Popular nebyla podmínkou pro přijetí programu řešení krize. Situace, kdy subjekt není schopen splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, což nastává zvláště při nedostatku likvidity, je pouze jedním z případů, kdy se má za to, že tento subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, tj. jedním z případů stanovených v čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014.

475 Argumenty týkající se skutečnosti, že společnost Banco Popular byla solventní, jsou tedy neúčinné, neboť ECB konstatovala v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. a) a čl. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, a to z důvodu zhoršení stavu její likvidity.

476 Zadruhé je třeba připomenout, že skutečnost, že společnost Banco Popular byla v selhání nebo bylo její selhání pravděpodobné, a skutečnost, že neexistovala žádná alternativní opatření, jež mohla tomuto selhání v přiměřené lhůtě zabránit, byly podmínky řešení její krize ve smyslu čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014. Přestože tedy žalobkyně tvrdí opak, jedinou alternativu k řešení krize představovalo úpadkové řízení.

477 Zatřetí SRB v článku 5 programu řešení krize odůvodnil, proč si zvolil nástroj převodu činnosti jako nástroj k řešení krize. SRB uvedl, že tento nástroj byl nezbytný a přiměřený z hlediska účelů stanovených v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014 a že byl zaměřen zvláště na ochranu funkcí zásadních pro fungování reálné ekonomiky a pro zajištění finanční stability.

478 Zvláště z čl. 5 odst. 3 programu řešení krize, který byl zmíněn v bodě 339 výše, vyplývá, že ačkoli žalobkyně tvrdí opak, SRB odůvodnil, proč byl nástroj převodu činnosti nejvhodnější pro vyřešení problémů souvisejících s likviditou společnosti Banco Popular.

479 Žalobkyně přitom nevznáší žádný argument, jež by mohl tato posouzení SRB zpochybnit, a pouze tvrdí, že opatření vhodná k vyřešení problémů souvisejících s likviditou a k obnovení důvěry trhu představují podle jejího názoru oddělení aktiv a nástroj překlenovací instituce.

480 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že problém související s likviditou mohl být vyřešen posílením likvidity. Odkazuje na zprávy odborníků uvedené v příloze žaloby a repliky, podle nichž bylo pro vyřešení problému souvisejícího s likviditou společnosti Banco Popular možné přijmout opatření v oblasti dohledu, uskutečnit nouzové poskytnutí likvidity nebo poskytnout úvěr, případně poskytnout likviditu jiným způsobem. Žalobkyně tvrdí, že podle těchto zpráv existovala alternativní opatření, jež byla pro akcionáře méně omezující a jež by akcionářům umožnila zachovat si v plném nebo částečném rozsahu jejich investice, přičemž odkazuje na argumenty vznesené na podporu osmého žalobního důvodu.

481 Nejprve je třeba připomenout, že z analýzy osmého žalobního důvodu vyplývá, že v okamžiku, kdy byl přijat program řešení krize, nebylo nouzové poskytnutí likvidity proveditelné a že SRB nebyl povinen takovou možnost brát v potaz, neboť nehraje žádnou úlohu v oblasti nouzového poskytování likvidity, jež spadá do pravomoci národních centrálních bank. Žalobkyně ostatně nevysvětluje, na která opatření v oblasti dohledu a na které alternativní možnosti úvěrů či poskytnutí likvidity odkazuje. Z analýzy osmého žalobního důvodu rovněž vyplývá, že žalobkyně neprokázala proveditelnost alternativních způsobů řešení, jež navrhla.

482 Pokud jde dále o žalobkyní zmiňované strany odborné zprávy ze dne 16. září 2017 nazvané „Posouzení právních a hospodářských hledisek“, která je obsažena v příloze žaloby, postačí konstatovat, že tyto strany obsahují pouze čistě teoretickou analýzu různých opatření, jež by podle tohoto odborníka mohl SRB využít k tomu, aby zabránil krizi společnosti Banco Popular, například spolupráce s dalšími příslušnými orgány nebo upozornění orgánů dohledu. Tento odborník vychází zejména z chybné úvahy, podle níž měl SRB možnost nařídit Španělské bance, aby uskutečnila nouzové poskytnutí likvidity.

483 A co se konečně týče obecného odkazu žalobkyně na odbornou zprávu ze dne 2. prosince 2018 nazvanou „Posouzení právních a hospodářských hledisek zpráv o oceněních a obraně SRB“, která je obsažena v příloze repliky, postačí uvést, že podle judikatury Tribunálu nepřísluší vyhledávat a určovat v přílohách žalobní důvody a argumenty, které by mohl pokládat za důvody představující základ žaloby, neboť přílohy mají čistě důkazní a pomocnou funkci (viz rozsudky ze dne 11. září 2014, MasterCard a další v. Komise, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, bod 41 a citovaná

judikatura; ze dne 17. září 2007, Microsoft v. Komise, T-201/04, EU:T:2007:289, bod 94 a citovaná judikatura, a ze dne 24. září 2019, Nizozemsko a další v. Komise, T-760/15 a T-636/16, EU:T:2019:669, bod 114 a citovaná judikatura).

484 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že program řešení krize nebyl zaměřen na dosažení rovnováhy mezi veřejným zájmem a jejím právem vlastnit majetek a že neurčil, zda existuje veřejný zájem na tom, aby žalobkyně byla zbavena svého majetku, nebo zda existují opatření, jež méně omezují právo vlastnit majetek.

485 Je třeba připomenout, že čl. 18 odst. 5 nařízení č. 806/2014 stanoví:

„Pro účely odst. 1 prvního pododstavce písm. c) tohoto článku se opatření k řešení krize považují za opatření ve veřejném zájmu, pokud jsou nezbytná pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 14, jsou ve vztahu k uvedeným účelům přiměřená a likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře dosaženo nebylo.“

486 Z toho vyplývá, že argumenty žalobkyně vycházejí z chybného výkladu podmínky veřejného zájmu, která je stanovena v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014. Ačkoli totiž žalobkyně tvrdí opak, nebylo úkolem SRB, aby zjišťoval, zda existuje „veřejný zájem na tom, aby žalobkyně byla zbavena svého majetku“. Mimoto neměl SRB ani povinnost dosáhnout rovnováhy mezi veřejným zájmem a soukromým zájmem akcionářů.

487 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z judikatury uvedené v bodě 164 výše vyplývá, že ačkoli existuje jasný veřejný zájem na tom, aby v celé Unii byla zajištěna silná a důsledná ochrana investorů, tento zájem nemůže vždy převažovat nad veřejným zájmem spočívajícím v zajištění stability finančního systému.

488 Žalobkyně v replice dodává, že SRB nejednal v souladu se zásadou řádné správy a s povinností řádné péče, což mu zabránilo v tom, aby hledal alternativní existující řešení a zvolil z nich to nejvhodnější a nejméně nákladné. Žalobkyně má za to, že v plánu řešení krize z roku 2016, který SRB zpracoval, nebylo ověřeno, zda je strategie řešení krize životaschopná; že tento plán postrádal informace a poznatky nezbytné k přezkumu alternativních řešení, a že tento plán měl být zamítnut.

489 Postačí konstatovat, že prostřednictvím těchto argumentů žalobkyně vytýká SRB, že vypracoval opatření k řešení krize v rozporu se zásadou řádné správy a s povinností řádné péče, která mu náleží.

490 Jak uvádí Komise, na základě čl. 84 odst. 1 jednacího řádu musí být tyto argumenty, jež byly poprvé vzneseny v replice, považovány za nepřípustné.

491 Tyto argumenty jsou každopádně neúčinné, má-li být určeno, zda při splnění podmínek stanovených v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 představuje opatření k řešení krize, jež přijal SRB, nepřiměřený zásah do práva žalobkyně vlastnit majetek.

492 Šestý žalobní důvod musí být tudíž zamítnut.

8. K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut, které je zakotveno v článcích 17 a 41 Listiny

493 Žalobkyně tvrdí, že SRB porušil články 17 a 41 Listiny tím, že přijal program řešení krize, jímž bylo porušeno její právo vlastnit akcie společnosti Banco Popular, aniž ji vyslechl, ať již před tímto přijetím či po něm. Toto vyslechnutí by umožnilo ověřit, zda existovala alternativní opatření soukromého sektoru, například zvýšení kapitálu. Dodává, že toto omezení není stanoveno zákonem a že není přiměřené, neboť nevyslechnutí nemůže být odůvodněno naléhavostí.

494 Především vyplývá z analýzy pátého žalobního důvodu, že skutečnost, že článek 18 nařízení č. 806/2014 nestanoví vyslechnutí akcionářů subjektu dotčeného opatřením k řešení krize, představuje omezení práva být vyslechnut, které je zaprvé odůvodněno cílem obecného zájmu, jímž je účel spočívající v zaručení stability finančních trhů, který je stanoven v článku 14 nařízení č. 806/2014, a rovněž účel spočívající v zajištění kontinuity zásadních funkcí subjektu, jakož i nutností přijmout v krátké době rozhodnutí, jakmile jsou splněny podmínky pro řešení krize, a zadruhé je v souladu se zásadou proporcionality ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny.

495 Z judikatury uvedené v bodech 225 a 226 výše nicméně vyplývá, že právo být vyslechnut musí být dodrženo v každém řízení, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení, a to dokonce i když použitelná právní úprava takovou náležitost výslovně nestanoví.

496 Nejprve je třeba uvést, že program řešení krize, který přijal SRB na základě postupu stanoveného v článku 18 nařízení č. 806/2014, se týká řešení krize společnosti Banco Popular. Jediným příjemcem tohoto programu řešení krize je FROB a společnost Banco Popular musí být považována za osobu, jíž bylo určeno individuální opatření a jejíž právo být vyslechnuta je zaručeno prostřednictvím čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny.

497 Přitom je třeba vzít v úvahu skutečnost, že žalobkyni v postavení akcionářky společnosti Banco Popular není určen program řešení krize, který nepředstavuje individuální opatření přijaté vůči ní, ani jí není určeno rozhodnutí 2017/1246, kterým byl tento program řešení krize schválen.

498 Současně je však třeba uvést, že SRB vykonal v souladu s čl. 21 odst. 1 nařízení č. 806/2014 pravomoc k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular.

499 Ačkoli postup, v němž SRB přijal program řešení krize, nepředstavuje individuální postup zahájený ve vztahu k žalobkyni, může vést k přijetí opatření, které by se mohlo nepříznivě dotknout jejích zájmů, zaujímá-li postavení akcionáře společnosti Banco Popular.

500 V judikatuře Soudního dvora uvedené v bodě 225 výše je právo být vyslechnut vykládáno široce, a sice v tom smyslu, že musí být zaručeno v každém řízení, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení.

501 Je však třeba také připomenout, že z čl. 52 odst. 1 Listiny, který je citován v bodě 158 výše, a z judikatury zmíněné v bodě 235 výše vyplývá, že pokud mohla žalobkyně uplatnit své právo být vyslechnuta, které jí přiznává Listina, v postupu řešení krize společnosti Banco Popular, toto právo mohlo být omezeno. Konkrétně mohla být odůvodněna skutečnost, že v rámci postupu řešení krize nedošlo k tomu, že by SRB nebo Komise žalobkyni vyslechli jakožto akcionářku společnosti Banco Popular.

502 V projednávané věci bylo v čl. 4 odst. 2 programu řešení krize uvedeno, že řešení krize společnosti je nezbytné a přiměřené z hlediska dosažení dvou účelů uvedených v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014, tj. zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu a zajistit kontinuitu zásadních funkcí společnosti Banco Popular.

503 V tomto ohledu SRB v článku 4.4.2 programu řešení krize vysvětlil, že dospěl na základě různých skutečností k závěru, že postavení společnosti Banco Popular se vyznačuje stále narůstajícím rizikem významných nepříznivých dopadů na finanční stabilitu ve Španělsku. Mezi tyto skutečnosti patřily zaprvé velikost a význam společnosti Banco Popular, která představuje mateřskou společnost šesté bankovní skupiny ve Španělsku, její aktiva dosahují celkové částky 147 miliard eur a Španělská banka ji v roce 2017 označila za systémově významnou instituci. SRB zejména uvedl, že společnost Banco Popular je jedním z hlavních účastníků trhu ve Španělsku s významným podílem na trhu v oblasti malých a středních podniků a že má poměrně vysoký podíl na trhu v oblasti vkladů (téměř 6 %) a značný počet neprofesionálních klientů (přibližně 1,4 milionu) na celém území Španělska. Zadruhé vzal SRB v úvahu povahu činnosti společnosti Banco Popular, která souvisí s činnostmi obchodních bank a zaměřuje se zvláště na nabídku financování, správu úspor a na poskytování služeb jednotlivcům, rodinám a podnikům (zejména malým a středním podnikům). SRB byl toho názoru, že podobnost modelu podnikání společnosti Banco Popular a jiných španělských obchodních bank mohla posílit možnosti nepřímého šíření krize do těchto bank, jež mohly být vnímány v tom smyslu, že musí čelit týmž potížím.

504 SRB v článku 4.4 programu řešení krize určil tři zásadní funkce společnosti Banco Popular ve smyslu článku 6 nařízení v přenesené pravomoci 2016/778, a sice přijímání vkladů od domácností a nefinančních podniků, poskytování úvěrů malým a středním podnikům a hotovostní platební služby.

505 Je třeba uvést, že žalobkyně nezpochybňuje, že program řešení krize byl nezbytný ve veřejném zájmu ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014, což znamená, že řešení krize společnosti Banco Popular bylo nezbytné pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 14 tohoto nařízení, že toto řešení krize bylo ve vztahu k uvedeným účelům přiměřené a že likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře dosaženo nebylo. Z toho vyplývá, že žalobkyně nezpochybňuje, že program řešení krize byl nezbytný a přiměřený k tomu, aby bylo zabráněno významným nepříznivým dopadům selhání společnosti Banco Popular na finanční stabilitu v Unii a aby byla zajištěna kontinuita jejích zásadních funkcí.

506 V rozsahu, v němž měl program řešení krize chránit finanční situaci společnosti Banco Popular a v němž představoval alternativu k likvidaci této společnosti, tedy tento program skutečně odpovídal cíli obecného zájmu, tj. zaručení stability finančních trhů, který podle analýzy provedené v souvislosti s pátým žalobním důvodem může odůvodnit omezení práva žalobkyně být vyslechnuta.

507 Z analýzy pátého žalobního důvodu navíc vyplývá, že splňuje-li subjekt podmínky vyžadující přijetí opatření k řešení krize, článek 18 nařízení č. 806/2014 stanoví, že rozhodnutí musí být přijato během velmi krátké doby.

508 V projednávané věci bylo nutné, aby počínaje okamžikem, kdy ECB konstatovala, že je společnost Banco Popular v selhání nebo že je její selhání pravděpodobné, a kdy měl SRB za to, že byly splněny podmínky stanovené v článku 18 nařízení č. 806/2014, byl program řešení krize přijat co nejrychleji.

509 Toto rychlé přijetí rozhodnutí bylo odůvodněno nutností zajistit kontinuitu zásadních funkcí společnosti Banco Popular a zabránit významným nepříznivým dopadům postavení této společnosti na finanční trhy, zejména zabráněním šíření krize. V projednávané věci nastalo selhání společnosti Banco Popular během jednoho dne v daném týdnu, a proto bylo nezbytné dokončit postup a přijmout rozhodnutí tak, aby bylo přijato ještě před otevřením trhů dne 7. června 2017 ráno.

510 Jak zdůraznil generální advokát M. Campos Sánchez-Bordona v bodě 80 svého stanoviska ke spojeným věcem ABLV Bank a další v. ECB (C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:16), rychlost, s jakou musí tyto orgány a agentury Unie přijmout rozhodnutí, je nezbytná k tomu, aby zabránily nepříznivému dopadu řešení krize bankovní instituce na finanční trhy, a tato rychlost je ostatně *de facto* nutí, aby měly rozhodnutí „připravené“ před zahájením postupu, aby se využilo uzavření trhů s cennými papíry.

511 Přitom je třeba uvést, že žalobkyně nezpochybňuje, že program řešení krize musel být přijat neprodleně.

512 Kromě toho je třeba uvést, že předběžné vyslechnutí žalobkyně a ostatních akcionářů společnosti Banco Popular, během něhož by byli informováni o existenci hrozícího opatření k řešení krize, by mohlo vést k riziku, že by jmenovaní jednali na trhu způsobem, který by zhoršil finanční situaci společnosti Banco Popular. Takové vyslechnutí by mohlo rovněž snížit účinnost plánovaného opatření k řešení krize.

513 Je tedy třeba mít za to, že vyslechnutí žalobkyně před přijetím programu řešení krize nebo před přijetím rozhodnutí 2017/1246 by zásadně zpomalilo průběh postupu a tím by neumožnilo dosažení účelů sledovaných programem řešení krize a ohrozilo by účinnost tohoto programu.

514 V projednávané věci vyplývá z analýzy osmého žalobního důvodu, že žalobkyně neprokázala, že SRB porušil čl. 18 odst. 1 písm. a) a b) nařízení č. 806/2014. Vyplývá z toho zejména, že žalobkyně neprokázala, že byla schopna navrhnout alternativní opatření, jež by mohla vyřešit problémy týkající se likvidity ve společnosti Banco Popular a zabránit tím řešení krize společnosti Banco Popular. V tomto ohledu je třeba uvést, že bylo konstatováno, že zvýšení kapitálu, o němž se žalobkyně zmínila, nepředstavuje proveditelné alternativní opatření, které by mohlo zabránit v přiměřené lhůtě selhání nebo pravděpodobnému selhání společnosti Banco Popular.

515 Žalobkyně tudíž nemůže tvrdit, že pokud by jí bylo během postupu umožněno předložit vyjádření k existenci alternativních opatření soukromého sektoru, program řešení krize by nebyl přijat.

516 Mimoto je třeba zamítnout argument žalobkyně, podle něhož mohlo k vyslechnutí dojít dokonce i po přijetí programu řešení krize. Takové vyslechnutí by totiž nemohlo změnit obsah programu řešení krize, který jako takový již vstoupil v platnost.

517 Vyplývá z toho, že nevyslechnutí žalobkyně během postupu vedoucího k přijetí napadených rozhodnutí představovalo omezení práva být vyslechnut, které bylo odůvodněné a nezbytné, odpovídalo cíli obecného zájmu a dodržovalo zásadu proporcionality v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny.

518 Sedmý žalobní důvod musí být tudíž zamítnut.

9. K devátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článků 14 a 20 nařízení č. 806/2014, povinnosti řádné péče a článku 296 SFEU

519 Žalobkyně tvrdí, že SRB v programu řešení krize porušil články 14 a 20 nařízení č. 806/2014, povinnost řádné péče a článek 296 SFEU, vzhledem k tomu, že zaprvé postup prodeje proběhl, aniž bylo dosaženo nejvyšší možné prodejní ceny, a zadruhé ocenění 2 nebylo provedeno v souladu s tržními kritérii. Tento žalobní důvod je rozdělen na dvě části.

a) K první části, týkající se postupu prodeje

520 Žalobkyně tvrdí, že postup prodeje společnosti Banco Popular neumožnil dosažení nejvyšší možné prodejní ceny, což je v rozporu s článkem 14 nařízení č. 806/2014. Tvrdí zaprvé, že postup nebyl v souladu se zásadami hospodářské soutěže, a zadruhé, že postup byl stižen vadami.

521 Nejprve je třeba uvést, že skutečnost, že postup prodeje nevedl k dosažení nejvyšší možné prodejní ceny, představuje podle tvrzení žalobkyně porušení čl. 14 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 806/2014, který stanoví:

„Při dosahování účelů uvedených v prvním pododstavci se výbor, Rada, Komise a případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize snaží minimalizovat náklady na řešení krize a zabránit snižování hodnoty, jež není nezbytné pro dosažení účelu řešení krize.“

522 Je třeba konstatovat, jak činí Komise a společnost Banco Santander, že účel spočívající v „dosažení nejvyšší možné prodejní ceny“ není uveden mezi účely stanovenými v čl. 14 odst. 2 druhém pododstavci nařízení č. 806/2014. Toto ustanovení tedy není relevantní pro podporu argumentů žalobkyně týkajících se nejvyšší možné prodejní ceny.

523 Je však třeba uvést, že podle čl. 24 odst. 2 písm. d) nařízení č. 806/2014 ve vztahu k nástroji převodu činnosti program řešení krize stanoví:

„[O]patření pro uvedení na trh, jež přijímá vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize ve vztahu k uvedenému subjektu nebo uvedeným nástrojům, aktivům, právům a závazkům v souladu s čl. 39 odst. 1 a 2 směrnice 2014/59/EU“.

524 Článek 39 odst. 2 písm. f) směrnice 2014/59 stanoví, že uvedení na trh uskutečněné orgánem příslušným k řešení krize usiluje v případě použití nástroje převodu činnosti o dosažení nejvyšší možné prodejní ceny za dotčené akcie nebo jiné nástroje účasti, aktiva, práva nebo závazky.

525 Je tedy třeba přezkoumat argumenty žalobkyně, podle nichž nebyly v předmětném postupu zajištěny veškeré nezbytné záruky umožňující dosažení nejvyšší možné prodejní ceny společnosti Banco Popular.

526 Nejprve je třeba uvést, že v rozhodnutí o prodeji přijatém dne 3. června 2017 vzal SRB v úvahu rychlé zhoršování stavu likvidity ve společnosti Banco Popular, výrazný pokles hodnoty jejích akcií i případné nepříznivé dopady selhání banky na finanční stabilitu, načež dospěl k závěru, že musí přijmout veškerá nezbytná opatření umožňující přijmout opatření k řešení krize, bude-li to nezbytné, a že je nutné zajistit účinnost nástroje převodu činnosti, aby byly splněny účely řešení krize. SRB proto povolil, aby FROB neprodleně zahájil postup prodeje společnosti Banco Popular, a oznámil mu požadavky týkající se prodeje v souladu s článkem 39 směrnice 2014/59.

527 V článku 2 písm. b) rozhodnutí o prodeji SRB uvedl, že postup prodeje musí být zaměřen na dosažení nejvyšší možné prodejní ceny, s přihlédnutím k nutnosti rychlého uskutečnění řešení krize. Upřesnil rovněž, že hlavním kritériem pro posuzování nabídek je nabídnutá cena.

528 FROB vedl postup prodeje společnosti Banco Popular v souladu s ustanoveními směrnice 2014/59 a zákona č. 11/2015. V dopise o postupu ze dne 6. června 2017, který se týkal možného řešení krize společnosti Banco Popular, FROB v této souvislosti vyzval potenciální nabyvatele k účasti v postupu prodeje a k tomu, aby mu předložili nabídku na koupi 100 % kapitálu společnosti Banco Popular ve lhůtách a za podmínek uvedených v tomto dopise. V dopise o postupu FROB uvedl, že cena nabízená v nabídkách musí činit nejméně jedno euro.

529 A konečně v článku 6.6 programu řešení krize měl SRB za to, že úsilí o prodej společnosti Banco Popular, které vynaložil FROB před přijetím tohoto programu, splňovalo požadavky stanovené v článku 24 nařízení č. 806/2014 ve spojení s článkem 39 směrnice 2014/59.

530 SRB uvedl, že v období bezprostředně předcházejícím řešení krize vedla společnost Banco Popular postup soukromého prodeje a že v týdnu od 29. května 2017 bylo zjištěno, že tento postup nevedl k úspěchu. Uvedl, že jeho rozhodnutí omezit obchodní úsilí pouze na banky, které svůj obecný zájem na nabytí společnosti Banco Popular již vyjádřily v postupu soukromého prodeje, bylo v souladu s požadavky stanovenými v článku 39 směrnice 2014/59.

531 SRB rovněž uvedl, že poté, co FROB zahájil postup prodeje, byly nakonec vyzvány dvě banky, aby se zúčastnily prodeje. Uvedl, že všichni potenciální nabyvatelé byli osloveni téhož dne, získali přístup k téže virtuální datové místnosti a jejich nabídky podléhaly týmž podmínkám a téže konečné lhůtě.

532 Nakonec SRB konstatoval, že od dvou potenciálních nabyvatelů byla přijata jedna platná nabídka, a vzhledem k tomu, že nabyvatel byl jediný, kdo předložil nabídku, považoval za rozumné přijmout jeho podmínky a zabránit tak nekontrolované platební neschopnosti společnosti Banco Popular, která by mohla poškodit zejména zásadní funkce této společnosti.

533 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že postup netrval dostatečně dlouho a nebyl v souladu se zásadami hospodářské soutěže, neboť proběhl, aniž bylo zajištěno zveřejnění, transparentnost a dostatečný počet potenciálních nabyvatelů. Postup soukromého prodeje měl „recyklovanou podobu“, aniž byla tato skutečnost v programu řešení krize vysvětlena. Banky z ostatních členských států byly vyloučeny a tím i diskriminovány.

534 Nejprve je třeba uvést, že požadavky kladené na prodej a zejména rozhodnutí omezit počet účastníků postupu prodeje nejsou uvedeny v programu řešení krize, nýbrž v rozhodnutí o prodeji, které SRB přijal již dříve, a sice dne 3. června 2017.

535 Z ustálené judikatury Soudního dvora v tomto ohledu vyplývá, že mezitímní opatření, která slouží k přípravě konečného rozhodnutí, v zásadě nejsou akty, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost (viz rozsudky ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 39 a citovaná judikatura, a ze dne 3. června 2021, Maďarsko v. Parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, bod 43 a citovaná judikatura).

536 Z judikatury rovněž vyplývá, že mezitímní akt nemůže být předmětem žaloby také tehdy, když je konstatováno, že lze jeho protiprávnost uplatnit na podporu žaloby proti konečnému rozhodnutí, jehož je přípravnou fází. Za takových podmínek zajišťuje žaloba proti rozhodnutí, kterým se končí řízení, dostatečnou soudní ochranu (viz rozsudek ze dne 15. března 2017, Stichting Woonpunt a další v. Komise, C-415/15 P, EU:C:2017:216, bod 46 a citovaná judikatura).

537 V projednávané věci měl SRB v programu řešení krize za to, že postup prodeje, který zahájil FROB, je v souladu s požadavky stanovenými v článku 39 směrnice 2014/59. Přitom je třeba uvést, že FROB se řídil požadavky, které stanovil SRB v rozhodnutí o prodeji. Z toho vyplývá, že SRB v programu řešení krize implicitně potvrdil požadavky, které v souvislosti s prodejem sám stanovil v rozhodnutí o prodeji.

538 Mimoto je třeba uvést, že článek 13 nařízení č. 806/2014, který se týká včasného zásahu, stanoví v odstavci 3:

„Výbor má pravomoc požadovat, aby instituce nebo mateřský podnik kontaktovaly potenciální kupující za účelem přípravy řešení krize instituce, v souladu s kritérii stanovenými v čl. 39 odst. 2 směrnice 2014/59/EU a v souladu s požadavky profesního tajemství podle článku 88 tohoto nařízení.

[...]“

539 Je tedy třeba mít za to, že rozhodnutí o prodeji představuje mezitímní akt, jejž přijal SRB za účelem možného řešení krize společnosti Banco Popular, a že žalobkyni nelze bránit v tom, aby se na podporu své žaloby podané proti programu řešení krize dovolávala nesprávného posouzení, jímž je toto rozhodnutí stiženo.

540 Pokud jde o transparentnost postupu prodeje společnosti Banco Popular, je třeba uvést, že v bodě 4 odůvodnění rozhodnutí o prodeji SRB uvedl, že jakékoli zveřejnění prodeje banky musí být pozdrženo, aby bylo zabráněno nepříznivým dopadům na finanční stabilitu.

541 Takovou možnost výslovně stanoví čl. 39 odst. 2 poslední pododstavec směrnice 2014/59, podle něhož zveřejnění skutečnosti, že instituce je uvedena na trh, jež by jinak bylo vyžadováno v souladu s čl. 17 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 596/2014 ze dne 16. dubna 2014 o zneužívání trhu (nařízení o zneužívání trhu) a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/6/ES a směrnic Komise 2003/124/ES, 2003/125/ES a 2004/72/ES (Úř. věst. 2014, L 173, s. 1), lze pozdržet v souladu s čl. 17 odst. 4 nebo 5 uvedeného nařízení.

542 Bod 64 odůvodnění směrnice 2014/59 v tomto ohledu uvádí:

„Informace týkající se prodeje instituce v selhání a jednání s potenciálními nabyvateli před použitím nástroje převodu činnosti budou pravděpodobně mít systémový význam. V zájmu zajištění finanční stability je důležité, aby bylo zveřejnění takových informací požadovaných nařízením […] č. 596/2014 odloženo po dobu nezbytnou k vypracování plánu a struktury řešení krize instituce v souladu se lhůtami povolenými v rámci režimu zneužívání trhu.“

543 Vyplývá z toho, že požadavek transparentnosti stanovený v čl. 39 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/59 musí být vykládán v tom smyslu, že se týká průběhu postupu prodeje a nikoli případných opatření, jimiž je tento postup zveřejněn.

544 Co se týče opatření zmíněného v bodě 33 výše, jímž byl postup prodeje omezen pouze na subjekty, které se zúčastnily postupu soukromého prodeje zahájeného společnost Banco Popular, v čl. 2 písm. a) odrážce i) rozhodnutí o prodeji SRB uvedl několik důvodů, jimiž odůvodnil své rozhodnutí vyzvat FROB k tomu, aby oslovil jen těchto pět účastníků.

545 V tomto ohledu SRB uvedl:

„Co se týče výběru konkrétních nabyvatelů, kteří mají být osloveni, FROB se v každém případě obrátí na dostatečný počet kupujících, a to na základě prošetření tržního zájmu o investici do činností banky. Vzhledem k tomu, že je nezbytné ukončit postup prodeje ve velmi krátké době, pro analýzu tržního zájmu má vypovídací hodnotu zájem projevený v postupu soukromého prodeje. Během postupu soukromého prodeje bylo osloveno několik potenciálních soutěžitelů, kteří jsou činní na španělském či na mezinárodním trhu. Pouze pět z nich potvrdilo svůj původní zájem, a byli tedy vyzváni k tomu, aby předložili nezávazné nabídky v postupu soukromého prodeje.

FROB osloví všech pět účastníků, kteří byli vyzváni, aby předložili nabídky v postupu soukromého prodeje.

Oslovení těchto pěti účastníků je odůvodněno finanční stabilitou a významným rizikem, že prodej v širším kruhu potenciálních nabyvatelů spolu se zveřejněním rizik a ocenění nebo určení zásadních a jiných než zásadních funkcí banky vyvolají další nejistotu a ztrátu důvěry na trhu. Oslovení většího počtu kupujících by mohlo mimoto zvýšit pravděpodobnost úniku a tím i riziko, že by banka mohla ve velmi krátké době vstoupit do režimu řešení krize.

Vzhledem k naléhavosti a k velmi omezené době vyhrazené pro postup prodeje by oslovení většího počtu účastníků zvýšilo navíc i složitost postupu. Z informací získaných od banky ostatně vyplývá, že lze pochybovat o tom, zda by soutěžitelé, kteří dosud nevyjádřili zájem o postup soukromého prodeje, předložili nabídky.

V souladu s čl. 24 odst. 3 nařízení usiluje SRB o nastolení rovnováhy mezi požadavky kladenými v oblasti prodeje a nutností dosáhnout účelů řešení krize. Konkrétně se SRB může částečně odklonit od požadavků kladených v oblasti prodeje, nastanou-li naléhavé okolnosti, a zvláště pak skutečné ohrožení finanční stability, jež by mohlo plynout ze selhání banky, jakož i ze skutečnosti, že důraz na oslovení široké skupiny kupujících by mohl snížit i účinnost nástroje převodu činnosti.“

546 Je třeba uvést, že čl. 39 odst. 2 druhý pododstavec nařízení 2014/59 stanoví, že s výhradou, že nebudou nepřiměřeně upřednostňováni či diskriminováni konkrétní potenciální kupující, nebrání zásady uvedené v témže odstavci orgánu příslušnému k řešení krize oslovit konkrétní potenciální kupující.

547 Znamená to, že pokud se SRB rozhodl vyzvat FROB, aby oslovil pouze pět institucí, které se zúčastnily postupu soukromého prodeje, učinil tak v souladu s tímto ustanovením.

548 Žalobkyně nevznáší žádný argument, jímž by prokázala, že omezení počtu potenciálních kupujících na pět účastníků postupu soukromého prodeje neumožnilo, aby mezi nimi proběhla skutečná cenová soutěž.

549 V tomto ohledu nelze vytýkat SRB okolnosti, které nastaly během postupu, tj. okolnost, že čtyři z pěti účastníků se vzdali možnosti předložit závaznou nabídku a že v jediné závazné nabídce, která byla předložena, byla navržena kupní cena ve výši jednoho eura.

550 Zmíněné rozhodnutí vycházelo ostatně z objektivního kritéria, jímž byl zájem o koupi společnosti Banco Popular, který tyto podniky již vyjádřily, a bylo odůvodněno velmi krátkou lhůtou, v níž musel být postup prodeje ukončen. Jak zdůrazňuje SRB, pokud by byl postup otevřen většímu počtu účastníků, mohlo by jej to zpomalit, ale současně by se zvýšila i rizika úniků ve vztahu k postavení společnosti Banco Popular, což by ohrozilo finanční stabilitu.

551 Žalobkyně tedy nesprávně tvrdí, že tento postup byl znevýhodňující. Rozhodnutí oslovit výlučně instituce, které zájem o nabytí společnosti Banco Popular vyjádřily již v postupu soukromého prodeje, v zásadě nevylučovalo instituce z jiných členských států.

552 V tomto ohledu je třeba uvést, že postup soukromého prodeje byl otevřen všem španělským i zahraničním subjektům. Žalobkyně nevysvětluje, proč by jiné španělské či zahraniční instituce, které v době, kdy probíhal postup soukromého prodeje, neprojevily zájem o nabytí společnosti Banco Popular, mohly tento zájem mít o několik týdnů později, ve stadiu, kdy FROB zahájil předmětný postup. Vzhledem k tomu, že bylo vyloučeno jakékoli zveřejnění informací týkajících se zahájení postupu prodeje, žalobkyně mimoto nevysvětluje, jaká nediskriminační kritéria mohla být uplatněna pro oslovení dalších subjektů.

553 Vyplývá z toho, že žalobkyně neprokázala, že postup prodeje nebyl v souladu se zásadami hospodářské soutěže.

554 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že postup byl stižen vadami, které zkreslily prodejní cenu. FROB uzavřel s potenciálními kupujícími dohody o zachování důvěrnosti před tím, než bylo prohlášeno, že je společnost Banco Popular v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, takže postup řešení krize začal dříve, než byly splněny podmínky. Uvádí, že společnost Banco Santander předložila svou nabídku dne 7. června 2017 ve 3:12 hodin, kdy již soutěž skončila.

555 Pokud jde o průběh postupu, je třeba uvést, že dva z pěti potenciálních nabyvatelů, které FROB oslovil, se rozhodli, že se postupu prodeje nezúčastní, a jednoho vyloučila ECB z obezřetnostních důvodů. Dne 4. června 2017 podepsali oba potenciální nabyvatelé, kteří se rozhodli pro účast v postupu prodeje, a sice společnosti Banco Santander a BBVA, dohodu o mlčenlivosti a dne 5. června 2017 získali přístup do virtuální datové místnosti. Dne 6. června 2017 jim FROB předal dopis o postupu a kupní smlouvu *(Sale and Purchase Agreement)*. Společnost BBVA oznámila FROB dopisem ze dne 6. června 2017, že se rozhodla nepředložit nabídku.

556 Dopisem ze dne 7. června 2017 FROB oznámil SRB výsledky postupu prodeje a uvedl, že společnost Banco Santander předložila nabídku dne 7. června ve 3:12 hodin a že cena, kterou společnost Banco Santander nabídla v souvislosti s prodejem akcií společnosti Banco Popular, činila jedno euro. FROB navrhl, aby byla společnost Banco Santander, jakožto úspěšný uchazeč v soutěžním postupu prodeje týkajícím se společnosti Banco Popular, označena v programu řešení krize za nabyvatele společnosti Banco Popular.

557 SRB měl v programu řešení krize za to, že postup prodeje, který vedl FROB ve vztahu ke společnosti Banco Popular, splňuje požadavky stanovené v článku 24 nařízení č. 806/2014 ve spojení s článkem 39 směrnice 2014/59, a přijal návrh FROB na označení společnosti Banco Santander za nabyvatele společnosti Banco Popular.

558 V dopise o postupu kromě toho FROB určil harmonogram postupu prodeje společnosti Banco Popular. Podle tohoto harmonogramu měly být závazné nabídky předloženy nejpozději do půlnoci dne 6. června 2017. Co se týče dne 7. června 2017, tento harmonogram dále uváděl, že v 1:00 hodin budou soutěžitelé osloveni za účelem ukončení postupu a výběru nabídky; následně měl v 5:30 hodin SRB (případně) uplatnit program řešení krize a měla být vykonána kupní smlouva, v 6:30 hodin měl FROB vydat vykonávací akt a v 7:00 hodin měl být ukončen postup a měla být oznámena transakce.

559 Je třeba uvést, že žalobkyně nevysvětluje, které ustanovení bylo podle ní porušeno tím, že FROB zahájil postup prodeje dříve, než bylo prohlášeno, že je společnost Banco Popular v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, ani jaké to mělo dopady na prodejní cenu.

560 Pokud by však FROB musel se zahájením postupu prodeje čekat na to, až bude prohlášeno, že je společnost Banco Popular v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, tento postup by nemohl být veden ve lhůtě postačující k tomu, aby bylo zabráněno likvidaci společnosti Banco Popular, a neumožnil by dosáhnout účelů řešení krize.

561 Jak uvádí společnost Banco Santander, harmonogram postupu prodeje, který byl uveden v dopise o postupu, měl umožnit, aby byly veškeré náležitosti dokončeny do 7:00 hodin dne 7. června 2017, tj. tak, aby společnost Banco Popular mohla po otevření trhů fungovat obvyklým způsobem, zvláště s cílem zabránit přerušení jejích zásadních funkcí.

562 Vzhledem k tomu, že společnost Banco Santander byla jedinou účastnicí postupu, v němž měla být předložena závazná nabídka, a že po oznámení, jež podala společnost BBVA, bylo jisté, že žádná z ostatních institucí, jež byly vyzvány k tomu, aby se zúčastnily postupu prodeje, nepředloží nabídku, FROB zmíněnou nabídku přijal, ačkoli byla předložena až po uplynutí lhůty určené v dopise o postupu.

563 Z článku 24 odst. 3 nařízení č. 806/2014 ostatně vyplývá:

„Výbor použije nástroj převodu činnosti, aniž by splnil požadavky pro uvedení na trh podle odst. 2 písm. e), pokud shledá, že by splnění uvedených požadavků pravděpodobně ohrozilo jeden nebo více účelů řešení krize, a zejména pokud jsou splněny tyto podmínky:

a) domnívá se, že existuje podstatné ohrožení finanční stability, způsobené nebo zhoršené selháním nebo pravděpodobným selháním instituce v režimu řešení krize, a

b) domnívá se, že by splnění uvedených požadavků pravděpodobně oslabilo účinnost nástroje převodu činnosti při řešení tohoto ohrožení nebo dosažení účelu řešení krize uvedeného v čl. 14 odst. 2 písm. b).“

564 V tomto ohledu je třeba uvést, že jak je uvedeno v bodě 532 výše, v čl. 6.6 programu řešení krize SRB uvedl, že vzhledem k tomu, že nabyvatel byl jediný, kdo předložil nabídku, bylo rozumné přijmout jeho podmínky a zabránit tak nekontrolované platební neschopnosti společnosti Banco Popular, která by mohla poškodit zejména zásadní funkce této společnosti.

565 Pokud by totiž SRB nepřijal návrh FROB, aby byla společnost Banco Santander označena za nabyvatele společnosti Banco Popular, posledně jmenovaná společnost by se ocitla v likvidaci. Jak bylo konstatováno v analýze pátého žalobního důvodu, podle čl. 18 odst. 5 nařízení č. 806/2014 by likvidací společnosti Banco Popular v běžném úpadkovém řízení nebylo dosaženo účelů

stanovených v článku 14 téhož nařízení ve stejné míře jako v případě řešení krize. Zvláště bylo konstatováno, že řešení krize je nezbytné k dosažení účelů spočívajících v zajištění kontinuity zásadních funkcí společnosti Banco Popular a v zabránění významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu.

566 FROB předal SRB výsledky postupu prodeje společnosti Banco Popular ve lhůtě postačující k tomu, aby SRB mohl přijmout program řešení krize a dne 7. června 2017 v 5:13 hodin jej předat Komisi. Téhož dne v 6:30 hodin tak Komise přijala své rozhodnutí, kterým bylo umožněno, aby program řešení krize vstoupil v platnost. Průběh postupu umožnil tedy, aby FROB splnil veškeré náležitosti a aby ukončil prodej před vypršením lhůty určené v dopise o postupu, tj. do 7:00 hodin dne 7. června 2017.

567 Co se konečně týče argumentu žalobkyně, podle něhož společnost Banco Santander navrhla minimální cenu, neboť věděla, že je jediná, kdo předložil nabídku, postačí konstatovat, že tento argument vychází z nepodloženého tvrzení, podle něhož byla společnost Banco Santander před ukončením postupu prodeje, který organizoval FROB, údajně informována o tom, že je jediným soutěžitelem.

568 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně neprokázala, že postup prodeje byl stižen vadami, a nemůže tvrdit, že průběh postupu nevedl k dosažení nejvyšší možné prodejní ceny.

569 První část musí být tudíž zamítnuta.

b) Ke druhé části, týkající se ocenění 2

570 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že ocenění 2 je chybné a že SRB porušil článek 20 nařízení č. 806/2014 a svou povinnost uvést odůvodnění.

571 Druhá část se dělí v podstatě na pět bodů. Zaprvé žalobkyně tvrdí, že SRB porušil povinnost uvést odůvodnění, neboť ocenění 2 nebylo přiloženo k programu řešení krize. Zadruhé rovněž tvrdí, že SRB porušil čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014, neboť ocenění 2 není „poctivé, obezřetné a realistické“. V této souvislosti tvrdí, že ocenění 2 není důvěryhodné, neboť společnost Deloitte uznala, že vychází z nedostatečných informací. Tvrdí, že ocenění 2 může být důvěryhodné, pouze je-li doplněno konečným oceněním. Zatřetí zpochybňuje metodu použitou v ocenění 2. Začtvrté tvrdí, že ocenění 2 je v rozporu s oceněním 1 a se skutečností, že společnost Banco Popular byla považována za solventní; že v ocenění 2 nebyla zohledněna tržní hodnota společnosti Banco Popular a že v něm byly bez odůvodnění zahrnuty rezervy na ztráty. Zapáté žalobkyně tvrdí, že podle odborné zprávy ze dne 2. prosince 2018, která se týká ocenění 2 a která je přiložena k replice (dále jen „odborná zpráva“), obsahuje ocenění 2 zjevně nesprávná posouzení.

572 V projednávané věci je třeba připomenout, že ocenění společnosti Banco Popular, které bylo provedeno před přijetím programu řešení krize, obsahuje dvě zprávy, které jsou přiloženy k programu řešení krize.

573 Ocenění 1 ze dne 5. června 2017 vypracoval SRB na základě čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014 a jeho cílem bylo poskytnout poznatky umožňující určit, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize, v té podobě, jak jsou definovány v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

574 Ocenění 2 ze dne 6. června 2017 zpracovala společnost Deloitte jakožto nezávislý odborník na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014.

575 V programu řešení krize je uvedeno, že ocenění 2 bylo provedeno v souladu s čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 a s ohledem na naléhavost bylo jeho cílem odhadnout hodnotu aktiv a závazků společnosti Banco Popular, posoudit, jak by bylo zacházeno s akcionáři a věřiteli, pokud by společnost Banco Popular byla předmětem běžného úpadkového řízení, jakož i poskytnout informace umožňující přijmout rozhodnutí týkající se akcií a nástrojů účasti, které mají být převedeny, a umožňující SRB určit, co představuje obchodní podmínky pro účely nástroje převodu činnosti.

576 Společnost Deloitte uvedla v ocenění 2, že vycházela z požadavků stanovených článkem 36 směrnice 2014/59 (který odpovídá článku 20 nařízení č. 806/2014) a z kapitoly 3 konečného návrhu regulačních technických norem EBA č. 2017/05 a 2017/06 ze dne 23. května 2017 o ocenění pro účely řešení krize a o ocenění pro účely určení rozdílného zacházení plynoucího z řešení krize stanoveného směrnicí 2014/59 (dále jen „technické normy EBA“).

577 Článek 36 odst. 15 směrnice 2014/59 opravňuje EBA k tomu, aby vypracoval návrhy regulačních technických norem upřesňujících kritéria, podle nichž musí být prováděna ocenění v rámci postupu řešení krize.

578 Kapitola 3 technických norem EBA se týká návrhu regulačních technických norem č. 2017/05 o ocenění pro účely řešení krize (dále jen „regulační technické normy“) a v souladu s čl. 36 odst. 15 směrnice 2014/59 obsahuje zejména návrh nařízení Komise v přenesené pravomoci, kterým se doplňuje směrnice 2014/59, pokud jde o regulační technické normy upřesňující kritéria týkající se metodiky pro posuzování hodnoty aktiv a závazků institucí nebo subjektů.

579 Mimoto je třeba uvést, že ke dni přijetí programu řešení krize nebyly regulační technické normy závazné, neboť čl. 5 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 stanoví, že na SRB, Radu a Komisi se vztahují závazné regulační a prováděcí technické normy vypracované orgánem EBA, pokud je Komise přijme. Tyto regulační technické normy byly začleněny do nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/345 ze dne 14. listopadu 2017, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o regulační technické normy upřesňující kritéria týkající se metodiky pro posuzování hodnoty aktiv a závazků institucí nebo subjektů (Úř. věst. 2018, L 67, s. 8).

580 SRB uvedl v článku 6.3 programu řešení krize, že při rozhodování o odpisu a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular vycházel z ocenění 2 ve znění doplněném a potvrzeném výsledky postupu prodeje, který vedl FROB.

581 Vzhledem k tomu, že ocenění 2 obsahuje složitá technická a ekonomická posouzení, je třeba přiznat SRB širokou posuzovací pravomoc, na základě níž dospěl k názoru, že ocenění 2 představuje platný základ pro rozhodování o opatřeních k řešení krize.

582 Na základě judikatury uvedené v bodech 114 až 119 výše je tedy přezkum prováděný Tribunálem přezkumem omezeným, jenž se omezuje na to, aby prověřil, zda se SRB nedopustil zjevně nesprávného posouzení, když dospěl k závěru, že ocenění 2 je v souladu s požadavky stanovenými v článku 20 nařízení č. 806/2014. Je věcí žalobkyně, aby předložila důkazy, jež by postačovaly k tomu, aby byla vyloučena přípustnost ocenění 2.

1) K prvnímu bodu, týkajícímu se porušení povinnosti uvést odůvodnění

583 Žalobkyně tvrdí, že SRB porušil povinnost uvést odůvodnění, neboť ocenění 2 nebylo přiloženo k programu řešení krize, a toto porušení nebylo zhojeno ani dodatečně poskytnutým přístupem k cenzurovanému znění tohoto ocenění. Má za to, že po podání žaloby nemůže být neexistence odůvodnění zhojena.

584 Je třeba připomenout, že ocenění 2 bylo zveřejněno na internetových stránkách SRB ve dnech 2. února a 31. října 2018, přičemž množství úprav provedených v těchto zněních postupně klesalo.

585 V tomto ohledu je třeba uvést, že s ohledem na tato zveřejnění žalobkyně nevznáší žádný argument týkající se nedostatečného odůvodnění ocenění 2. Spokojila se s tvrzením, že zpřístupněním nedůvěrného znění ocenění 2 nebylo porušení povinnosti uvést odůvodnění odstraněno.

586 Mimoto je třeba konstatovat, že tato po sobě jdoucí zveřejnění na internetových stránkách SRB se týkají původních znění programu řešení krize a ocenění 1 a 2. Cílem těchto zveřejnění bylo umožnit veřejnosti přístup k částem těchto dokumentů, jež byly původně považovány za důvěrné.

587 Nejde o situaci, kdy SRB zveřejnil informace, které nebyly uvedeny již od počátku v programu řešení krize nebo v oceněních a jejichž cílem by bylo doplnit jejich odůvodnění. Tímto argumentem žalobkyně zaměňuje zveřejnění rozhodnutí, tj. to, že bylo zveřejněno odůvodnění tohoto rozhodnutí, a doplnění tohoto odůvodnění dodatečnými poznatky, které v něm nebyly v okamžiku jeho přijetí uvedeny.

588 První bod musí být tudíž zamítnut.

2) Ke druhému bodu, týkajícímu se důvěryhodnosti ocenění 2

589 Žalobkyně tvrdí, že ocenění 2 nebylo důvěryhodné, neboť společnost Deloitte uznala, že toto ocenění se opíralo o nedostatečné informace.

590 V tomto ohledu je třeba uvést, že v dopise přiloženém k oznámení, jímž bylo ocenění 2 předáno SRB, společnost Deloitte uvedla, že byla s ohledem na velmi problematický stav likvidity ve společnosti Banco Popular vyzvána, aby provedla ocenění ve velmi krátké lhůtě. Hlavní část této práce byla omezena na dvanáct dnů počínaje dnem, kdy získala přístup k dokumentaci, zatímco za běžných podmínek by taková činnost trvala šest týdnů. Společnost Deloitte uvedla, že dostupné informace obsahovaly několik nedostatků a rozporů. Zmínila, že ocenění musí být považováno za vysoce neurčité a za prozatímní ve smyslu článku 36 směrnice 2014/59 a že do něj byla na základě čl. 36 odst. 9 směrnice 2014/59, který odpovídá čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014, zahrnuta rezerva na dodatečné ztráty.

591 Článek 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 výslovně stanoví situaci, kdy v důsledku naléhavosti okolností daného případu není možné dodržet požadavky stanovené v odstavcích 7 a 9 tohoto článku, což odpovídá zejména situaci, kdy není možné doplnit ocenění určitými informacemi uvedenými v účetních knihách a evidenci. Toto ustanovení rovněž připouští, že u každého prozatímního ocenění může vyvstat nejistota, neboť v druhém pododstavci stanoví, že prozatímní ocenění zahrnuje rezervu na dodatečné ztráty.

592 V souladu s tímto ustanovením tedy společnost Deloitte uvedla pouze to, že s ohledem na krátkou dobu vyhrazenou pro provedení ocenění musela vycházet z neúplných informací. Upřesnila, že ocenění, jež provedla, musí být považováno za prozatímní ocenění ve smyslu čl. 36 odst. 9 směrnice 2014/59.

593 Z článku 20 odst. 13 nařízení č. 806/2014 mimoto vyplývá, že naléhavost okolností umožnila, aby SRB pro účely přijetí programu řešení krize vycházel z ocenění 2 provedeného na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014, což žalobkyně nezpochybňuje.

594 Je tedy třeba mít za to, že s ohledem na časová omezení a na dostupnost informací je každé prozatímní ocenění provedené na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 provázeno nejistotou a přibližnými odhady a že výhrady, jež uvedla společnost Deloitte, neznamenají, že by ocenění 2 nebylo „poctivé, obezřetné a realistické“ ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

595 Žalobkyně navíc tvrdí, že ocenění 2 může být důvěryhodné, pouze pokud je doplněno konečným oceněním. SRB přitom potvrdil, že konečné následné ocenění nebylo provedeno.

596 Na otázky, jež v této souvislosti položil Tribunál v rámci organizačního procesního opatření, SRB dne 30. července 2018 odpověděl v tom smyslu, že ocenění 2 nebylo následováno konečným následným oceněním. Uvedl, že z důvodu charakteristik daného případu dospěl k závěru, že konečné následné ocenění by nesloužilo žádnému praktickému účelu ve smyslu čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014 a nevedlo by ani k rozhodnutí o kompenzaci, které je stanoveno v čl. 20 odst. 12 téhož nařízení.

597 Je třeba uvést, že konečné následné ocenění stanovené v čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014 se již z podstaty věci provádí až po přijetí programu řešení krize a rozhodnutí Komise.

598 Jak již bylo ostatně uvedeno v bodě 593 výše, podle čl. 20 odst. 13 nařízení č. 806/2014 představuje takové prozatímní ocenění, jako je ocenění 2, platný základ pro přijetí programu řešení krize.

599 Postačí připomenout, že podle ustálené judikatury se musí legalita unijního aktu posuzovat podle skutkových a právních okolností existujících k datu, kdy byl akt přijat (viz rozsudek ze dne 3. září 2015, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Komise, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 22 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že při posouzení legality tohoto aktu je vyloučeno zohlednění skutečností, ke kterým došlo po dni, k němuž byl unijní akt přijat (viz rozsudek ze dne 17. prosince 2014, Si.mobil v. Komise, T-201/11, EU:T:2014:1096, bod 64 a citovaná judikatura).

600 Vyplývá z toho, že provedení či neprovedení konečného následného ocenění, k němuž zjevně dochází až po přijetí programu řešení krize, nemá žádný dopad na platnost napadených rozhodnutí.

601 Druhý bod musí být tudíž zamítnut.

3) Ke třetímu bodu, týkajícímu se metody použité v ocenění 2

602 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že společnost Deloitte vycházela v ocenění 2 ze zásady, že ocenění společnosti Banco Popular musí být provedeno ve světle hrozící likvidace, což předpokládá použití kritérií vyplývajících z čl. 20 odst. 16 a 17 nařízení č. 806/2014 a což představuje zjevný

omyl, který je v rozporu s čl. 20 odst. 8 tohoto nařízení. Má za to, že v ocenění 2 nemělo být použito kritérium týkající se likvidační hodnoty banky, neboť toto kritérium je relevantní pro ocenění 3, které se liší od ocenění 2.

603 Je třeba uvést, že tento argument vychází z nesprávného pochopení metodologie, která byla použita v ocenění 2. Ocenění 2 se totiž skládá ze dvou částí, z nichž první obsahuje prozatímní ocenění společnosti Banco Popular a druhá spočívá v simulaci scénáře likvidace. Cílem první části je určit ekonomickou hodnotu společnosti Banco Popular v případě použití nástroje převodu činnosti. Cílem druhé části je určit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by byla společnost Banco Popular likvidována v běžném úpadkovém řízení podle španělských právních předpisů.

604 Při přijetí programu řešení krize se SRB řídil první částí ocenění 2, jež obsahuje určení hodnoty aktiv a závazků společnosti Banco Popular v úzkém slova smyslu. Naproti tomu druhá část ocenění 2 odpovídá první simulaci podle čl. 20 odst. 9 nařízení č. 806/2014, vzhledem k tomu, že společnost Deloitte upřesnila, že neměla k dispozici všechny nezbytné informace ani dostatek času na to, aby v daném stadiu předložila více než jen pouhý přibližný odhad. Ocenění 3, které představuje konečné ocenění, jehož cílem bylo určit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by byla společnost Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení, ve smyslu čl. 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014, bylo provedeno až po řešení krize.

605 Likvidační hodnota, jejíž použití ze strany společnosti Deloitte žalobkyně zpochybňuje, tedy odpovídá druhé části ocenění 2. V první části společnost Deloitte zohlednila hodnotu zcizení společnosti Banco Popular.

606 Pokud jde o použitou metodologii, společnost Deloitte v ocenění 2 uvedla, že scénář, který byl brán v potaz pro účely určení ekonomické hodnoty, byl prodej banky s využitím nástroje převodu činnosti. V souladu s čl. 20 odst. 5 písm. f) nařízení č. 806/2014 bylo účelem tohoto ocenění poskytnout informace k rozhodnutí o aktivech, právech, závazcích nebo nástrojích účasti, které měly být převedeny, a tomu, aby SRB porozuměl, co představuje obchodní podmínky pro účely čl. 24 odst. 2 písm. b) téhož nařízení.

607 Společnost Deloitte vysvětlila, že „[její] ekonomické ocenění má poskytnout odhad hodnoty, kterou může potenciální nabyvatel nabídnout za celou banku v otevřené, spravedlivé a soutěžní dražbě (‚hodnoty zcizení' ve smyslu článku 11 regulačních technických norem […])".

608 Z bodu 6 odůvodnění regulačních technických norem vyplývá, že u konkrétních opatření k řešení krize, jež orgán příslušný k řešení krize zvažuje, by měl být zvolen nejvhodnější základ pro měření (hodnota držení nebo hodnota zcizení).

609 Pokud jde o výběr základu pro měření, čl. 11 odst. 4 regulačních technických norem, který byl převzat do čl. 11 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, stanoví:

„Pokud opatření k řešení krize podle čl. 10 odst. 1 vyžadují, aby si aktiva a závazky ponechal subjekt, který je i nadále fungující institucí, použije odhadce jako vhodný základ pro měření hodnotu držení. Hodnota držení, je-li považována za spravedlivou, obezřetnou a realistickou, může předjímat normalizaci podmínek na trhu.

Hodnota držení se jako základ pro měření nepoužije v případech, kdy jsou aktiva převedena na společnost pro správu aktiv podle článku 42 směrnice 2014/59/EU nebo na překlenovací instituci

podle článku 40 uvedené směrnice, nebo pokud se použije nástroj převodu činnosti podle článku 38 směrnice 2014/59/EU.“

610 Článek 12 odst. 4 regulačních technických norem, který byl převzat do čl. 12 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, stanoví, že „[p]okud situace subjektu brání tomuto subjektu v držení aktiva nebo v pokračování v určité činnosti nebo pokud orgán příslušný k řešení krize k dosažení cílů řešení krize považuje za nutný prodej z jiných důvodů, očekávané peněžní toky se vztáhnou k hodnotám zcizení očekávaným během daného období zcizení“.

611 Faktory, jež by měly být brány v úvahu pro účely určení hodnoty zcizení pro účely použití nástroje převodu činnosti, jsou definovány v čl. 12 odst. 5 až 7 regulačních technických norem, který byl převzat do čl. 12 odst. 5 až 7 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345.

612 Vyplývá z toho, že žalobkyně nemůže tvrdit, že hodnota zcizení nepředstavovala v rámci ocenění 2 metodologii vhodnou k posouzení hodnoty společnosti Banco Popular.

613 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že v ocenění 2 nebyla brána v úvahu tržní hodnota společnosti Banco Popular před řešením krize.

614 Je třeba uvést, že tržní hodnota akcií společnosti Banco Popular v době před přijetím rozhodnutí o řešení krize nemůže představovat kritérium pro posouzení hodnoty zcizení společnosti Banco Popular v rámci použití nástroje převodu činnosti.

615 Článek 2 odst. 1 regulačních technických norem stanoví:

„Při provádění ocenění odhadce posoudí okolnosti ovlivňující očekávané peněžní toky aktiv a závazků daného subjektu a diskontní sazby použitelné na tyto aktiva a závazky a usiluje o věrné zobrazení finanční situace subjektu v souvislosti s příležitostmi a riziky, jimž je tento subjekt vystaven.“

616 Co se konkrétně týče hodnoty zcizení, čl. 12 odst. 5 regulačních technických norem stanoví:

„Hodnotu zcizení odhadce určí na základě peněžních toků, které může, po odečtení nákladů zcizení a po odečtení očekávané hodnoty jakýchkoli případných poskytnutých záruk, subjekt rozumně očekávat za stávajících převládajících tržních podmínek při běžném prodeji nebo převodu aktiv nebo závazků. Pokud je to vhodné s ohledem na opatření, jež mají být přijata v rámci programu řešení krize, může odhadce určit hodnotu zcizení pomocí snížení o případnou slevu při urychleném prodeji na dostupnou tržní cenu tohoto prodeje nebo převodu. K určení hodnoty zcizení aktiv, jež nemají likvidní trh, odhadce zváží dostupné ceny na trzích, na kterých se obchoduje s obdobnými aktivy, nebo modelové výpočty s použitím dostupných tržních parametrů, s případným zohledněním slev pro nelikviditu.“

617 Cílem ocenění 2 bylo určit částku, kterou je potenciální nabyvatel ochoten zaplatit za společnost Banco Popular za podmínek existujících k datu, kdy byl přijat program řešení krize. Pokud jde o metodologii použitou v ocenění 2, společnost Deloitte v tomto ohledu uvedla, že zvolila přístup podle jednotlivých kategorií, přičemž pro účely odhadu ztrát a zisků upravila účetní hodnoty u jednotlivých tříd aktiv a závazků a provedla další úpravy hodnoty, jež by učinil každý nabyvatel. Pro každou třídu aktiv a závazků tak vytvořila rozpětí hodnot.

618 Zaprvé je třeba mít za to, že tržní hodnota společnosti Banco Popular před prohlášením selhání nebo pravděpodobného selhání této společnosti nemůže představovat kritérium pro určení hodnoty zcizení této banky. Jak uvádí Komise, na trzích nebylo v tomto ohledu známo, že

společnosti Banco Popular hrozí řešení krize, ani to, jaký dosah budou mít plánovaná opatření, ani to, že pokud by k řešení krize nedošlo, společnost Banco Popular by vstoupila do úpadkového řízení, takže kurz akcií této instituce v době před řešením krize nemusel nutně odpovídat jejich skutečné ekonomické hodnotě.

619 Zadruhé, tržní hodnota akcií společnosti Banco Popular nepředstavuje informaci postačující k tomu, aby umožnila provedení odhadu podle jednotlivých kategorií či skupin aktiv.

620 Přestože je v odborné zprávě uveden opak, z výše uvedených důvodů nemůže být tržní hodnota společnosti Banco Popular považována za ukazatel hodnoty této společnosti pro účely ocenění 2.

621 Společnost Deloitte ostatně v ocenění 2 vysvětlila, z jakého důvodu nepředstavuje tržní hodnota společnosti Banco Popular metodologii vhodnou k posouzení hodnoty zcizení této společnosti. Společnost Deloitte konkrétně uvedla, že vzhledem k situaci, v níž se banka nacházela, cena akcií značně kolísala.

622 V odborné zprávě je v této souvislosti uvedeno, že „stávající cena akcií je přímým důkazem ceny, kterou je kupující ochoten zaplatit za malý balík akcií bez ohledu na jejich volatilitu“. Postačí připomenout, že hodnota zcizení, kterou měla společnost Deloitte posoudit, se netýkala pouze několika akcií, nýbrž nabytí celé společnosti Banco Popular.

623 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že ocenění 2 zahrnuje neodůvodněné rezervy na ztráty, což je v rozporu s čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014.

624 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 20 odst. 10 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 stanoví, že prozatímní ocenění uvedené v prvním pododstavci tohoto odstavce zahrnuje odůvodněnou rezervu na dodatečné ztráty.

625 Článek 13 regulačních technických norem, který definuje metodiku pro výpočet a zahrnutí rezervy na dodatečné ztráty v prozatímním ocenění, stanoví:

„1. S cílem řešit nejistotu prozatímních ocenění prováděných podle čl. 36 odst. 4 písm. b) až g) směrnice 2014/59/EU zahrne odhadce do ocenění rezervu k zohlednění skutečností a okolností nasvědčujících dalším ztrátám s nejistou výší nebo nejistým načasováním. Aby se zamezilo dvojímu zápočtu nejistoty, předpoklady, ze kterých výpočet rezervy vychází, odhadce náležitě vysvětlí a odůvodní.

2. S cílem určit velikost rezervy odhadce určí faktory, jež mohou ovlivnit očekávané peněžní toky v důsledku opatření k řešení krize, jež budou pravděpodobně přijata.“

626 V tomto ohledu je namístě připomenout, že společnost Deloitte ve vysvětlujícím dopise k ocenění 2 výslovně uvedla, že toto ocenění zahrnuje rezervu na dodatečné ztráty v souladu s čl. 36 odst. 9 směrnice 2014/59 a jsou v něm použity regulační technické normy, které stanoví, že ocenění musí zahrnovat rezervu na dodatečné ztráty. Společnost Deloitte uvedla, že rezerva na dodatečné ztráty je nedílnou součástí ocenění 2 a že podrobnosti jsou uvedeny ve zprávě k ocenění 2 a v příloze této zprávy.

627 Pokud jde o odůvodnění této rezervy, je třeba uvést, že společnost Deloitte poskytla v ocenění 2 pro každou kategorii aktiv vysvětlení k jednotlivým okolnostem, jež by mohly způsobit dodatečné ztráty, a poukázala na nejistotu provázející posouzení těchto okolností. Tímto způsobem společnost Deloitte odůvodnila zahrnutí rezervy na dodatečné ztráty v souladu s požadavky vyplývajícími z regulačních technických norem.

628 Je třeba uvést, že žalobkyně nevznáší žádný argument, kterým by zpochybnila tato vysvětlení uvedená v ocenění 2. Autor odborné zprávy se spokojil s pouhým tvrzením, že společnost Deloitte tuto rezervu na dodatečné ztráty nevyčíslila, nevysvětlila ani neodůvodnila.

629 Třetí bod musí být tudíž zamítnut.

4) Ke čtvrtému bodu, týkajícímu se rozporu s oceněním 1

630 Žalobkyně tvrdí, že ocenění 2 je v rozporu se skutečností, že společnost Banco Popular byla považována za solventní v ocenění 1 a v posouzení selhání či pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular, které provedla ECB, a se skutečností, že Španělská banka dne 5. června 2017 prohlásila solventnost společnosti Banco Popular.

631 Je třeba připomenout, že dne 5. června 2017 přistoupil SRB k ocenění 1 podle čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014, jehož cílem bylo poskytnout skutečnosti umožňující určit, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize nebo podmínky použitelné na odpis a konverzi kapitálových nástrojů. Konkrétně SRB uvedl, že cílem ocenění 1 je určit, zda je společnost Banco Popular v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014.

632 Technické normy EBA, které byly přijaty dne 23. května 2017, nebyly sice závazné, avšak k datu ocenění 2 byly dostupné. Společnost Deloitte v ocenění 2 výslovně uvádí, že vyhověla požadavkům vyplývajícím z technických norem EBA.

633 V úvodním shrnutí technických norem EBA je poukazováno na nutnost rozlišovat mezi dvěma typy ocenění předcházejících řešení krize, a sice mezi oceněním 1 provedeným na základě čl. 36 odst. 4 písm. a) směrnice 2014/59, který je rovnocenný čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014, a oceněním 2 provedeným na základě čl. 36 odst. 4 písm. b) až g) směrnice 2014/59, který odpovídá čl. 20 odst. 5 písm. b) až g) nařízení č. 806/2014.

634 Bod 1 odůvodnění regulačních technických norem, který byl převzat do bodu 1 odůvodnění nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, připomíná tento rozdíl mezi počátečním oceněním, při kterém se posuzuje, zda byly splněny podmínky pro odpis a konverzi kapitálových nástrojů nebo podmínka zahájení řešení krize, na jedné straně a následným oceňováním, jež vytváří základ pro rozhodnutí o uplatnění jednoho nebo více nástrojů k řešení krize, na straně druhé. V regulačních technických normách jsou stanovena rozdílná kritéria pro provedení ocenění 1 a ocenění 2.

635 Mimoto je třeba připomenout, že podle čl. 18 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 806/2014 posoudí splnění této podmínky ECB nebo SRB.

636 Co se týče argumentu žalobkyně, podle něhož si závěry ocenění 1 a ocenění 2 vzájemně odporují, postačí konstatovat, že tento argument je neúčinný.

637 Ocenění 1 přijaté dne 5. června 2017, jehož cílem bylo určit, zda je společnost Banco Popular v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, aby bylo zjištěno, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize nebo pro odpis a konverzi kapitálových nástrojů, se totiž stalo obsoletním poté, co ECB provedla dne 6. června 2017 posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular.

638 Je pravda, že v ocenění 1 SRB uvedl, že k referenčnímu datu jeho posuzování, tj. k 31. březnu 2017, byla společnost Banco Popular solventní. Současně je však třeba připomenout zaprvé, že ECB vycházela z výrazných odlivů vkladů společnosti Banco Popular, k nimž docházelo počínaje měsíci dubnem a květnem 2017, a z neschopnosti posledně jmenované společnosti vytvářet nové likvidity, načež dospěla dne 6. června 2017 k závěru, že je společnost Banco Popular v selhání nebo je její selhání pravděpodobné. Zadruhé závěr ECB se opíral o skutečnost, že společnost Banco Popular nebyla schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky ve smyslu čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014, a nikoli o skutečnost, že společnost Banco Popular byla v rozvahové platební neschopnosti. Závěry ocenění 1 nebyly již tedy k datu řešení krize relevantní.

639 Mimoto je třeba uvést, že rozdíly mezi závěry ocenění 1 a ocenění 2 pramení ze skutečnosti, že tato ocenění mají různé cíle, a proto vycházejí z rozdílných kritérií posuzování, jež jsou definována technickými normami EBA. Podle technických norem EBA má tedy ocenění 1 především určit, zda celková hodnota aktiv subjektu překračuje hodnotu jejích závazků, jinými slovy, zda je tento subjekt solventní z pohledu rozvahy, zatímco ocenění 2 se musí opírat o ekonomickou hodnotu subjektu, nikoli o jeho hodnotu účetní.

640 A konečně vzhledem k tomu, že v ocenění 2 musí být brána v úvahu ekonomická hodnota společnosti Banco Popular, a nikoli účetní hodnota této společnosti, žalobkyně nemůže poukazovat na existenci rozporu mezi tím, že solventnost společnosti Banco Popular byla konstatována v ocenění 1, v posouzení provedeném ECB nebo ze strany Španělské banky, a závěrem ocenění 2.

641 Čtvrtý bod musí být tudíž zamítnut.

5) K pátému důvodu, týkajícímu se existence zjevně nesprávných posouzení

642 Žalobkyně tvrdí, že podle odborné zprávy obsahuje ocenění 2 zjevně nesprávná posouzení.

643 Nejprve je třeba uvést, že žalobkyně tvrdí, že podle odborné zprávy je posouzení obsažené v ocenění 2 podhodnocené, neboť nezohledňuje tržní údaje a údaje pocházející od auditorů, kteří měli na posouzení společnosti Banco Popular čas.

644 Co se týče tržní hodnoty, odkazuje se v této souvislosti na analýzu uvedenou v bodech 614 až 621 výše. Pokud jde o údaje pocházející od auditorů, je třeba uvést, že hodnota, kterou tito auditoři přičítají aktivům společnosti Banco Popular, odpovídá účetní hodnotě těchto aktiv. Tyto údaje proto nelze srovnávat s údaji týkajícími se ekonomické hodnoty aktiv, jež měla zohlednit společnost Deloitte pro účely určení hodnoty zcizení společnosti Banco Popular.

645 Co se zaprvé týče úvěrů a pohledávek, žalobkyně tvrdí na základě odborné zprávy, že jejich ocenění není realistické, neboť je v rozporu jednak s poměry rezerv, jež schválil orgán dohledu, a jednak s oceněním 1, v němž nebyla účetní hodnota úvěrového portfolia snížena.

646 Postačí připomenout, že z bodu 644 výše a z analýzy čtvrtého bodu vyplývá, že údaje pocházející od orgánu dohledu i ocenění 1 zohledňují pouze účetní hodnotu aktiv společnosti Banco Popular, a proto nejsou relevantní pro účely srovnání s oceněním 2.

647 Kromě toho je třeba uvést, že úvěry a pohledávky patří mezi oblasti s velkou mírou nejistoty, na něž se musí odhadce zvlášť zaměřit, jak stanoví čl. 8 písm. a) regulačních technických norem:

„[Ú]věry nebo úvěrová portfolia, u nichž očekávané peněžní toky závisí na schopnosti, ochotě nebo motivaci protistrany plnit své závazky, pokud tato očekávání vycházejí z předpokladů spojených s mírami prodlení, pravděpodobností selhání, se ztrátovostí ze selhání nebo s vlastnostmi nástrojů, zejména nasvědčují-li tomu modely ztrát pro určité portfolio úvěrů.“

648 Na stranách 4 až 11 přílohy k ocenění 2 navíc společnost Deloitte vysvětlila úpravy, jež provedla v souvislosti s oceněním úvěrů a pohledávek, zejména z pohledu rizik platební neschopnosti. Žalobkyně nevznáší žádný argument, jímž by tyto úpravy zpochybnila.

649 Co se zadruhé týče nemovitých aktiv, žalobkyně tvrdí na základě odborné zprávy, že v ocenění 2 byla hodnota těchto aktiv neodůvodněně snížena, přičemž nebyla brána v potaz jednotlivá posouzení těchto aktiv, jež provedli odborníci pověření Španělskou bankou. V ocenění 2 nebyl brán ohled na hodnotu, kterou těmto aktivům přičítali auditoři společnosti Banco Popular, ani na doporučení Španělské banky k ocenění těchto aktiv.

650 Tento argument musí být zamítnut v rozsahu, v němž se opírá o porovnání s posouzeními, jež provedli auditoři, neboť tato posouzení nejsou relevantní.

651 Mimoto je třeba uvést, že tento argument není natolik jasný, aby mohl být pochopen jeho rozsah. Žalobkyně zejména neupřesňuje, které odborníky pověřila Španělská banka, a neupřesňuje ani doporučení Španělské banky, jimiž se společnost Deloitte neřídila.

652 Ze znění odborné zprávy každopádně vyplývá, že „doporučení Španělské banky“ odkazují na oběžník č. 4/2016 vydaný posledně jmenovanou bankou. Odborník uvádí, že pokud jde o posouzení zadržených nemovitých aktiv, společnost Deloitte použila Orden ECO/805/2003, sobre normas de valoración de bienes inmuebles y de determinados derechos para ciertas finalidades financieras (pravidlo ECO/805/2003 o pravidlech oceňování nemovitého majetku a některých nároků pro určité finanční cíle), ze dne 27. března 2003 (BOE č. 85 ze dne 9. dubna 2003, s. 13678), pro účely provedení úprav, což vedlo k nižší hodnotě, než kdyby se tato společnost řídila oběžníkem č. 4/2016. V tomto ohledu postačí konstatovat, že zmíněný odborník nezpochybňuje použitelnost pravidla ECO 805/2003.

653 Ve zprávě k ocenění 2 měla společnost Deloitte navíc za to, že aby bylo posouzení zadržených nemovitých aktiv správné, úprava by se musela pohybovat v rozmezí 42 až 47 % ve vztahu k posouzením, jež poskytla společnost Banco Popular. V příloze k ocenění 2 společnost Deloitte uvedla, že většina zjištěných rozporů je způsobena nedostatečným zohledněním pravidla ECO/805/2003, které zavádí závazná pravidla pro oceňování nemovitého majetku ve španělském bankovním sektoru. Konkrétně společnost Deloitte uvádí, že tyto rozpory se týkají zejména posouzení vyhlídek v oblasti urbanismu a postupu prací.

654 V odborné zprávě neuvádí odborník žádný argument, jímž by zpochybnil toto posouzení, které uvedla společnost Deloitte v ocenění 2. Spokojil se pouze se zmínkou, že odborníci, jež pověřila Španělská banka, byli kvalifikováni rovněž k tomu, aby provedli posouzení nemovitých aktiv společnosti Banco Popular.

655 Vyplývá z toho, že společnost Deloitte vysvětlila metodu, kterou v ocenění 2 použila k vyčíslení hodnoty nemovitých aktiv společnosti Banco Popular, a uvedla důvody, z nichž se její ocenění zadržených nemovitých aktiv liší od ocenění, které poskytla společnost Banco Popular.

656 Co se zatřetí týče odložených daňových pohledávek, žalobkyně tvrdí, že společnost Deloitte tyto pohledávky ocenila, aniž měla k dispozici nezbytné dokumenty, a že toto ocenění je v rozporu s oceněním 1.

657 Postačí připomenout, že z analýzy čtvrtého bodu vyplývá, že argument žalobkyně týkající se rozporu s oceněním 1 je neúčinný.

658 Pokud jde o ocenění odložených daňových pohledávek, společnost Deloitte uvedla v příloze k ocenění 2, že její posouzení se vyznačuje určitou nejistotou, jež souvisí s časem a s dostupnými informacemi a jež vychází ze samotné podstaty těchto aktiv. Společnost Deloitte poskytla v tomto ohledu vysvětlení k metodě, kterou použila pro posouzení odložených daňových pohledávek, a k okolnostem, jež vzala v úvahu.

659 Společnost Deloitte například uvedla ve zprávě k ocenění 2, že posouzení nechráněných odložených daňových pohledávek závisí na očekávaném zdanitelném zisku kupujícího (obchodní plán) a na stávajících hladinách daňových zápočtů. V příloze k ocenění 2 zejména vysvětlila, že ocenění nechráněných odložených daňových pohledávek závisí na nabyvateli, zejména pak na tom, zda se jedná o španělský nebo zahraniční subjekt, a že pokud je nabyvatelem španělská banka, vymahatelnost těchto pohledávek i jejich uznání v rozvaze závisí na obchodním plánu společnosti Banco Popular a na obchodním plánu nabyvatele. Ve zprávě k ocenění je zmíněno, že společnost Deloitte ve svém ocenění všechny tyto možnosti zohledňuje.

660 A konečně je třeba připomenout, že nejistotou je provázeno každé prozatímní ocenění provedené na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014.

661 Žalobkyně nevznáší žádný argument, kterým by zpochybnila metodu ocenění odložených daňových pohledávek, kterou použila společnost Deloitte a která je vysvětlena na stranách 27 až 33 přílohy k ocenění 2.

662 Co se začtvrté týče rezerv na pokrytí právních rizik, žalobkyně odkazuje na odbornou zprávu, podle níž byly v ocenění 2 tyto rezervy neodůvodněně zvýšeny.

663 Postačí konstatovat, že odborná zpráva pouze porovnává výsledek ocenění právních rizik, jež provedla společnost Deloitte, s oceněním právních rizik uvedeným ve zprávě o auditu společnosti Banco Popular.

664 Tyto úvahy nemohou zpochybnit úpravy, jež provedla společnost Deloitte na základě své vlastní zkušenosti a na základě tendencí projevujících se v daném sektoru, jež směřují ke konkrétním situacím vysvětleným na stranách 34 až 38 přílohy k ocenění 2.

665 Žalobkyně má ostatně za to, že v ocenění 2 nebyla zohledněna významná součinnost mezi společnostmi Banco Popular a Banco Santander, která se projevila výrazným zvýšením kotace společnosti Banco Santander na burze, k němuž došlo dne 7. června 2017 a v následujících dvou dnech.

666 V tomto ohledu postačí uvést, že cílem ocenění 2 bylo určit hodnotu zcizení společnosti Banco Popular ve vztahu k veškerým potenciálním nabyvatelům. Společnost Deloitte tedy nemohla v ocenění 2 zohlednit součinnost s nabyvatelem, jehož totožnost jí nebyla známa. Konkrétní hodnota, kterou mají aktiva a závazky společnosti Banco Popular v účetnictví společnosti Banco Santander po začlenění této společnosti, není tedy relevantní.

667 Žalobkyně tedy neprokázala existenci zjevně nesprávných posouzení v ocenění 2, a pátý bod musí proto být zamítnut.

668 Z výše uvedeného vyplývá, že druhá část musí být zamítnuta, a proto i devátý žalobní důvod v plném rozsahu.

10. K desátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 14 nařízení č. 806/2014, povinnosti řádné péče a článku 296 SFEU

669 Žalobkyně tvrdí, že SRB v programu řešení krize porušil článek 14 nařízení č. 806/2014, svou povinnost řádné péče a článek 296 SFEU, neboť provedl odpis akcií a převod činnosti, aniž přezkoumal, zda existují alternativní opatření, jež by vedla ve vztahu k akcionářům k menšímu snížení hodnoty.

670 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že odůvodnění programu řešení krize neobsahuje nic, co by prokazovalo, že SRB přezkoumal alternativní řešení, jež byla pro akcionáře méně omezující, dříve než přistoupil k odpisu kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular a k převodu činnosti. SRB neodůvodnil, zda by alternativní řešení umožnila zabránit snížení hodnoty ve vztahu k akcionářům, ve smyslu článku 14 nařízení č. 806/2014.

671 Je třeba uvést, že argumenty žalobkyně vycházejí z nesprávného výkladu čl. 14 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 806/2014, který je citován v bodě 521 výše.

672 Z tohoto ustanovení vyplývá, že účely řešení krize, které jsou uvedeny v čl. 14 odst. 2 prvním pododstavci nařízení č. 806/2014, musí být dosaženy pokud možno s využitím takového nástroje k řešení krize, který zajistí co nejmenší snížení hodnoty. Toto ustanovení ovšem dále upřesňuje, že pokud je snížení hodnoty, které je způsobeno zvoleným nástrojem řešení krize, nezbytné k dosažení těchto účelů, a tudíž nezbytné ve veřejném zájmu, řešení krize nemůže být považováno za nepřiměřené.

673 Jak ostatně zdůrazňuje Komise, snížením hodnoty ve smyslu čl. 14 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 806/2014 nejsou dotčeny pouze majetkové zájmy akcionářů a držitelů kapitálových nástrojů daného subjektu, ale i majetkové zájmy jeho vkladatelů, zaměstnanců a dalších věřitelů.

674 Přestože žalobkyně tvrdí opak, toto ustanovení neznamená, že přiměřenost opatření k řešení krize by měla být posuzována z pohledu zásahu do práva akcionářů vlastnit majetek.

675 Je třeba uvést, že SRB uvedl v čl. 5 odst. 2 programu řešení krize, že nástroj převodu činnosti představuje vhodný, nezbytný a přiměřený prostředek k dosažení účelů řešení krize stanovených v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014, tj. zejména účelů spočívajících v zajištění kontinuity zásadních funkcí a v ochraně finanční stability. V článku 5 odst. 3 programu řešení krize, který je zmíněn v bodě 339 výše, SRB vysvětlil, proč ostatní nástroje k řešení krize, které jsou stanoveny v nařízení č. 806/2014, nebyly vhodné a neumožňovaly dosáhnout ve stejné míře účelů řešení krize.

676 SRB tedy uvedl důvody, z nichž by ostatní nástroje k řešení krize, jako například nástroj oddělení aktiv, který podle žalobkyně mohl zabránit snížení hodnoty ve vztahu k akcionářům, neumožnily dosažení účelů stanovených v čl. 14 odst. 2 prvním pododstavci nařízení č. 806/2014.

677 Přestože žalobkyně tvrdí opak, vzhledem k tomu, že SRB odůvodnil, že nástroj převodu činnosti byl nezbytný k dosažení těchto účelů, nebyl povinen uvádět, zda by alternativní opatření umožnila zabránit snížení hodnoty ve smyslu čl. 14 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 806/2014.

678 Mimoto je třeba uvést, že v čl. 4 odst. 5 programu řešení krize SRB dospěl k závěru, že řešení krize přispívá rovněž k minimalizaci snížení hodnoty, přičemž vzal v úvahu skutečnost, že likvidace společnosti Banco Popular by věřitelům přivodila větší ztráty, než jaké jim způsobí řešení krize. V článku 4 odst. 6 programu řešení krize měl SRB rovněž za to, že nevýhody a náklady spojené s přijetím opatření k řešení krize, zejména ztráty způsobené akcionářům a podřízeným věřitelům, jsou vyváženy výhodami, jež z přijetí těchto opatření plynou, tj. zachováním zásadních funkcí, omezením nepříznivých dopadů na hospodářství a na finanční stabilitu, jakož i zabráněním ztrátám, jež by mohli utrpět další věřitelé.

679 Vyplývá z toho, že ačkoli žalobkyně tvrdí opak, SRB vzal v programu řešení krize v úvahu snížení hodnoty, jež by mohl nástroj převodu činnosti způsobit akcionářům společnosti Banco Popular.

680 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že SRB nepřezkoumal, zda by byl nástroj oddělení aktiv, kombinovaný s úvěrem z prostředků Jednotného fondu pro řešení krizí, vhodný k vyřešení problémů souvisejících s likviditou a k obnovení důvěry trhu, a překročil tak meze své posuzovací pravomoci. Žalobkyně tvrdí, že podle odborné zprávy uvedené v příloze žaloby a zmíněné v bodě 482 výše bylo oddělení aktiv, kombinované s dalšími opatřeními určenými k vytvoření likvidity, v zásadě proveditelné a umožnilo by zabránit snížení hodnoty ve vztahu k akcionářům, které je v rozporu s článkem 14 nařízení č. 806/2014.

681 Především je třeba připomenout, že v čl. 5 odst. 3 programu řešení krize, který byl zmíněn v bodě 339 výše, měl SRB za to, že nástroj oddělení aktiv by ani v kombinaci s nástrojem rekapitalizace z vnitřních zdrojů nebo s nástrojem překlenovací instituce neumožnil dosáhnout účelů řešení krize ve stejné míře jako nástroj převodu činnosti.

682 Žalobkyně mimoto nevznáší žádný argument, jímž by mohla prokázat, že řešení, jehož se dovolává, tj. oddělení aktiv kombinované s poskytnutím likvidity, bylo skutečně proveditelné s ohledem na stav likvidity ve společnosti Banco Popular a s ohledem na naléhavost, s níž musel být přijat program řešení krize, nebo že by toto řešení umožnilo obnovit dlouhodobou životaschopnost společnosti Banco Popular.

683 V žalobě se tedy žalobkyně omezila na pouhý odkaz na část odborné zprávy, která představuje přílohu žaloby a která je nazvána „Rozhodnutí nezohledňuje v dostatečné míře alternativní nástroje řešení krize“. Postačí však konstatovat, že v této zprávě, která byla vypracována dne 16. září 2017 na základě znění programu řešení krize, které bylo zveřejněno v červenci 2017, odborníci uznávají, že jejich analýza obsahuje mnohé nedostatky způsobené tím, že znění programu řešení krize, jež měli k dispozici, bylo cenzurováno, a tím, že jim nebyl znám rozsah problémů souvisejících s likviditou ve společnosti Banco Popular. Uvádějí, že společnost Banco Popular byla solventní, a opírají se o určitý počet čistě hypotetických situací týkajících se prodeje některých aktiv. Na druhou stranu tato zpráva neobsahuje žádnou analýzu, jejímž cílem by bylo prokázat, že kromě nástroje převodu činnosti bylo v praxi proveditelné i jiné řešení,

s přihlédnutím ke zhoršujícímu se stavu likvidity ve společnosti Banco Popular a k naléhavosti. Tato zpráva neprokazuje, že za okolností platných k datu řešení krize byly tyto prodeje aktiv konkrétně uskutečnitelné.

684 Jak uvádí SRB, žalobkyně dostatečně nevysvětluje, jakým způsobem by mohlo být alternativní řešení stejně účinné a právně proveditelné a méně nákladné než prodej aktiv s využitím nástroje převodu činnosti. V tomto ohledu je třeba uvést, že odborníci, kteří vypracovali odbornou zprávu ze dne 16. září 2017, vypracovali i odbornou zprávu uvedenou v příloze repliky, která je zmíněna v bodě 483 výše a v níž tito odborníci připustili, že vzhledem k nedostatku dostupných informací nebyli schopni ve své první zprávě podrobněji vysvětlit, jak by toto alternativní řešení mohlo fungovat.

685 Odborná zpráva přiložená k žalobě mimoto nezohledňuje účely řešení stanovené v článku 14 nařízení č. 806/2014 a neprokazuje tudíž, že by použití takového alternativního nástroje k řešení, jako je nástroj oddělení aktiv, umožnilo dosáhnout těchto účelů stejně účinně jako použití nástroje převodu činnosti.

686 Jak konečně zdůrazňují Komise a SRB, uplatnění nástroje oddělení aktiv vyžaduje časový prostor, který nebyl k datu řešení krize dostupný.

687 V tomto ohledu žalobkyně v replice tvrdí, že SRB mohl uskutečnit oddělení aktiv v naléhavém režimu. Odkazuje v této souvislosti na oddíl 8 odborné zprávy, která je uvedena v příloze repliky. Postačí nicméně uvést, že tato odborná zpráva přiložená k replice uvádí pouze to, že podstatné části takového uplatnění mohly být uskutečněny během výrazně kratší doby, než je období šesti až devíti měsíců, jež zmiňuje Komise. Tyto skutečnosti nemohou prokázat, že v naléhavé situaci, v níž se společnost Banco Popular nacházela, byl nástroj oddělení aktiv konkrétně proveditelný.

688 Žalobkyně rovněž tvrdí, že oddělení aktiv mohlo být uplatněno v naléhavém režimu, pokud by byl plán řešení krize z roku 2016 správně připraven.

689 Je třeba mít za to, což tvrdí i Komise, že tento argument není relevantní, neboť v plánu řešení krize z roku 2016 nemohlo být počítáno s nedostatkem likvidity, jemuž musela společnost Banco Popular čelit počínaje měsícem dubnem 2017.

690 Článek 23 třetí pododstavec nařízení č. 806/2014 v tomto ohledu stanoví, že „[p]ři přijímání programu řešení krize zohledňují výbor, Rada a Komise plán řešení krize uvedený v článku 8 a postupují podle něj, pokud s ohledem na okolnosti daného případu výbor neshledá, že účelu řešení krize bude účinněji dosaženo prostřednictvím opatření, která v plánu řešení krize stanovena nejsou“.

691 V projednávané věci SRB vysvětlil v bodech 44 až 46 odůvodnění programu řešení krize, z jakých důvodů nebyl nástroj k řešení krize, který byl zvolen v plánu řešení krize z roku 2016, přiměřený ve vztahu k okolnostem existujícím k datu řešení krize. Uvedl přitom, že plán řešení krize z roku 2016 vycházel z předpokladu, že selhání společnosti Banco Popular by souviselo se zhoršením stavu jejího kapitálu. Selhání společnosti Banco Popular bylo však způsobeno zhoršením stavu její likvidity, a proto SRB uvedl, že není zaručeno, že by nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů, který byl v tomto plánu zvolen, umožnil okamžité a účinné vyřešení nedostatku likvidity ve společnosti Banco Popular.

692 Vyplývá z toho, že případné slabiny plánu řešení krize z roku 2016 nemohou vést ke zrušení napadených rozhodnutí a že argumenty, které v tomto ohledu vznesla žalobkyně, jsou neúčinné. Ani zvláštní zpráva Účetního dvora č. 23/2017, která je nazvána „[SRB] – Náročná práce na projektu bankovní unie začala, ale k jejímu dokončení ještě zbývá dlouhá cesta“, kterou zmínila žalobkyně, není relevantní.

693 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že SRB porušil povinnost řádné péče a řádné správy, neboť pro účely řešení problémů souvisejících s likviditou ve společnosti Banco Popular nepřezkoumal případná řešení, jež nabízí článek 76 nařízení č. 806/2014, konkrétně úvěr z prostředků Jednotného fondu pro řešení krizí.

694 V tomto ohledu postačí konstatovat, že podle čl. 76 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 může SRB v rámci programu řešení krize při použití nástrojů k řešení krize používat Jednotný fond pro řešení krizí pouze v rozsahu, který je nezbytný k zajištění efektivního použití nástrojů k řešení krize, zvláště aby poskytl úvěr instituci v režimu řešení krize. Z toho jednoznačně vyplývá, že tato možnost může být zvažována jedině v rámci opatření k řešení krize a že v žádném případě nepředstavuje alternativu k tomuto opatření. Jak uvádí SRB, prostředky z Jednotného fondu pro řešení krizí nesmějí být použity izolovaně k řešení problémů souvisejících s likviditou subjektu.

695 Začtvrté žalobkyně podpůrně tvrdí, že SRB mohl použít jiná opatření stanovená směrnicí 2014/59. SRB podle ní porušil svou povinnost řádné péče a překročil meze své posuzovací pravomoci, neboť nepřezkoumal možnost vytvoření nástroje k řešení krize *ad hoc*, vzhledem k tomu, že nařízení č. 806/2014 není uzpůsobeno k řešení problémů souvisejících s likviditou.

696 Stejně jak to činí SRB, postačí uvést, že SRB může použít jedině nástroje k řešení krize stanovené v čl. 22 odst. 2 nařízení č. 806/2014.

697 Desátý žalobní důvod musí být tudíž zamítnut.

11. K jedenáctému důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 20 odst. 14 nařízení č. 806/2014 vykládaného ve spojení s čl. 20 odst. 11 a 15 téhož nařízení, jakož i z porušení podstatných formálních náležitostí

698 Prostřednictvím tohoto nového důvodu vzneseného v replice žalobkyně uvádí, že SRB v odpovědi ze dne 30. července 2018 na organizační procesní opatření uvedl, že neprovede konečné následné ocenění, a dále tvrdí, že program řešení krize je v rozporu s čl. 20 odst. 11, 14 a 15 nařízení č. 806/2014. Program řešení krize byl podle žalobkyně přijat, aniž existují ustanovení a mechanismy vyžadující, aby informace o aktivech a závazcích společnosti Banco Popular, na nichž se zakládá ocenění uvedené v článku 20 nařízení č. 806/2014, byly co nejúplnější a nejaktuálnější.

699 Žalobkyně tvrdí, že tento nový důvod je podle článku 84 jednacího řádu přípustný, neboť se zakládá na nové okolnosti, která vyšla najevo v průběhu řízení, tj. na informaci o tom, že SRB neprovede konečné následné ocenění, kterou SRB sdělil v odpovědi na organizační procesní opatření, zaslané dne 30. července 2018.

700 Komise tvrdí, že tento nový důvod je nepřípustný a v každém případě neopodstatněný, neboť žalobkyně vychází z okolnosti, která nastala až po přijetí programu řešení krize a nemá žádný dopad na jeho legalitu. SRB a společnost Banco Santander rovněž tvrdí, že tento důvod se týká rozhodnutí, jež SRB přijal až po přijetí programu řešení krize, což nemůže mít žádný dopad na legalitu programu řešení krize.

701 Postačí uvést, že z týchž důvodů, jaké jsou uvedeny v bodech 596 až 599 výše, nemá provedení či neprovedení konečného následného ocenění, k němuž zjevně dochází až po přijetí programu řešení krize, žádný dopad na platnost napadených rozhodnutí.

702 Žalobkyně mimoto ve svém vyjádření ke spisu vedlejšího účastníka, který předložila společnost Banco Santander, vysvětluje, že tento nový důvod se nezakládá na neprovedení konečného následného ocenění, ale že má poukázat na to, že program řešení krize byl již od svého přijetí stižen vadami, neboť neobsahoval záruky stanovené v čl. 20 odst. 14 nařízení č. 806/2014.

703 Postačí konstatovat, že tímto vysvětlením žalobkyně zpochybňuje důvody, jimiž odůvodnila předložení tohoto nového důvodu ve stadiu repliky.

704 Jedenáctý žalobní důvod musí být tudíž zamítnut.

12. Ke dvanáctému důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 vykládaného ve spojení s čl. 20 odst. 3 a 5 téhož nařízení

705 Prostřednictvím tohoto nového důvodu vzneseného v replice žalobkyně poté, co získala přístup ke zněním ocenění 2 zveřejněným v únoru a v říjnu 2018, tvrdí, že program řešení krize, který obsahuje ocenění 2, je v rozporu s čl. 20 odst. 1 a 5 nařízení č. 806/2014.

706 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že v ocenění 2 byl zvolen pouze jediný nástroj k řešení krize, a sice převod činnosti, což je v rozporu s čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014, podle něhož musí být prozatímní ocenění provedeno před přijetím rozhodnutí o opatření k řešení krize. Podle žalobkyně je v rozporu s tímto ustanovením, je-li prozatímní ocenění vypracováno až poté, co bylo zvoleno použití konkrétního opatření k řešení krize. Zadruhé je program řešení krize v rozporu s čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 proto, že ocenění 2 nebylo provedeno nezávislou osobou. Žalobkyně tvrdí, že společnost Deloitte pracovala podle pokynů SRB; že si přitom nemohla utvořit vlastní názor, neboť jí SRB nařídil, aby se soustředila na nástroj převodu činnosti, a že část prozatímního ocenění, konkrétně ocenění 1, provedl sám SRB. Zatřetí, vzhledem k tomu, že byl nástroj k řešení krize zvolen předem, ocenění 2 nemohlo splnit účel uvedený v čl. 20 odst. 5 nařízení č. 806/2014, a sice poskytnout SRB informace o typu nástroje k řešení krize, který má být použit.

707 Komise tvrdí, že tento nový žalobní důvod je nepřípustný.

708 Podle čl. 84 odst. 1 jednacího řádu nelze nové důvody předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení.

709 Je třeba konstatovat, že všechny argumenty, které žalobkyně vznesla v tomto novém důvodu, se opírají v podstatě o skutečnost, že při provedení ocenění 2 byl brán v úvahu pouze jeden nástroj k řešení krize, a sice nástroj převodu činnosti.

710 Bod 42 odůvodnění programu řešení krize, ve znění uvedeném v příloze žaloby, v tomto ohledu uvádí:

„Vzhledem k naléhavým okolnostem tohoto případu provedla společnost Deloitte prozatímní ocenění v souladu s čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014. Toto prozatímní ocenění bylo provedeno s cílem:

[…]

c) shromáždit poznatky umožňující přijmout rozhodnutí týkající se akcií a nástrojů účasti, které mají být převedeny, a umožňující SRB určit, co představuje obchodní podmínky pro účely nástroje převodu činnosti.“

711 Vyplývá z toho, že skutečnost, že společnost Deloitte provedla prozatímní ocenění s cílem posoudit podmínky provedení nástroje převodu činnosti, představuje informaci již obsaženou v programu řešení krize, který byl ke dni podání žaloby žalobkyni k dispozici.

712 Žalobkyně nepoukazuje na žádnou novou skutečnost, s níž by se seznámila v důsledku toho, že získala přístup k méně důvěrnému znění ocenění 2, v podobě, v jaké bylo zveřejněno na internetových stránkách SRB v únoru a v říjnu 2018, a která by mohla odůvodnit, že tento nový důvod byl vznesen až v replice. Žalobkyně se tudíž nemůže opírat o skutečnost, že získala přístup k ocenění 2 až v průběhu řízení, aby ve světle článku 84 jednacího řádu odůvodnila přípustnost tohoto nového důvodu.

713 Dvanáctý důvod musí být tudíž odmítnut jako nepřípustný.

714 V každém případě je třeba konstatovat, že argumenty vznesené žalobkyní nejsou opodstatněné.

715 Zaprvé, přestože žalobkyně tvrdí opak, z čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014, který je citován v bodě 15 výše, nevyplývá, že v rámci provedení ocenění nesmí být zohledněn konkrétní nástroj k řešení krize. Žalobkyně tedy nesprávně tvrdí, že skutečnost, že v ocenění 2 byl brán v úvahu pouze nástroj převodu činnosti, je v rozporu s čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

716 Zadruhé je třeba uvést, že čl. 20 odst. 5 nařízení č. 806/2014 definuje účely ocenění z pohledu použitého nástroje k řešení krize. Konkrétně čl. 20 odst. 5 písm. f) nařízení č. 806/2014 definuje, jaké jsou účely ocenění, je-li použit nástroj převodu činnosti, přičemž tyto účely se liší od účelů uvedených v čl. 20 odst. 5 písm. d) a e) téhož nařízení, jež se týkají případu, kdy je použit nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů, nástroj překlenovací instituce nebo nástroj oddělení aktiv.

717 Vzhledem k tomu, že čl. 20 odst. 5 písm. b) nařízení č. 806/2014 stanoví, že jsou-li podmínky zahájení řešení krize splněny, účelem ocenění je poskytnout informace k rozhodnutí o vhodném opatření k řešení krize, které má být ve vztahu k subjektu přijato, je ostatně nutné jej vykládat v tom smyslu, že ocenění musí poskytnout SRB technické a ekonomické poznatky, které mu umožní uplatnit nástroj k řešení krize, který si sám zvolí.

718 Článek 20 odst. 5 nařízení č. 806/2014 nelze vykládat v tom smyslu, že nařizuje, aby osoba provádějící oceňování provedla ocenění s přihlédnutím ke všem nástrojům k řešení krize, jež by mohly být případně použity. Žalobkyně proto nesprávně tvrdí, že toto ustanovení brání tomu, aby bylo ocenění 2 provedeno s přihlédnutím k nástroji převodu činnosti, který podle názoru SRB představoval nástroj nejlépe uzpůsobený pro dosažení účelů řešení krize.

719 Co se zatřetí týče argumentů žalobkyně směřujících ke zpochybnění nezávislosti osoby, jež provedla ocenění, je třeba uvést, že této osobě nepřísluší, aby sama určila, který z nástrojů k řešení krize je nejvhodnější. Jak uvádí SRB, je věcí orgánu příslušného k řešení krize, aby zvolil nástroj, který nejlépe vyhovuje situaci dotyčného subjektu.

720 Pokud tedy SRB dospěl k závěru, že nástroj převodu činnosti je nejlépe uzpůsoben k tomu, aby bylo dosaženo účelů řešení krize, a pokud pověřil společnost Deloitte, aby provedla ocenění odpovídající účelům tohoto nástroje, nelze mít za to, že tím porušil nezávislost společnosti Deloitte. A konečně je třeba uvést, že žalobkyně nevysvětluje, jak by mohla skutečnost, že SRB sám provedl ocenění 1, zpochybnit nezávislost společnosti Deloitte, když tato společnost prováděla ocenění 2, vzhledem k tomu, že každé z těchto dvou ocenění sleduje jiné účely.

13. K návrhům na přijetí organizačních procesních opatření a provádění důkazů

721 Žalobkyně navrhla Tribunálu, aby nařídil různá organizační procesní opatření a provádění důkazů.

722 Zaprvé žalobkyně v žalobě, v replice a v dopise ze dne 19. dubna 2021 navrhla Tribunálu, aby nařídil předložení různých dokumentů. Dopisem ze dne 17. května 2021 mimoto žalobkyně navrhla Tribunálu, aby položil Španělskému království písemné otázky.

723 Je třeba připomenout, že Tribunál usnesením o provedení důkazů ze dne 12. května 2021 přijatým na základě čl. 91 písm. b), čl. 92 odst. 3 a článku 103 jednacího řádu nařídil SRB, aby předložil určité dokumenty uvedené v bodě 95 výše. Usnesením ze dne 9. června 2021 Tribunál rozhodl, že důvěrná znění dokumentů, jež SRB předložil, nejsou pro vyřešení projednávaného sporu relevantní. Naproti tomu dopis ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, byl vyjma své přílohy oznámen ostatním účastníkům řízení.

724 Zadruhé žalobkyně v žalobě navrhla vyslechnutí několika svědků.

725 Pokud jde o návrhy na organizační procesní opatření nebo důkazní opatření, předložené účastníkem sporu, je třeba připomenout, že Tribunál je jediný oprávněný posoudit, zda je případně nezbytné doplnit poznatky, které má k dispozici o věcech, které mu jsou předloženy (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Mamoli Robinetteria v. Komise, C-619/13 P, EU:C:2017:50, bod 117 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 12. listopadu 2020, Fleig v. ESVČ, C-446/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:918, bod 53).

726 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že i když návrh na výslech svědků formulovaný v žalobě přesně uvádí, kterých skutečností se má výslech svědka nebo svědků týkat a z jakých důvodů mají být svědci vyslechnuti, přísluší Tribunálu, aby posoudil relevantnost návrhu ve vztahu k předmětu sporu a nezbytnosti výslechu uvedených svědků (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Mamoli Robinetteria v. Komise, C-619/13 P, EU:C:2017:50, bod 118 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 22. října 2020, Silver Plastics a Johannes Reifenhäuser v. Komise, C-702/19 P, EU:C:2020:857, bod 29).

727 Je třeba uvést, že v projednávané věci postačují důkazy obsažené ve spisu i vysvětlení poskytnutá na jednání k tomu, aby Tribunál mohl vynést rozsudek, jelikož může užitečně rozhodnout na základě návrhových žádání, žalobních důvodů a argumentů rozvinutých v průběhu řízení a s ohledem na dokumenty předložené účastníky.

728 Z toho vyplývá, že návrhy žalobkyně na organizační procesní opatření a na provádění důkazů je třeba zamítnout, jakož i žalobu v plném rozsahu.

V. K nákladům řízení

729 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla ve věci úspěch a Komise, SRB a společnost Banco Santander požadovaly náhradu nákladů řízení, je důvodné rozhodnout, že žalobkyně ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí, SRB a společností Banco Santander.

730 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Španělské království, Parlament a Rada tedy ponesou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se zamítá.**

2) **Společnost Aeris Invest Sàrl ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí, Jednotným výborem pro řešení krizí (SRB) a společností Banco Santander, SA.**

3) **Španělské království, Evropský parlament a Rada Evropské unie ponesou vlastní náklady řízení.**

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 1. června 2022.

Podpisy

Obsah

I. Právní rámec . . . 2

II. Skutečnosti předcházející sporu a skutkové okolnosti po podání žaloby . . . 6

A. K postavení společnosti Banco Popular před přijetím programu řešení krize . . . 6

B. K dalším skutečnostem předcházejícím přijetí programu řešení krize . . . 8

C. K programu řešení krize společnosti Banco Popular ze dne 7. června 2017 . . . 11

D. Ke skutečnostem po přijetí rozhodnutí o řešení krize . . . 12

III. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení . . . 13

IV. Právní otázky . . . 15

A. K novému důkaznímu návrhu ze dne 19. dubna 2021 . . . 15

B. K věci samé . . . 16

1. Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z námitky protiprávnosti v rozsahu, v němž články 21 a 24 nařízení č. 806/2014 porušují zásady týkající se přenesení pravomoci . . . 17

2. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z námitky protiprávnosti v rozsahu, v němž články 15 a 22 nařízení č. 806/2014 omezují právo vlastnit majetek zakotvené v článku 17 Listiny a porušují zásadu proporcionality stanovenou v čl. 5 odst. 4 SEU . 22

3. K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z námitky protiprávnosti v rozsahu, v němž články 18 a 20 nařízení č. 806/2014 porušují právo být vyslechnut, které je zakotveno v článcích 17 a 41 Listiny . . . 30

4. K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 18 nařízení č. 806/2014, povinnosti řádné péče a článku 296 SFEU . . . 37

a) K první části, týkající se čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014 . . . 38

b) Ke druhé části, týkající se čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 . . . 42

5. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění a práva na obhajobu, jež jsou zakotveny v článcích 15 a 296 SFEU a v článcích 42 a 47 Listiny . . . 45

a) K první části, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění . . . 45

b) Ke druhé části, vycházející z porušení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu . . . 48

6. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady nemo auditur propriam turpitudinem allegans a článku 88 nařízení č. 806/2014 . . . 54

7. K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva vlastnit majetek, které je zakotveno v článku 17 Listiny, a z porušení čl. 5 odst. 4 SEU 62

8. K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut, které je zakotveno v článcích 17 a 41 Listiny 66

9. K devátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článků 14 a 20 nařízení č. 806/2014, povinnosti řádné péče a článku 296 SFEU 69

a) K první části, týkající se postupu prodeje 69

b) Ke druhé části, týkající se ocenění 2 75

1) K prvnímu bodu, týkajícímu se porušení povinnosti uvést odůvodnění 77

2) Ke druhému bodu, týkajícímu se důvěryhodnosti ocenění 2 77

3) Ke třetímu bodu, týkajícímu se metody použité v ocenění 2 78

4) Ke čtvrtému bodu, týkajícímu se rozporu s oceněním 1 82

5) K pátému důvodu, týkajícímu se existence zjevně nesprávných posouzení 83

10. K desátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 14 nařízení č. 806/2014, povinnosti řádné péče a článku 296 SFEU 86

11. K jedenáctému důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 20 odst. 14 nařízení č. 806/2014 vykládaného ve spojení s čl. 20 odst. 11 a 15 téhož nařízení, jakož i z porušení podstatných formálních náležitostí 89

12. Ke dvanáctému důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 vykládaného ve spojení s čl. 20 odst. 3 a 5 téhož nařízení 90

13. K návrhům na přijetí organizačních procesních opatření a provádění důkazů 92

V. K nákladům řízení 93